FĂ-TE CĂ NU VEZI

JEFFREY ARCHER

EDITURA VIVALDI

Cuprins

Mulțumiri
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

JEFFREY ARCHER

FĂ-TE CĂ NU VEZI
Seria William Warwick 3

Traducere: Ana Andreescu
Titlul original: *Turn a Blind Eye,* 2021

Editura Vivaldi, 2022

Versiune ebook: v1.0, iulie 2022

Pentru Sofia

Mulțumiri

Mulțumirile mele pentru sfaturile neprețuite și cercetare se îndreaptă spre Simon Bainbridge, Jonathan Caplan QC, Gillian Green, Alison Prince, Catherine Richards și Johnny van Haeften.

Mulțumiri deosebite sergentului detectiv Michelle Roycroft și superintendentului-șef John Sutherland.

În timpul bătăliei pentru Copenhaga, din 1901, amiralul i-a transmis lordului Nelson că ar trebui să oprească atacul asupra flotei daneze și să se retragă.

Nelson și-a dus la ochiul cu care nu vedea o lunetă și a spus: „Nu se vede nicio semnalizare.” Nesupunându-se ordinului, Nelson a continuat atacul și a câștigat bătălia.

Acest incident a devenit cunoscut ca *„fă-te că nu vezi”*.

1

19 MAI 1987

Primul a clipit sergentul Warwick.

— Dați-mi un motiv serios pentru care să nu demisionez, a spus el, provocator.

— Pot găsi patru, a replicat comandantul Hawksby, surprinzându-l pe William.

Acesta putea prezenta unul-două motive, posibil trei, dar, în niciun caz patru, așa că a înțeles că Hawk îl încolțise. A rămas însă încrezător în ideea că putea demisiona. A scos din buzunar cererea și a pus-o pe masă, în fața lui. Un gest ostentativ, cu toate că nu voia să o înregistreze până când comandantul nu-i dezvăluia cele patru motive ale sale. Ceea ce nu știa William era că tatăl lui îl sunase pe comandant în acea dimineață, mai devreme, pentru a-l preveni că fiul său plănuia să demisioneze, ceea ce-i oferise lui Hawk răgazul de a se pregăti pentru întâlnire. După ce ascultase cuvintele înțelepte ale lui sir Julian, comandantul știa motivul pentru care William Warwick se gândea să se retragă. Nu fusese o surpriză pentru el și intenționa să preîntâmpine cuvântarea pregătită de William.

— Miles Faulkner, Assem Rashidi și superintendentul Lamont, a spus Hawk, servindu-i astfel primele sale argumente, dar nu și asul.

William nu a comentat.

— După cum știi, a continuat comandantul, Miles Faulkner este încă fugar și, în ciuda unei alerte către toate porturile, pare să fi dispărut de pe fața pământului. Am nevoie să-l scoți din indiferent ce vizuină s-ar ascunde și să-l pui după gratii, acolo unde îi este locul.

— Sergentul detectiv Adaja este foarte capabil să ducă la îndeplinire sarcina aceasta, a trimis William mingea înapoi peste plasă.

— Dar șansele lui Faulkner vor fi considerabil diminuate, dacă voi doi lucrați împreună ca o echipă, cum ați făcut în operațiunea Calul Troian.

— Dacă Assem Rashidi este al doilea dvs. argument, a spus William, încercând să-și recâștige locul de inițiator al întrevederii, vă asigur că superintendentul Lamont a adunat mai mult decât suficiente dovezi pentru a se asigura că Faulkner nu va mai vedea lumina zilei câțiva ani buni și, cu siguranță, nu aveți nevoie de mine ca să-l țin de mână.

— Așa ar sta lucrurile dacă Lamont nu ar fi demisionat în dimineața asta, a contraatacat comandantul.

A doua oară, William a fost luat pe nepregătite și nu i s-a oferit niciun moment pentru a analiza ramificațiile acestei dezvăluiri, înainte ca Hawk să continue:

— A trebuit să-și sacrifice drepturile la pensie întreagă, așa că s-ar putea să nu fie cooperant când va fi cazul să depună mărturie în procesul lui Rashidi.

— Va fi mai mult decât recompensat de banii pe care i-a găsit în sacoșa goală din laboratorul de droguri al lui Rashidi, a replicat William, fără a încerca să-și ascundă cumva sarcasmul.

— Nu așa se va întâmpla. Mulțumită intervenției tale, banii au fost returnați până la ultimul penny. Și un lucru e clar, cu siguranță nu am nevoie de două demisii în aceeași zi.

15–0, a încuviințat William, pe mutește.

— De asemenea, tu ești, în mod evident, cel ales să iei locul lui Lamont ca martor principal al acuzării, din partea Coroanei, la procesul lui Rashidi.

30–0.

William era încă nedumerit cu privire la ce alt atu mai avea Hawk în mânecă. A decis să tacă până când comandantul își va fi expus al treilea motiv.

— M-am întâlnit mai devreme cu comisarul, a continuat Hawk, după o scurtă pauză, și mi-a cerut să înființez o secție nouă care să se ocupe de corupția din interiorul poliției.

— Poliția Metropolitană are deja o unitate anticorupție, l-a întrerupt William.

— Aceasta va fi mai proactivă și va lucra sub acoperire. Comisarul mi-a dat mână liberă în selectarea echipei, cu unicul scop de a îndepărta merele putrede din coș, ca să folosesc propriile lui cuvinte. Vrea ca tu să acționezi ca ofițer însărcinat cu investigarea, zi de zi, a operațiunilor și să-mi raportezi direct mie.

— Ca și cum comisarul nu m-ar ști de la Adam, a ținut-o William pe-a lui.

— I-am spus că tu ai fost ofițerul din spatele succesului operațiunii Calul Troian.

40–0.

— Cinstit vorbind, e o numire fără valoare, a continuat Hawk. Se va pierde mult timp cu investigarea colegilor care au comis fraude minore. Comandantul a făcut, din nou, o pauză, apoi a dezvăluit următorul său motiv: Cu toate acestea, urmare a incidentului cu Lamont, comisarul nu mai vrea să ignore această problemă, fapt pentru care eu te-am recomandat pe tine.

William nu a avut replică și a cedat prima rundă.

— Dacă te hotărăști să accepți, aceasta va fi prima ta sarcină, a continuat el și a împins spre William un dosar cu stampila CONFIDENȚIAL.

Conștient că i se întindea o altă cursă, William a ezitat un moment, dar nu s-a putut abține să nu deschidă dosarul. Pe prima pagină a acestuia, era imprimat cu caractere îngroșate SERGENT DETECTIV J.R. SUMMERS.

Rândul lui William la serviciu.

— Am fost la Hendon cu Jerry. Era unul dintre cei mai buni din echipa noastră. Nu sunt surprins că e făcut sergent. A fost propus spre promovare.

— Și pe bună dreptate. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să găsim o scuză credibilă pentru ca tu să iei din nou legătura cu el, să-i recâștigi încrederea și să afli dacă stă în picioare vreuna dintre acuzațiile făcute împotriva lui de un ofițer superior.

Greșeală de picior.

— Dar, dacă el știe că sunt membru al echipei anticorupție, cu greu mă va întâmpina ca pe un prieten de mult timp pierdut.

— Atâta timp cât pentru toți cei interesați din această clădire tu lucrezi încă la unitatea antidrog, acum te pregătești pentru procesul lui Rashidi.

Al doilea serviciu.

— De departe cea mai tentantă însărcinare: să-ți spionezi prietenii și colegii. Nu voi fi nimic altceva decât iarbă sub acoperire.

— Nici eu nu m-aș fi putut exprima mai bine, a consimțit Hawk. Dar, dacă contează vreun pic, sergent detectiv Adaja și sergent detectiv Roycroft s-au înscris deja și te voi lăsa pe tine să selectezi doi noi polițiști pentru a-ți constitui echipa.

0–15.

— Sir, se pare că sergent Roycroft s-a făcut că nu vede când Lamont s-a servit cu acea sacoșă plină cu bani în timpul operațiunii Calul Troian.

— Nu, nu s-a făcut că nu vede. Sergent Roycroft mi-a dat un raport cuprinzător, destinat numai ochilor mei. Este unul din motivele pentru care am avansat-o din nou la gradul de sergent, a clarificat Hawk situația.

0–30.

— Desigur, așa ceva nu era pentru ochii oricui, a admis William.

— Nu, de vreme ce asta m-a ajutat să-l conving pe Lamont nu numai să returneze banii, ci și să-și prezinte demisia.

0–40.

— Va trebui să discut despre oferta dvs. cu Beth și cu părinții mei, înainte de a lua o decizie, a

adăugat William, făcând apoi o scurtă pauză, cât să ia o înghițitură de apă.

— Mă tem că nu va fi posibil, a punctat Hawk. Dacă ești de acord să-ți asumi această sarcină extrem de sensibilă, nimeni în afara acestui serviciu nu poate avea cunoștință de ea. Chiar și familia ta trebuie să continue să creadă că lucrezi încă în echipa antidrog și te pregătești pentru procesul lui Rashidi. Măcar lucrul acesta are virtutea de a fi adevărat, pentru că, până nu se încheie procesul, tu vei ocupa ambele poziții, în același timp.

— Poate fi ceva mai rău de-atât?

— Oh, da! Sunt informat de către un ofițer superior de la Pentonville că Assem Rashidi are întâlnire în dimineața asta cu vechiul nostru prieten, dl Booth Watson, și ceea ce părea un caz deschis-și-închis trebuie considerat acum unul în desfășurare.

Lui William i-au trebuit câteva momente pentru a-și da seama că Hawk își scosese asul din mânecă. A luat de pe masă cererea sa de demisie și a pus-o înapoi în buzunar.

*

— Ne vedem peste două zile, Eddie, a spus Miles Faulkner în timp ce cobora din mașina neînmatriculată și începea singura parte din evadarea lui care nu se bucurase de repetiție.

A coborât cu grijă poteca bătătorită, spre plajă. După aproximativ o sută de yarzi, a zărit strălucirea unei țigarete aprinse. Un far l-a ghidat pe evadat să se îndepărteze în siguranță de stânci.

Un bărbat îmbrăcat din cap până în vârful picioarelor în negru se îndrepta pe jos spre el. Cei doi și-au strâns mâinile, dar niciunul nu a spus vreo vorbă.

Traversând zona cu nisip, căpitanul și-a condus singurul pasager spre o barcă cu motor ce sălta pe

suprafața apei. Odată urcați, un membru al echipajului a pornit motorul și s-au îndreptat către yachtul care îi aștepta.

Miles nu s-a relaxat până când căpitanul nu a ridicat ancora și a pornit strigând *Aleluia* când au ajuns cu mult în afara apelor teritoriale. Știa că, dacă l-ar prinde, nu numai că sentința i-ar fi dublată, dar nu ar mai fi avut o a doua șansă de evadare.

2

Domnul Booth Watson, consilier al reginei, s-a așezat în fața clientului său potențial, a scos un dosar gros din sacul Gladstone și l-a așezat pe masa de sticlă din fața lui.

— Am studiat cu mare interes cazul dvs. dle Rashidi, a început el, și aș vrea să recapitulăm pe scurt acuzațiile împotriva dvs., precum și posibilitățile de apărare.

Rashidi a dat din cap fără a-și lua ochii de la avocatul aflat în fața lui. Nu se hotărâse încă dacă să-l angajeze sau nu pe Booth Watson, cum îi spunea acestuia Faulkner. La urma-urmelor, o sentință cu închisoarea pe viață depindea de această decizie a lui. Avea oare nevoie de un spaniel King Charles, pentru a-i fermeca pe jurați, încrucișat cu un Rottweiler, care să-i poată rupe în bucăți pe martorii Coroanei? Oare era Booth Watson acel animal?

— Coroana va fi determinată să dovedească faptul că dvs. Conduceți un imperiu al drogurilor. Vă vor acuza de importul de cantități uriașe de heroină, cocaină și alte substanțe interzise, din care vor susține că ați avut profit milioane de lire sterline și că ați controlat o rețea criminală de agenți, intermediari, traficanți și curieri. Eu voi aduce argumente că nu sunteți mai mult decât un spectator inocent prins în focul încrucișat al raidului Poliției Metropolitane și nimeni nu a fost mai îngrozit decât dvs. când ați aflat ce sedii au fost folosite pentru asta.

— Poți alege jurații?

— Nu în această țară, a replicat cu fermitate Booth Watson.

— Dar cu judecătorul cum este? Poate fi mituit? Sau șantajat?

— Nu. Totuși, am descoperit recent ceva în legătură cu dl Justice Whittaker ce s-ar putea

dovedi neplăcut pentru el și, prin urmare, folositor pentru noi. Dar asta va avea nevoie de o dublă verificare.

— Cum adică?

— Nu doresc să dezvălui asta decât după ce decid dacă vreau să vă reprezint.

Niciodată nu-i trecuse lui Rashidi prin minte că Booth Watson nu putea fi cumpărat. Considerase întotdeauna că avocații nu erau cu nimic diferiți de curvele de pe stradă: Aveai numai de negociat serios prețul.

— Între timp, haide să folosim timpul limitat pe care-l avem la dispoziție pentru a trece în revistă acuzațiile, mai în detaliu, și posibila dvs. apărare.

Două ore mai târziu, hotărârea lui Rashidi era luată. Abordarea juridică a detaliilor și felul în care Booth Watson putea interpreta legea, ocolind-o fără a o nega, îi clarificase cauza pentru care Miles Faulkner îl aprecia atât de mult pe acesta. Dar, va dori el să-l apere în situația în care nu are nici măcar o urmă de talpă, ca să nu mai vorbim de un picior, pe care să se sprijine?

— După cum știi, Serviciul Urmăriri Penale al Coroanei a stabilit provizoriu procesul dvs. pentru data de 15 septembrie, la Old Bailey, a spus Booth Watson.

— Deci va trebui să te consult cu regularitate.

— Taxa mea e de 100 de lire sterline pe oră.

— Îți voi plăti zece mii de lire, în avans.

— Procesul ar putea dura câteva zile, posibil câteva săptămâni. Chiar și răcoritoarele vor costa mult.

— Atunci să fie douăzeci de mii, a plusat Rashidi.

Booth Watson a consimțit dând din cap, în tăcere.

— Mai am un lucru pe care ar trebui să-l știi. Coroana va fi reprezentată de sir Julian Warwick QC și de fiica lui, Grace, care va fi asistenta.

— Și, desigur, fiul lui va fi acolo, în speranța că va putea depune mărturie.

— Dacă nu o face, tu vei fi pierdut procesul, înainte să înceapă, a spus cu fermitate Booth Watson.

— Atunci, va trebui să sprijinim rămânerea lui în funcție cel puțin până când îl iei tu la întrebări, în boxa martorilor.

— Se poate chiar să nu-l interoghez pe numitul Corist. De ex- superintendentul Lamont, nu așa de sfânt, vreau eu să-și aducă aminte jurații, nu de sergentul William Warwick, a adăugat Booth Watson, în timp ce ușa se deschidea și intra în sală ofițerul de serviciu.

— Încă cinci minute, sir. Ați depășit deja timpul.

Booth Watson a dat din cap.

— Domnule Rashidi, mai aveți vreo întrebare? i s-a adresat el clientului său, după ce ușa s-a închis în urma ofițerului.

— Ai vești de la Miles, recent?

— Dl Faulkner nu mai este clientul meu. După un moment de ezitare, Booth Watson a adăugat: de ce mă întrebi?

— Am o propunere de afacere, care ar putea să-l atragă.

— Poate îmi poți spune mie, pe scurt, despre ce este vorba, a spus Booth Watson, ascunzând faptul că el și Faulkner erau încă în legătură.

— Acțiunile mele Marcel & Neffe s-au prăbușit ca urmare a presei negative ce-a urmat arestării mele. Am nevoie de cineva care să cumpere 51% din acțiuni, la prețul actual de pe piață, pentru că mie nu mi se permite să tranzacționez pe piața de capital cât timp sunt în închisoare. Îi voi plăti dublu pentru acțiuni, în ziua în care voi fi eliberat.

— Dar s-ar putea ca asta să mai dureze ceva timp.

— Îți voi plăti dublu, dacă mă scoți de-aici.

Booth Watson a dat din cap, dovedind că era, într-adevăr, o curvă, de altfel una foarte scumpă.

*

William nu a rezistat tentației de a face călătoria de întoarcere la Brixton cu autobuzul. Totuși, de această dată, nu a fost acompaniat de 40 de ofițeri de poliție înarmați, puși să distrugă cel mai mare lanț de droguri din capitală, ci de o ceată de gospodine, care se grăbeau spre magazine.

În timpul călătoriei a tras cu ochiul la niște repere pe care și le amintea de la operațiunea Calul Troian, din ziua anterioară. Dar acest autobuz oprea la fiecare stație, pentru a permite pasagerilor să coboare și să urce, și platforma lui superioară nu fusese transformată într-un centru de comandă, de unde Hawk să poată supraveghea cel mai mare raid contra drogurilor din istoria Poliției Metropolitane. În peisaj, au apărut două blocuri turn. La stația următoare, William s-a prăvălit pe scară în jos și a sărit din autobuz, ca s-o găsească pe colega lui, sergent Jackie Roycroft așezată la adăpost, așteptându-l. De această dată, nu se mai vedea niciun paznic bine plasat care să le interzică accesul în clădire.

În timp ce se apropiau de Blocul B, pe lângă ei a trecut o femeie în vârstă, care împingea un cărucior încărcat la refuz cu niște sacoșe pline. Lui William i s-a făcut milă, dar ceva l-a determinat să se întoarcă și să se mai uite o dată la ea, înainte de a-și continua drumul spre clădire. Împreună cu sergent Roycroft a intrat în lift – nicio matahală de om care să le împiedice intrarea – și Jackie a apăsat pe buton pentru etajul douăzeci și trei.

— Sediile au fost deja scotocite de SOCO și n-au găsit nimic, dar Hawk a simțit c-ar trebui să ne uităm cu mai mare atenție, pentru cazul în care lor le-ar fi scăpat ceva. Au plecat de-aici când se crăpa de ziuă, i-a povestit Jackie.

— Nu am nicio idee despre ce ar putea fi, dar sunt sigur că trebuie să fie ceva extrem de

dezagreabil, s-a văitat William.

— Continuă, spune-mi tot, l-a rugat Jackie.

— Sir Harcourt Courtly adresându-se lui lady Gay Spanker, în *London Assurance.* Văzând expresia de pe fața lui Jackie, William a adăugat: este o piesă de Boucicault.

— Îți mulțumesc pentru această dovadă convingătoare, a ripostat Jackie, în timp ce coborau din lift și ieșeau pe coridor, unde o ușă masivă era sprijinită de un perete. Lucrătorului nu-i păsase de nenumăratele lacăte, el îndepărtase pur și simplu ușa, lăsând la vedere o grotă. Grota lui Aladin?

*

— Bine lucrat, Jim, a spus William, în timp ce intra într-un apartament care nu ar fi arătat deplasat în Mayfair. Mobilier modern stilat în fiecare cameră, un covor atât de gros că te cufundai în el, iar pereții erau ornați cu picturi contemporane, printre care erau lucrări de Bridget Riley, David Hockney și Allen Jones. Vase Lalique erau așezate la întâmplare prin apartament, amintindu-i lui William de educația franceză a lui Rashidi. William nu putea decât să se întrebe cum un om cu asemenea cultură a putut să ajungă atât de jos.

Jackie a început să caute în salon vreun semn de existență a drogurilor, iar William s-a concentrat pe dormitorul principal. Nu i-a luat mult timp pentru a accepta că SOCO făcuse treabă bună, cu toate că era uluit de absența obiectelor de zi cu zi pe care s-ar fi așteptat să le găsească într-un apartament locuit: nu tu pieptene, nu tu perie de păr, nu tu perie de dinți, nu tu săpun. Numai o bară cu umerașe pe care erau puse costume marca Savile Row și o duzină de cămăși confecționate manual, de la Pink, din Jermyn Street, care arătau de parcă tocmai ar fi fost aduse de la curățătoria

uscată. Nimic ce Booth Watson să nu poată respinge cu ușurință că ar aparține clientului său. Dar, apoi, a zărit inițialele A.R. brodate pe buzunarul interior al hainei unuia dintre costume. Va fi în stare Booth Watson să respingă și faptul acesta la fel de ușor? William a împăturit frumos haina și a pus-o într-un sac pentru dovezi. Următorul lucru spre care și-a întors atenția a fost o fotografie pusă într-o ramă de argint ornată și pe care era gravată litera A, aflată pe noptiera care semăna mai mult a Bond Street decât a Brixton. A luat-o de pe noptieră și s-a uitat cu mai mare atenție la femeia din fotografie.

— Te-am prins! a spus el, punând rama grea de argint într-un alt sac pentru dovezi.

După ce și-a notat numărul de telefon de pe cealaltă parte a patului, a început să examineze picturile de pe pereți. Scumpe, moderne, dar nicicum dovezi, decât dacă s-ar demonstra că Rashidi le achiziționase de la vreun traficant notoriu care să vrea să compară la proces, ca martor al Coroanei, și să dezvăluie numele clientului său. Greu de crezut! La urma-urmelor, aceasta n-ar fi în interesul lor. Fotografia în ramă de argint rămânea încă cel mai bun pariu.

William s-a oprit să admire un tablou al lui Warhol care o reprezenta pe Marilyn Monroe, tablou pe care SOCO îl amplasase pe podea, pentru a atrage atenția asupra unui seif nedeschis. Imediat, a pornit în căutarea lui Jim meseriașul, care a scos un set de chei ce l-ar fi impresionat pe Fagin. În câteva minute, seiful era descuiat. William l-a deschis și a descoperit că era… gol.

— Al dracului bărbat! Probabil că ne-a văzut vorbind.

Brusc, și-a amintit de geanta doamnei care trecuse pe lângă el mai devreme, împingându-și cărucul cu cumpărături. Ceva nu i se păruse în regulă cu ea, dar abia acum și-a dat seama ce anume. Totul părea în regulă cu ea, cu excepția

pantofilor. Doamna purta ultimul model de pantofi Nike.

— La dracu! a repetat el, în momentul în care a apărut Jackie în cadrul ușii.

— Ai găsit ceva care să merite? a întrebat ea. Pentru că eu nu am găsit.

Împurpurându-se, William a ridicat sacul de plastic care conținea fotografia cu ramă de argint.

— Game, set, meci, a spus Jackie, cu un salut prefăcut destinat șefului ei.

— Game, accept, posibil și set. Dar, atâta timp cât Booth Watson este avocatul apărării pentru Rashidi, la Old Bailey, meciul încă urmează să se joace.

*

Niciunul nu voia să se așeze la masa lui, până nu se convingeau că el nu se va întoarce.

În a treia dimineață de la evadarea lui Faulkner, când Rashidi a coborât la cantină pentru micul dejun, a ocupat locul din capul mesei și i-a invitat pe doi dintre colaboratorii lui, pe Tulip și Ross, să i se alăture.

— Cred că Miles a ieșit din țară, de-acum, a spus Rashidi, când un ofițer al închisorii a pus în fața lui o farfurie cu șuncă și ouă. Rashidi era singurul prizonier a cărui șuncă nu avea crustă. Un alt ofițer i-a adus un exemplar din *Financial Times*.

Personalul închisorii a acceptat rapid că vechiul rege plecase și că un nou monarh ocupa acum tronul. Curtenii nu erau alarmați. Noul rege era succesorul normal al lui Faulkner și, mai important, se va asigura că infiltrații lor erau activi încă.

Rashidi a parcurs lista tranzacțiilor pe bursă și s-a încruntat. Peste noapte, Marcel & Neffe scăzuse cu încă zece pence, fapt ce-i făcea compania vulnerabilă în fața unei eventuale oferte de

preluare. Nu putea face nimic în acest sens, în ciuda faptului că se afla la numai două mile distanță de Bursă.

— Nicio veste bună, boss? a întrebat Tulip, luând cu furculița un cârnat și îndesându-și-l în gură.

— Cineva încearcă să mă elimine din afaceri, a răspuns Rashidi. Dar, avocatul meu are totul sub control.

Marlboro Man a dat din cap. Rareori vorbea el și, când vorbea, o făcea numai pentru a pune câte o întrebare. „Prea multe întrebări l-ar face suspicios pe Rashidi", îl avertizase Hawk pe ofițerul său sub acoperire. „Ascultă numai, și culege mai mult decât suficiente dovezi, pentru a fi sigur că nu-l vor elibera curând".

— Cum stăm cu furnizarea mărfii?

— Totul este sub control. Tocmai am câștigat peste o sută pe săptămână, l-a asigurat Tulip pe Rashidi.

— Ce știi despre Boyle? Pare că este încă furnizorul vechilor lui clienți, ceea ce-mi mănâncă mie din profit.

— Nu mai este o problemă, boss. Transferarea lui la o închisoare de pe Insula Wight este în curs.

— Cum ai reușit?

— Ofițerul de la transferuri a rămas în urmă cu plata ratelor pe ultimele două luni, a răspuns Tulip, fără explicații suplimentare.

— Atunci, haide să plătim rata, în avans, pentru luna viitoare pentru că Boyle nu este singurul nostru tovarăș pe care-l vrem transferat și calea aceasta este mai puțin riscantă decât alternativa. Dar, tu, Ross? Tu când ne vei părăsi? i s-a adresat Rashidi celuilalt aghiotant al sau.

— Voi ieși cândva, săptămâna viitoare, pentru Ford Open. Asta, în situația în care nu vrei tu să rămân.

— Nu. Am nevoie de tine pe străzi cât mai repede posibil. Îmi ești cu mult mai de folos afară.

3

În închisoare, evreii și musulmanii sunt singurele etnii care iau religia lor în serios. Cu toate acestea, creștinii sunt cei care obișnuiesc să participe în cel mai mare număr la orice slujbă.

În fiecare duminică dimineața, capela închisorii este plină-ochi cu păcătoși care, nu numai că nu cred în Dumnezeu, ci, în cele mai multe cazuri, nu au participat niciodată, până atunci, la vreo slujbă. Dar, cum participarea la slujbă înseamnă că prizonierul va fi scos din celulă pentru peste o oră, toți văd lumina și se alătură celor mai mari congregații din Londra, în duminica respectivă. Este nevoie de aproape tot personalul închisorii pentru a-i însoți pe cei 700 de convertiți, de la celulele lor la capela din subsolul închisorii, unde capelanul își întâmpină turma de oi negre cu semnul crucii și nu-și livrează rugăciunea izbăvitoare până când și ultimul frate nu este așezat pe locul lui.

Capela este cea mai mare încăpere din închisoare: semicirculară, cu 21 de rânduri de bănci de lemn cu fața spre altarul dominat de o cruce mare de lemn. Cei mai mulți prizonieri își știu locurile. Cele două rânduri de bănci, din față, sunt ocupate de cele câteva oi albe care au venit chiar pentru a se ruga. În timpul rugăciunii, acestea cad în genunchi și strigă *Aleluia,* de fiecare dată când capelanul pronunță numele Dumnezeu. De asemenea, ascultă cu atenție slujba. Nu la fel se comportă ceilalți, care constituie marea majoritate. Aceștia au, de asemenea, fiecare propriul loc, în funcție de ierarhia în ciugulitul favorurilor, și, spre deosebire de oricare alt loc de rugăciune, în acea duminică dimineață, locurile mai căutate din capela închisorii au fost cele din spate.

Cel mai puternic stă pe ultimul rând și-și conduce afacerile cu cei așezați în fața lui. Assem

Rashidi s-a așezat la mijlocul rândului din spate, poziție care, până recent, fusese ocupată de Miles Faulkner. Tulip s-a așezat la stânga lui, iar Ross, la dreapta lui.

Încontinuu, spre rândul din spate, erau trecute din mână în mână, bucăți de hârtie pe care erau înscrise, în detaliu, solicitările prizonierilor pentru săptămâna următoare: drogurile, alcoolul, revistele porno fiind cele mai populare lucruri cerute, deși un prizonier a comandat odată și un borcan de *Marmite.*

— *Cel ce nu se va teme,* este primul nostru imn, a anunțat capelanul. Îl găsiți la pagina 211, în cartea de imnuri.

Pelerinii din primele două rânduri s-au ridicat în picioare și au cântat cu elan, cu inima și cu vocea, în timp ce traficanții din spatele sălii, pe care Hristos, cu siguranță, i-ar fi aruncat afară din templu, continuau să-și facă tranzacțiile.

— Trei bucăți de cocaină solidă pentru celula 44, a spus Tulip, în timp ce despăturea o bucată de hârtie. Treizeci de lire.

Atâta timp cât plățile se adunau la sfârșitul fiecărei săptămâni, Rashidi nu putea furniza prea multe produse. În închisoare, nimeni nu primește credit pentru mai mult de o săptămână. Trei dintre gardieni acționau drept curieri, ceea ce le aducea, zilnic, un câștig mai mare decât salariul lor săptămânal. Doi erau responsabili cu introducerea produselor în închisoare, iar al treilea, cel mai de încredere, strângea banii de la soții, prietene, frați, surori și, chiar, de la mamele deținuților.

…a fi pelerin…

Adunarea s-a așezat din nou și un prizonier indian tânăr a ieșit în față pentru a citi prima lecție…

Și am văzut lumina…

Tulip i-a înmânat boss-ului o altă comandă, pentru un pachețel cu heroină.

— Bastardul nu a tușit deloc, în ultimele două săptămâni. Aplicăm dușul?

— Nu, i-a răspuns, cu fermitate, Rashidi lui Tulip. Încetăm să-i mai furnizăm marfă. În felul acesta, vom afla, în curând, dacă are ceva bani afară.

Tulip a părut dezamăgit.

— Cred că unul din curieri a băgat mâna, pentru că profitul nostru a scăzut cu peste două sute de lire, săptămâna trecută. Ce dorești să fac în această privință, boss? a întrebat el.

— Spune-i clar că, dacă se mai întâmplă așa ceva, pe biroul guvernatorului va ateriza un raport anonim și amândouă sursele lui de venit vor seca peste noapte.

— Altceva, boss?

— Da. Săptămâna trecută, cina a fost rece când a ajuns la mine în celulă, așa că schimbă furnizorii din afara închisorii.

— Mă ocup, a promis Tulip, în timp ce credincioșii se așezau.

— Textul predicii mele din săptămâna aceasta este din Cartea Exodul, capitolul 34: *Când Moise a coborât de pe Muntele Sinai…*

— Care sunt ultimele noutăți în legătură cu Sergentul detectiv Warwick?

— Nu mai stă mult pe lumea asta, a răspuns Tulip. Tot ce-mi doresc este să fiu eu cel care face treaba.

— Nu până ce nu se termină procesul. Atunci vei putea să te ocupi de S.D. Warwick. S-o faci încet, să fie o moarte lungă și dureroasă, în așa fel încât colegii lui să se gândească de două ori înainte de a mă înfuria.

Ross a simțit că i se face rău.

— *Să nu ucizi!* a spus capelanul.

— *Amin,* a spus încet Ross.

— *Haide să ne rugăm,* a continuat capelanul. Primele două rânduri au căzut în genunchi. *Dumnezeule Atotputernic…*

— La momentul potrivit, să-i trimiți o duzină de trandafiri văduvei lui și să nu-i lași nicio îndoială cu privire la persoana care i-a trimis trandafirii, a spus Rashidi.

Ross a ascultat în tăcere fiecare cuvânt, cu mare atenție. Va trebui să-i trimită un mesaj lui Hawk, cât mai repede posibil, pentru ca William să poată fi avertizat. Asemenea lui Rashidi, avea și el, în închisoare, un ofițer în care avea încredere că putea trimite mesaje în lumea de afară; cu toate că, în cazul lui, nu se aștepta să fie răsplătit. Ross trebuia să se asigure că, în ziua următoare, după micul dejun el va fi cel care va face curat pe coridorul din fața biroului ofițerului superior Rose.

— Săptămâna viitoare, când te vor trimite la Ford Open, a intervenit Rashidi în gândurile lui Ross, să iei legătura cu Benson, care are controlul asupra drogurilor în zona aceea, și să-l previi că, dacă nu-mi primesc partea, nu vor mai fi transferate niciun fel de droguri la Ford.

Ross a aprobat, dând din cap.

— Mai e ceva, boss? a întrebat Tulip.

— Da. Ai clarificat cealaltă problemă a mea? a spus Rashidi, întorcându-și atenția spre Tulip.

— Desigur, boss! Dar, nu va fi ieftin, mai mulți gardieni se vor aștepta la un bacșiș gras.

— Dă-le. Este un lux pe care nu vreau să mi-l sacrific.

— Atunci va fi adusă o prostituată în celula ta, imediat după stingere.

— Vreo veste de la Faulkner? a intervenit Ross, conștient că toate antenele lui Hawk se dovediseră inutile.

— Tocmai mi-au oferit celula lui, așa că eu cred că putem presupune că a ieșit din țară. Mâine-dimineață, am o altă întâlnire cu avocatul lui, așa că poate aflu mai multe atunci.

După ce-i adresase lui Rashidi singura sa întrebare, Ross a continuat să asculte.

— Au stabilit data procesului? a întrebat Tulip.

— Pe 15 septembrie. Și, mâine, voi afla ce dovezi vor apărea, ca urmare a faptului că mi-au perchiziționat apartamentul.

Ross știa exact ce dovezi avea poliția, chiar și a cui era fotografia în ramă de argint.

— E vreo speranță să trec eu în celula ta, după ce te muți în celula lui Faulkner?

— Consider-o ca rezolvată, a răspuns Rashidi, care înțelegea în amănunt valoarea recompensei, la fel de bine ca și pe cea a pedepsei.

S-a uitat spre un gardian și i-a făcut semn cu capul, pentru a-l înștiința astfel că trebuie să se întâlnească, după slujbă.

— *Binecuvântarea Sf. Treimi, a Tatălui, a Fiului și a Sf. Duh, să fie cu voi cu toții!*

— *Amin!,* au răspuns toți trei.

*

— Ce fac gemenii? a întrebat Christina.

— Eu nu prea dorm în perioada asta, a recunoscut Beth, care împingea căruciorul, în timpul plimbării celor două prin Hyde Park. Par că lucrează în tandem, ori de câte ori vor ceva. Sunt epuizată permanent și, dintr-odată, plină de admirație pentru părinții mei.

— Eu te invidiez, a spus Christina, uitându-se la gemeni, cu un vag sentiment de regret. Cum se descurcă William cu această nouă responsabilitate?

— Este minunat când este acasă, dar, dacă e să-mi reiau și eu serviciul, urmează să angajăm o bonă cu normă întreagă, ceea ce va costa la fel de mult cât banii pe care îi câștig eu.

— Merită fiecare bănuț, a apreciat Christina, mai ales dacă asta îi lasă lui William mai mult timp să-i ia urma soțului meu, care pare să fi plecat pe mare pentru un an și-o zi.

— Cât timp se pregătește pentru procesul lui Rashidi, nu prea are ce face în legătură cu Miles.

— Dacă jumătate din cele ce spun gazetele despre acest om este adevărat, sper să ardă în iad.

— Unde, fără nicio îndoială, se va întâlni cu Miles, a fost de acord Beth.

— Crezi că li s-au intersectat cărările la Pentonville?

— William este convins de asta, mai ales că Booth Watson îl va reprezenta pe Rashidi la proces. Și el este un om căruia nu i se va permite să participe la funeraliile mamei lui și aceasta nu pentru că mama lui este cât se poate de vie. Totuși, William îmi spune că ea nu și-a vizitat nici măcar o dată fiul, la închisoare.

— Poate va găsi o altă cale să evadeze.

— Nicio șansă. Poți fi sigură că va fi însoțit de o mică armată în deplasarea de la închisoare la Old Bailey, după evadarea lui Miles.

— Miles a fost întotdeauna cu câțiva pași înaintea poliției. Evadarea lui a fost planificată ca o operațiune militară și poți fi sigură că nu a lăsat nimic la voia întâmplării.

Beth a tăcut. Cu toate că o trata pe Christina ca pe o prietenă, știa că William nu avea încredere în ea. Când plecase la serviciu, în dimineața aceasta, William îi sugerase mai mult să asculte, deoarece Christina ar putea spune ceva ce avea să regrete mai târziu.

— N-a fost o coincidență că, înainte cu o zi de a evada, în timp ce se afla la funeraliile mamei sale, yachtul lui Miles a plecat din Monte Carlo și s-a îndreptat spre coasta engleză, a continuat Christina.

— De unde știi?

— Unul dintre marinarii săi s-a întors la Monte Carlo, după ce au ancorat la New York, și, mai târziu, mi-a raportat mie. Pariul meu este că nu vom mai auzi niciodată de Miles.

Beth și-a amintit că Miles avea un apartament și în New York.

— Dar cu colecția lui de artă ce s-a întâmplat? a întrebat Beth.

— Colecție din care, teoretic, jumătate îmi aparține. Dac-ar fi să fac o previziune, aș spune că eu nu voi mai vedea niciodată vreuna din acele comori. Urmăresc fiecare catalog al marilor case de licitații, în caz că vreuna dintre lucrări ar fi pusă în vânzare, dar, până acum, nimic!

— Dar apartamentul din Eaton Square? a continuat Beth cu întrebările, când au ajuns la Serpentine.

— Leasingul se încheia peste două luni, dar m-am gândit să-l reînnoiesc.

— Cum îți permiți asta, dacă Miles a fugit și te-a lăsat fără niciun fel de resurse?

— Când a dat foc casei noastre de la țară, iubitul meu soț a scăpat din vedere un detaliu minor și a crezut că m-a lăsat fără niciun sfanț.

— M-ai pierdut de tot… a mărturisit Beth, când Christine a luat-o, împingând căruciorul, pe Rotten Row.

— M-a sunat agentul meu, săptămâna trecută. Consiliul local a garantat că va solicita permisiunea de a construi o duzină de case pe locul casei noastre. Are deja o ofertă de o jumătate de milion de lire pentru teren și terenul nici măcar nu a fost anunțat pe piață.

— Da! Asta ar trebui să-ți rezolve problemele imediate.

— Posibil. Dar nu voi sărbători până când Miles nu e adus înapoi în închisoare, preferabil pus la izolare, și până când jumătate din picturi nu vor atârna pe pereții apartamentului meu.

— Ca să nu mai vorbim de Vermeer-ul pe care l-a furat de la Fitzmolean, a spus Beth.

Când au ajuns la Albert Crescent, Beth s-a uitat la ceas.

— Să nu uiți să-i spui lui William să nu-și piardă vremea cu Miles, i-a reamintit Christine, când s-au despărțit. Să se concentreze pe picturi.

Să le găsească și, poți fii sigură, că nu va mai pleca departe de casă.

Beth a oprit brusc căruciorul, făcând-o pe Artemisia să izbucnească în plâns. Peter i s-a alăturat, puțin mai târziu. Oare aceasta era sentința pe care o aștepta William și pe care Christine putea s-o regrete, mai târziu?

*

— William?

William a ridicat privirea și l-a văzut pe sergentul detectiv Summers trecând prin ușile batante ale cantinei.

— Jerry? Ce faci aici? a întrebat el, cu toate că știa prea bine totul.

— Presupun că ceea ce faci și tu. Țin o cuvântare despre cum este să fii copoi umil și nu o sculă importantă în Scotland Yard.

— Dificil. Eu țin o cuvântare introductivă despre droguri, în fața unor recruți care tocmai au ieșit de pe băncile școlii și habar nu au să recunoască un drog, dacă văd unul.

William a ridicat de jos o servietă și a așezat-o pe masă, în fața lui. A deschis-o și a scos câteva cutiuțe de plastic care conțineau mostre din toate drogurile ilegale, de la heroină la tablete de ecstasy.

— Impresionant, a spus Summers, servindu-se cu o ceașcă de ceai. Dar nu la fel de impresionant ca prinderea, în sfârșit, a acelui răufăcător de Rashidi și punerea lui după gratii. Sper că ai destule probe pentru a-l ținti deoarece mi s-a spus că este la fel de lunecos ca un țipar și poți fi sigur că va folosi cea mai bună mătase ce poate fi cumpărată cu bani.

— Îl cunoști?

— Numai după faimă. Dar cunosc vreo două din scursurile lui, care lucrează în Romford și Barking.

Am remarcat că lanțul lor de distribuție a dispărut recent, datorită ție și superintendentului Lamont.

— De unde-l cunoști pe Lamont?

— A fost primul meu șef, când am început viața de patrulare, în Romford. După vreo doi ani, el a fost transferat la Yard și, de-atunci, nu m-am mai intersectat cu el. Ce mai face bastardul bătrân?

— S-a pensionat anticipat, așa că nu l-am mai întâlnit în ultima vreme.

— De ce-a făcut asta? a întrebat Summers, adresându-se mai degrabă sieși. Nu putea să aibă mai mult de un an sau cam așa ceva, până la împlinirea vârstei legale de pensionare, a continuat el. Și-a pus două bucăți de zahăr în ceai, apoi a întrebat: Așadar, cum este să lucrezi în punctul cel mai fierbinte?

— Jumătate din timp mi-l petrec completând formulare și arestând drogați care ar trebui trimiși mai degrabă la spital, decât la închisoare. Dacă te intersectezi cu noul furnizor din Romford, te rog să mă anunți, a spus William.

— Ar trebui să fii cu ochii pe familia Payne, a răspuns S.D. Summers. Ei controlează traficul de droguri în parohia mea, dar nu sunt destul de mari ca să preia imperiul lui Rashidi. De fapt, probabil că se roagă ca el să iasă din pușcărie, pentru că fără un rechin, plevușcă nu are hrană.

William și-a notat în carnet ceva ce știa deja și, în minte, faptul că Summers nu a menționat familia Turner.

— Și, felicitări, a continuat Summers, luând un biscuit cu ciocolată. Aud că tu ești primul dintre colegi care va fi făcut inspector. Nu că s-ar mira cineva…

— Promovarea are dezavantajele ei, a spus William, cu un oftat, care, spera el, nu fusese prea exagerat.

— Cum ar fi? a întrebat Summers, mușcând din momeală.

— Inspectorilor nu li se plătesc orele suplimentare, cu toate că se așteaptă încă de la ei să le menționeze în scris.

— Asta face parte din înțelegere, dacă vrei să fii în clasa ofițerilor, a subliniat Summers. Fapt pentru care eu sunt fericit să rămân la bază. Te-ai căsătorit?

— Da. Și avem și gemeni, așa că, în ciuda promovării, abia ne descurcăm, a răspuns William, sperând să-l tenteze pe Summers să facă și el o indiscreție.

— De aceea eu sunt încă burlac, a spus acesta. Mai bine am pleca… Sunt gata în cinci minute, a adăugat, terminându-și ceaiul și apucând ultimul biscuit cu ciocolată. Dacă aflu prin zonă cine este noul furnizor, te sun.

Cei doi bărbați și-au strâns mâinile, apoi Jerry a plecat în sala de clasă. William nu-și dădea seama dacă presupusa întâlnire accidentală servise la ceva. Hawk aranjase să se adreseze amândoi nou-veniților la Hendon, în așa fel încât întâlnirea să nu pară prea aranjată. Dar, chiar și așa, William a trebuit să stea în cantină, bând ceai rece, timp de peste o oră, înainte ca Summers să apară, în cele din urmă, și, acum, William nu era convins că va mai auzi de el vreodată.

Hawk îi desemnase deja pe SD Adaja și pe polițista Nicky Bailey, un recrut proaspăt, să-l fileze pe Summers, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Bailey patrula pe străzile din Romford ca polițist, iar Adaja era sub acoperire. La sediul Yardului, sergentul Jackie Roycroft continua să lucreze îndeaproape cu William, împreună cu un alt recrut al echipei, comisarul-adjunct Rebecca Pankhurst care-i ținea în alertă, permanent.

Hawk voia să știe cine erau prietenii lui Summers, cu cine se întâlnea după serviciu, dacă exista vreo înregistrare neexplicită în cazierul lui.

A avut vreun informator? Cine a fost ultima lui iubită? Era polițistă?

Adaja și Bailey au putut răspunde la câteva din aceste întrebări în câteva zile, dar altele au rămas un mister. Se putea ca Summers să fie burlac, dar când depănau povești, la cantină, polițistul Bailey îi spusese ei că nu puține polițiste erau fericite să sucombe în fața farmecelor tânărului detectiv. De asemenea, ea îi spusese lui William despre recordul impresionant ai lui Summers în prinderea hoților și faptul că recordul lui la arestări nu fusese depășit de nimeni.

William și-a scris raportul despre întâlnirea cu Summers, în timpul întoarcerii cu metroul spre stația Victoria și voia să-l lase pe biroul comisarului, înainte de a pleca acasă.

Hawk îi spuse că are numai de plantat sămânța:

— Pentru că, dacă el crede că ai oarecare necazuri financiare, s-ar putea să ia legătura cu tine mai devreme decât te aștepți.

Eu nu prea cred, și-a spus în gând William, pentru că cel care îl poreclise Coristul, pe vremea când erau amândoi la Hendon, fusese chiar Jerry Summers.

*

— Superintendentul detectiv Lamont la aparat?

— Cine vrea să știe?

— Sergent detectiv Summers, sir. Poate că nu vă amintiți de mine, dar…

— Summers Lunecosul, a spus Lamont, râzând. Cum aș putea să te uit? Datorită muncii tale sub acoperire, am pus pe fugă pe cei mai mulți din gașca lui Payne. De ce mă suni?

— Am auzit că v-ați pensionat, sir.

— Cine ți-a spus?

— Inspectorul detectiv Warwick. Am vorbit amândoi recruților de la Hendon, săptămâna trecută.

— Chiar așa? Și ce altceva a mai avut de spus nemernicul mic?

— Nu cine știe ce. De fapt, după ce i-am mărturisit eu că ați fost primul meu șef, n-a mai spus nimic.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Mă întrebam dacă v-ați luat deja altă slujbă, pentru că eu nu vă pot imagina deloc la pensie.

— Mai lucrez în vreo două locuri, dar asta nu înseamnă că nu sunt deschis la oferte.

— Mă bucur să aud asta, sir, pentru că s-ar putea să am ceva ce v-ar atrage. Dar cel mai bine, să nu discutăm la telefon. Poate ne-am putea întâlni undeva, în privat?

4

— Doriți să luați loc? l-a întrebat politicos o tânără.

— Nu, mulțumesc, a spus comandantul, atingându-și borul pălăriei și simțindu-și, dintr-odată, vârsta. La naiba, și-a spus el în gând, nu am încă șaizeci de ani, cu toate că trebuia să recunoască faptul că fiica lui era mai în vârstă decât tânăra amabilă.

Câțiva pasageri au coborât la stația următoare, ceea ce i-a permis lui Hawk să se așeze. Și-a deschis ziarul de dimineață. Titlul de pe prima pagină era POLIȚIA CHEMATĂ SĂ CONTROLEZE PICHETUL LA WAPPING. A început să citească articolul, dar mintea i-a lunecat spre întâlnirea ce urma să aibă loc. Ross Hogan, ofițerul lui sub acoperire, fusese eliberat recent de la închisoarea Ford Open, așa că a trecut din nou în revistă întrebările la care aștepta el răspuns. Se simțea ca un copil pe punctul să desfacă, în sfârșit, mult așteptatul cadou de Crăciun. La stația următoare, Hawk s-a ridicat și a oferit locul unei doamne în vârstă, care l-a acceptat cu recunoștință. Nu sunt încă mort…

Când trenul a oprit în stația Victoria, Hawk a fost printre primii pasageri, la coborâre, și s-a alăturat mulțimii care se îndrepta alergând ca niște rozătoare spre scările rulante. Și-a prezentat biletul controlorului de la barieră și a ieșit în lumina soarelui strălucitor al dimineții.

A încercat să-și adune gândurile în timp ce mergea încet pe Victoria Street, înspre Scotland Yard, dar, pe la jumătatea drumului, a luat-o la dreapta, a părăsit trotuarul aglomerat și a intrat într-o piațetă dominată de o catedrală magnifică. Neluându-i în seamă pe puținii credincioși și pe simplii curioși care se îndreptau spre intrarea principală a Bisericii Romano-Catolice, principalul

loc de rugăciune din Anglia și Wales, a mers fără grabă pe partea dreaptă a uriașei clădiri din cărămidă roșie și crem și nu s-a oprit până când nu a ajuns la intrarea laterală, discretă, care era folosită, în mod normal, de către preoți și coriști.

A deschis ușa și a pășit înăuntru, încrezător că, atâta timp cât arăta ca și cum ar aparține locului acestuia, nimeni nu-și va pune întrebări cu privire la prezența lui acolo. În timp ce se îndrepta spre sacristie, o slujnică stând în genunchi, curăța podeaua de piatră.

Și-a ridicat privirea spre el:

— Bună dimineața, copilă!

— Bună dimineața, părinte, a răspuns ea, în timp ce ei și-a continuat, grăbit, drumul. Ajuns în sacristie, s-a dus la ultimul dulap și l-a deschis. Și-a scos haina și cravata și le-a înlocuit cu o sutană lungă, neagră, un anteriu alb, guler alb clerical și eșarfă, transformându-se din comisar în canonic. El chiar era, măcar, romano-catolic și înșelătoria ocazională fusese aprobată de cardinalul arhiepiscop al Catedralei Westminster, dacă nu chiar de Dumnezeu, Domnul nostru. O scurtă verificare a corectitudinii noii ținute în oglinda de pe perete, și și-a făcut din nou apariția în corpul principal al catedralei. A înaintat încet către Capela Fecioarei – spre deosebire de polițiști, preoții nu merg niciodată repede – și, în continuare spre nava catedralei, până a ajuns la un relief în bronz familiar, reprezentându-i pe Sf. Benedict, care se uita în jos, la el. S-a simțit ușurat când a constatat că nu era ocupat confesionalul. A intrat înăuntru, a tras perdeluța roșie pentru a semnala că era liber pentru confesiune și s-a pregătit pentru o anume persoană din parohie, despre care știa că va căuta absolvirea de păcate și că nu-l va lăsa să aștepte.

Câteva momente mai târziu, a auzit că a intrat cineva în confesional și o voce familiară i s-a adresat prin grilajul care îi separa:

— Părinte, am păcătuit și caut iertare de la Dumnezeu.

— Când te-ai spovedit ultima oară, fiule?

— În urmă cu peste șase luni, părinte, perioadă în care am comis un păcat grav, participând, în fiecare duminică dimineața la slujbă, la Biserica Anglicană.

Comandantul a fost încântat să afle că ofițerul lui sub acoperire nu-și pierduse simțul umorului.

— Și ce-ai învățat din această experiență nefericită, fiule?

— Că Assem Rashidi va fi reprezentat de Diavolul încarnat, la procesul de luna viitoare.

— Eram convins de asta, fiule. Domnul lucrează prin căile sale misterioase. Ai aflat cum evaluează dl Booth Watson șansele sale de a-și scăpa clientul de diferitele acuzații?

— Crede că-l va scăpa de cea mai gravă acuzație, aceea că ar conduce un cartel ce se ocupă cu traficul de droguri, pentru că este convins că nu aveți destule probe pentru a-i lămuri pe jurați.

— Avem mai mult decât destule, a spus Hawk, cum va constata și el când va vedea lista obiectelor pe care le vom prezenta spre analiză juraților.

— Dar Rashidi m-a asigurat că apartamentul a fost curățat de orice dovadă incriminatoare, chiar înainte de a se întoarce băieții noștri acolo.

— A lăsat un dulap plin cu costume pe comandă și o duzină de cămăși făcute manual și care, s-a întâmplat, să fie chiar măsura ce i se potrivește perfect.

— După cum, s-ar potrivi miilor de bărbați inocenți, cum va sublinia Booth Watson. De asemenea, el va sugera că nu aveți nicio dovadă că Rashidi a deținut sau ocupat acel apartament.

— Atunci va avea de explicat ce-i cu fotografia găsită pe noptieră, în dormitorul principal.

— Va obiecta, afirmând că nu există nicio dovadă că A este de la numele Assem.

— Nu este, dar tot va trebui să spună ce căuta o fotografie cu chipul mamei lui, pe noptiera aceea.

O fluierătură scurtă a fost urmată de cuvintele lui Ross:

— Auch! Măturătorii vor regreta că au lăsat-o acolo. Asta ar putea însemna o condamnare a lui Rashidi la douăzeci de ani de detenție.

— Amin, a confirmat comandantul. Ce altceva ai mai aflat de la păgâni, cât timp ai fost cu ei?

— Fabrica de zvonuri din închisoare spunea că Faulkner a ajuns în Statele Unite. Nume nou, pașaport nou și identitate nouă. Dar că ar fi încă activ în lumea artei, pentru că locuința lui din Monte Carlo este scoasă la vânzare și nu mai există nicio pictură pe pereții ei.

— Au plecat pe același vapor cu Faulkner, l-a informat Hawk. Cu toate că, până acum, nimic nu a apărut pe piața de artă..

— Faulkner este prea inteligent pentru a face o asemenea greșeală. Va sta cuminte o vreme și, dacă va vinde ceva, va vinde unui cumpărător privat.

— Ai putut să-i afli noul nume sau să prinzi vreun indiciu despre locul unde ar putea să se afle?

— Nu, părinte. Dar Rashidi credea că nu pare a fi la New York, pentru că acesta ar fi primul loc în care l-ar căuta FBI. În orice caz, apartamentul lui din Fifth Avenue a fost pus în vânzare cu câteva săptămâni înainte de evadarea lui și… surpriză!, fără corpuri de iluminat și accesorii.

— Eu cred că picturile sunt toate într-un singur loc. Dar unde?

— N-am idee, boss!

— Atunci lasă asta în responsabilitatea mea. Următoarea ta sarcină va fi să încerci și să afli cine conduce imperiul lui Rashidi, în absența acestuia, ca să poată împărți celula cu el, în viitorul apropiat.

— Știu deja răspunsul la această întrebare, dar, din motive evidente, nu-i voi menționa numele.

Totuși, v-aș preveni, este o coincidență care nu o să vă placă.

— Sunt intrigat.

— Altceva, sir?

— Da. După ce ai comis câteva din cele mai dizgrațioase păcate nepermise în închisoare, noi ne vom întâlni din nou și-ți voi spune totul despre un anume sergent-detectiv Summers.

— Cine e?

— Nu acum. Fii binecuvântat, fiule, și fii sigur că ești iertat de păcatele tale. Mergi în pace!

Hawk a mai așteptat, câteva momente rugându-se ca nici un alt păcătos să nu ceară iertarea de păcate în timp ce el își răsfoiește agenda pentru a verifica dacă are răspunsuri la toate întrebările lui.

Satisfăcut, și-a pus la loc agenda în buzunarul sutanei, s-a strecurat afară din confesional, a pornit spre cutia milei care era înconjurată de lumânări, dintre care multe nu erau aprinse. A tras cu ochiul în jur, apoi a scos din buzunarul de la pantaloni o cheiță cu care a deschis cu îndemânare cutia, unde a găsit câteva monede, în principal din cupru, și o cutie de țigarete Marlboro, fixată într-un colț. Și-a ridicat privirile spre Fecioara Maria care se uita în jos, spre el. A zâmbit enigmatic înainte de a scoate pachetul roșu cu alb și l-a strecurat ușor în celălalt buzunar. A încuiat la loc cutia milei și a pornit încet înapoi spre sacristie, convins că nimeni nu a asistat la demonstrația lui de prestidigitație. Câteva minute mai târziu, comandantul Hawksby s-a furișat prin ușa laterală a catedralei și a pornit spre Scotland Yard. Avea două lucruri în minte: cine a preluat conducerea de la Rashidi, un nou conducător suprem al drogurilor și la ce s-a referit Ross când a vorbit de o coincidență care lui nu-i va plăcea. Răspunsul se va lăsa așteptat până când experții de la subsol vor desface în bucăți pachetul de țigări gol și vor dezvălui secretul lui tainic.

*

— William a plecat deja la serviciu, a spus Beth, ținând cu o mână biberonul și cu cealaltă telefonul. Îi pot transmite eu un mesaj?

— Nu. Vreau să-i spun veștile bune, personal, a refuzat Christina.

— Un indiciu?

— Ești mai rea decât William.

— De ce nu treci pe la noi diseară, la un pahar? E rândul lui William să le facă baie gemenilor, și astfel, cu un dram de noroc, va fi acasă pe la ora șapte.

— Chiar că vreau să văd asta. Voi fi la voi cu puțin după ora șapte, a răspuns Christina.

*

Când a ajuns la Scotland Yard, comandantul nu a urcat, ci a coborât treptele care duceau la subsol și s-a îndreptat cu pași repezi spre biroul de la capătul coridorului. Nu a bătut la ușă înainte de a *intra în lumea de groază și mister.*

— Bună dimineața, sir, a spus un laborant în halat alb, ridicându-și privirile de la microscop. Cred că e ceva important, dacă ați venit personal.

— Este, a răspuns comandantul, în timp ce-i întindea pachetul gros de Marlboro.

— Atunci mă voi apuca de lucru chiar acum și vă voi trimite rezultatul la birou, imediat ce-l voi avea.

— Voi aștepta aici, a spus comandantul, așezându-se pe un scaun.

Laborantul a dat aprobator din cap, apoi s-a întors spre masa lui de lucru. Cu o pensetă a extras foița subțire argintie din interiorul pachetului de țigarete și a pus-o pe o plăcuță de bronz. Hawk se gândea că-i va rămâne veșnic îndatorat profesorului Abrahams pentru faptul că-i povestise despre aparatul electrostatic de analiză a documentelor, care, acum, era parte a

dispozitivului standard de investigații al Scotland Yard-ului și care se dovedise cu mult mai demn de încredere decât mare parte dintre martori și aceasta nu în ultimul rând când avusese de dovedit că tatăl lui Beth, Arthur Rainsford, nu era un ucigaș.

Tânărul laborant a pus un film Mylar peste folie, apoi a luat un burețel de pe etajera de deasupra lui și l-a plimbat ușor peste toată suprafața bucății de film, până când au fost îndepărtate toate bulele de aer, apoi și-a pus o pereche de ochelari negri de protecție și a pornit detectorul cu raze infraroșii, pe care l-a fixat la un inch distanță deasupra plăcuței de bronz, scanându-i suprafața pentru a detecta orice urmă ar exista pe ea. Apoi, a luat ceva ce părea a fi o pipetă și a stropit folia argintie până când aceasta a fost în totalitate acoperită cu toner pentru fotocopiere. A așteptat câteva minute, apoi a șters cu grijă surplusul de toner de pe plăcuță. În cele din urmă, a îndepărtat stratul subțire de film Mylar și s-a aplecat pentru a vedea dacă experimentul lui produsese ceva care să merite, convins fiind că Hawk era acum în picioare lângă el, așteptând cu nerăbdare rezultatul. S-a ridicat și s-a tras într-o parte de la masa de lucru, ca să arate că terminase experimentul și Hawk s-a uitat lung la literele micuțe care apăruseră pe folia argintie. Nu i-a luat mult timp ca să-și dea seama care era coincidența și ce abordare va avea Booth Watson, când va prezenta cazul din perspectiva apărării.

— Impresionant! a fost reacția imediată a lui Hawk. Dar Rashidi tot va avea de explicat fotografia cu ramă de argint, pe care Booth Watson nu va putea s-o respingă așa de ușor.

*

— Nu s-a întors încă de la Yard, a spus Beth, când a deschis ușa de la intrare, unde se afla Christina, cu o sticlă de șampanie în mână.

— Atunci, asta va avea de așteptat până când vine el, ceea ce ne va oferi nouă șansa de a le face baie gemenilor, a comentat Christina.

— Dar eu vreau să aud veștile tale, a strigat Beth. Când e vorba de timp, nu poți conta niciodată pe William. Ca să-l citez chiar pe el, crima nu ține cont în mod necesar de ora îmbăierii gemenilor. Așadar, pot presupune că ți-ai găsit un bărbat nou?

— Nu, dar l-am găsit pe cel vechi, a replicat Christina, în timp ce Beth punea sticla de șampanie în frigider. Și, înainte de a-mi mai pune alte întrebări, răspunsul meu este NU. Nu, până nu se întoarce William.

— Atunci, s-ar putea să rămâi aici peste noapte.

Au luat fiecare câte un copil în brațe și au urcat la baia de sus, Artemisa și Peter fiind foarte mulțumiți de atenția deosebită pe care o primeau și gungurind de încântare. Au auzit amândouă ușa de la intrare trântindu-se și, câteva minute mai târziu, William năvălea în baie, alăturându-li-se.

— Tocmai ia timp pentru a-i șterge pe micii monștri și a-i pune în pat, a spus Beth, în timp ce Christina și cu mine coborâm și ne bucurăm de câte un pahar cu șampanie.

— Ce sărbătorim? a întrebat William, învelindu-l pe Peter într-un prosop.

— Christina nu ne va spune până când tu nu-i vei adormi pe copii.

— Este în regulă, în ce mă privește, a spus William, în timp ce amândouă femeile îl abandonau, lăsându-l să-și ducă la îndeplinire sarcina casnică. Acesta era momentul lui favorit, din întreaga zi. De fapt, el nu a coborât până când nu a mai citit un capitol din P.C. Plod și gemenii nu au adormit.

A intrat în camera de zi chiar când Beth umplea cu șampanie paharul Christinei.

— Exact la timp, a spus ea, altfel se putea ca noi să golim sticla, înainte să ajungă Christina să ne

spună ce sărbătorim.

— Să presupun că ai un nou iubit? a întrebat William, încercând să pară interesat.

— Nu, să nu presupui nimic, a intervenit Beth, întinzându-i și lui un pahar cu șampanie. Eu am pus deja această întrebare și nu sunt deloc mai deșteaptă. Așa că șșșșt!

— Bine. Atunci, probabil că ai vândut terenul de la Limpton Hall pentru o sumă exorbitantă?

— Fumat! Șșșșșt! a intervenit din nou Beth.

Și-au întors amândoi privirile spre Christina, evident în așteptare, dar ea nu s-a abținut să mai ia o înghițitură de șampanie, înainte de a spune:

— Miles a murit!

5

— Când și unde au loc funeraliile? a întrebat comandantul mai înainte chiar ca William să se așeze.

— La Geneva, sir. Mâine-dimineață la ora zece.

— Cum a murit?

— Raportul poliției locale spune că a făcut atac de cord, în timpul nopții. (William și-a deschis agenda.) O cameristă a descoperit cadavrul, în dimineața următoare, devreme. Pe noptiera lui s-au găsit niște cocaină și un card de credit.

— Păcat. Speram să aibă o moarte chinuitoare, a spus Hawk. Dar… de ce la Geneva?

— Mă aștept să aibă un cont anonim la o bancă elvețiană serioasă.

— Și un bancher care nu a pus prea multe întrebări cu privire la ultima lui adresă, a completat Hawk, apoi a păstrat un moment de tăcere. Asta este! Vreau să pleci la Geneva să te asiguri că nu suntem din nou dirijați spre o cale înfundată. Nu voi crede că Faulkner a murit, până când nu vezi tu cadavrul pus în pământ și un preot dându-i ultima binecuvântare. Și să nu pleci de-acolo, până când nu-și termină groparii treaba.

— Cred că va fi incinerat, sir.

— Atunci, să aduci cenușa aici, ca s-o putem expune în Muzeul Ororilor, împreună cu toți ceilalți criminali notorii care au ajuns în camera cu orori a Poliției Metropolitane.

— Să mai iau pe cineva cu mine?

— Da. Ia-o pe sergent Roycroft. Dacă-mi spuneți amândoi că Faulkner a murit, atunci s-ar putea să cred.

*

Stabiliseră să se întâlnească pe Aleea Circului, între nouă și nouă și un sfert, în seara aceea. Se vor

urca în metrou la stații diferite și se vor întâlni în ultimul vagon. Întâlnirea nu va dura mai mult de cinci stații: nu voiau să riște să fie văzuți împreună mai mult decât era necesar.

Sergentul detectiv Summers s-a urcat în metrou la stația Barbican, încântat să constate că ultimul vagon era aproape plin. Dar ora fusese aleasă cu grijă și nu putea fi descrisă ca aglomerată. Nu a durat mult pentru ca Summers să afle de ce Lamont optase pentru pensionarea anticipată, în ciuda succesului operațiunii Calul Troian. Expresia *cu mâna până la cot* circula frecvent în cantina poliției și nu i-a luat prea mult timp pentru a i se confirma dependența lui Lamont de jocurile de noroc. Câteva întrebări obișnuite la un pahar, după muncă, făcuseră posibil ca el să pună lucrurile cap la cap și, cum Lamont returnase toți banii și, în schimb, comandantul se făcuse că nu vede, să deducă simplu că n-ar trebui să-i fie greu să se întoarcă.

Când metroul a oprit în stația Aldgate, lui Summers i s-a alăturat fostul său coleg din poliție, care așteptase la capătul peronului. Lamont a urcat și s-a așezat lângă el, dar nu s-au salutat. Din obișnuință, Lamont a scanat vagonul, dar singurul alt pasager se așezase la celălalt capăt al vagonului și începuse imediat să citească dintr-o carte broșată. Cu toate că femeia era prea departe de ei pentru a auzi conversația, au vorbit în șoaptă.

— Mă bucur să te revăd, Jerry, a spus Lamont. Și felicitări pentru avansarea ta binemeritată.

— Vă mulțumesc, sir.

— Bruce, spune-mi, te rog, Bruce. Nu uita că nu mai sunt ofițer activ.

— Mulțumită Coristului…

— Amintește-mi de unde îl știi pe bastardul ăsta.

— Am fost împreună la Hendon. Era primul la toate, cu excepția băuturii, așa că eram destinați să nu fim prieteni.

— La ce te gândești?

— M-am întrebat dacă ai fi disponibil pentru un mic *part-time* bine plătit. Summers s-a scuzat pentru cuvintele bine plătit. Dar, poate că ai găsit deja altă slujbă.

— Adevărul este că sunt prea mulți ofițeri de poliție pensionari care se prezintă drept consultanți, care se bat pentru aceleași câteva slujbe. Eu m-am gândit să deschid o cârciumă: am găsit chiar locația ideală în Blackheath, dar, din păcate, nu am putut da avansul.

— Cât au cerut?

— Douăzeci de mii. N-am putut să adun decât zece, dar, cu două soții și o rată, n-am putut găsi o soluție pentru diferență.

— Știu pe cineva care s-ar putea să vrea să te ajute, în această problemă.

— La ce s-ar aștepta, în schimb?

— La nimic prea exagerat. Și nu mă pot gândi la nimeni altcineva mai bine plasat decât tine pentru a duce la bun sfârșit ceea ce am să-ți propun.

— Te ascult.

Summers i-a explicat fără grabă și cu exactitate ce aștepta contactul său în schimbul unui împrumut de zece mii de lire sterline, bani peșin.

— Va trebui să mă gândesc, a spus Lamont, odată ce Summers i-a spus ce avea de spus.

— Bineînțeles, Bruce. Vei fi informat de data returnării împrumutului.

Trenul s-a oprit într-o stație și, când ușile s-au deschis, sergent detectiv Summers a coborât fără măcar să verifice în ce stație erau. Lamont a continuat călătoria spre stația Victoria, unde a schimbat cu linia districtului.

Tânăra care citea nu l-a urmat. Dar, polițista Pankhurst știa exact încotro se îndrepta superintendentul Lamont.

*

— Vreau să văd cadavrul, a spus William.

— Sunteți membru al familiei? a întrebat, politicos, preotul în vârstă.

— Nu, părinte, dar am mandat de arest pentru domnul Faulkner, a răspuns William, conștient că autoritatea lui nu trecea dincolo de stâncile de la Dover.

Preotul a studiat mandatul, dar nu a fost impresionat.

— Mă tem că, acum, el nu mai poate fi judecat decât de o autoritate mai înaltă, fiule.

— Sunt sigur că aveți dreptate, părinte, dar tot trebuie să văd cadavrul înainte de a mă întoarce la Londra.

— Îmi pare rău, inspectare, dar, cum am spus deja, numai membrii de familie pot…

— Eu sunt membru de familie, a spus Christina, făcând un pas în față. Și-a deschis poșeta și a scos pașaportul, care era încă pe numele Christina Faulkner.

Preotul a studiat documentul, apoi și-a plecat capul.

— Permiteți-mi să vă prezint condoleanțele mele sincere pentru pierderea survenită, doamnă Faulkner. Vă rog să mă urmați.

— O pot însoți pe doamna Faulkner? a întrebat William.

— Nu, inspectare, a spus cu fermitate preotul.

William și Jackie nu au avut altă alegere decât să rămână pe loc, în timp ce preotul o conducea pe Christina spre o ușă laterală a capelei, pe care scria *Intrarea interzisă*. Preotul s-a tras în lateral pentru a-i permite Christinei să intre.

— Aș fi preferat să văd eu însumi cadavrul, a spus William.

— Și eu la fel, a adăugat Jackie. Dar, dacă există o singură persoană care să fie chiar mai bucuroasă să-l vadă mort decât noi, aceasta este soția lui îndurerată.

William a dat aprobator din cap.

N-au avut mult de așteptat până când ușa capelei s-a deschis din nou și Christina a reapărut cu un zâmbet nepotrivit pe față. A traversat biserica pentru a li se alătura, în timp ce preotul plana în ritm, în urma ei.

— Este Miles. Am descoperit chiar eu ceasul lui favorit, a spus ea, ridicând ca să le arate un ceas Cartier Tank cu inițialele MHF gravate pe capac. L-a pus, apoi, în geantă. Să mergem să-l vedem cum arde în iad, a șoptit ea.

— Dacă veniți cu mine, doamnă Faulkner, vă duc în strana rezervată familiei, a spus preotul, care i-a condus pe toți trei spre partea din față a capelei și, odată ce s-au așezat, el a plecat să se pregătească pentru slujbă.

— Ai remarcat cine tocmai a intrat și s-a așezat în spate? a întrebat în șoaptă Jackie.

William s-a întors și a văzut inconfundabila siluetă a lui Booth Watson, cu capul plecat ca și cum ar fi fost cufundat adânc în rugăciune.

— Acum sunt convins că Miles Faulkner e mort, pentru că Booth Watson este singura persoană pe care o cunosc care ia taxă pentru participare la funeralii și apoi trimite factura la moșie. Cine e bărbatul care stă la câteva rânduri în spatele lui?

— N-am idee. Arată ca un pitic suedez. Probabil unul din bancherii lui Faulkner.

— Crezi că Booth Watson știe unde sunt picturile mele? a intervenit Christina.

— Bineînțeles că știe, a răspuns William, dar asta nu înseamnă că are de gând să-ți spună secretul.

— Dar, dacă el este executorul testamentar al lui Faulkner, nu prea are de ales, a spus Jackie.

— Este capabil să găsească o cale de a depăși această mică problemă, a spus William.

— Coristule, ce se întâmplă cu tine? a întrebat Christina.

— Începem prin a spune *Tatăl nostru,* a anunțat preotul, privind spre puținele persoane care

alcătuiau adunarea.

Tatăl nostru carele ești în ceruri…

— Locul în care, sigur, Miles nu va merge, a șoptit Christina.

Preotul a continuat ceremonia cu diferite rugăciuni inadecvate momentului, oferite întristaților participanți, care nu stăteau în genunchi.

— Înainte de a avea loc arderea, știu că e cineva care dorește să spună câteva cuvinte în memoria dragului prieten plecat de la noi.

Lui William nu-i venea să-și creadă ochilor când Booth Watson și-a croit drum, încet, spre partea din față a capelei și s-a întors cu fața spre adunare.

— Am avut privilegiul să-l cunosc pe Miles timp de douăzeci de ani, fiind consilierul lui legal și prieten apropiat.

— Atât timp cât îți plătea taxele… a șoptit Christina.

— A fost un om dedicat marilor acte de generozitate și binelui, un om care, întotdeauna, a pus interesele prietenilor mai presus de ale sale.

— Ne gândim la același om? a murmurat Christina.

— A făcut servicii anonime comunității locale și și-a dat averea pentru interesul național. Prietenii îi vor simți lipsa.

— Nu văd prea mulți dintre ei pe-aici, astăzi, a spus Christina, privind împrejur.

— Abține-te! i-a spus William, în timp ce Booth Watson continua să preamărească virtuțile dragului său client plecat, uitând să spună faptul că jumătate dintre cei ce constituiau adunarea erau ofițeri de poliție de la Scotland Yard. Booth Watson și-a încheiat cuvântarea: Nu pot spune cât de tare ne va lipsi.

— Ca să nu menționăm cât ne vor lipsi taxele și onorariile, a șoptit Christina, în timp ce Booth Watson s-a întors cu fața spre sicriu, și-a înclinat ușor capul, apoi a pornit spre locul lui.

William a urmărit cu atenție cum preotul apasă pe un buton și sicriul începe să se miște de-a lungul platformei cu role electronice. Apoi, s-au deschis două uși și sicriul a dispărut din vedere, lăsându-se o cortină peste viața lui Miles Faulkner.

După câteva momente de tăcere, preotul s-a întors în capelă pentru a da ultima binecuvântare. Aceasta a fost urmată de o înregistrare a corului care interpreta Aleluia, o versiune pe care Handel nu ar fi aprobat-o.

După ce s-a încheiat ceremonia, Christina a ieșit în grădină, însoțită de William și de Jackie. Booth Watson stătea în picioare în mijlocul aleii înguste, așteptându-i, în mod limpede, pe ei.

— Mă întreb dac-am putea vorbi în particular, doamnă Faulkner? a întrebat-o acesta, cu solicitudine.

— Tot ce ai să-mi spui, domnule Booth Watson, poate fi ascultat de prietenul meu, inspectorul Warwick, a răspuns văduva, tare pe poziție.

— Cum doriți, doamnă Faulkner. Veți afla că, prin hotărârea de divorț concepută de sir Julian Warwick, sunteți îndreptățită la jumătate din colecția de artă a defunctului meu client.

— Știi unde se află?

— În prezent, este adăpostită în seifurile unei bănci private de aici, din Geneva, a spus Booth Watson. Sunteți liberă să cereți lucrările când doriți.

— Astăzi, de exemplu?

— Totuși, a continuat Booth Watson, ignorând întrebarea ei, ceea ce nu veți putea ști…

— Ce e scris cu litere mici, a spus Christina.

— Este că fostul dvs. soț a murit fără testament. Cum divorțul dvs. nu a fost declarat încheiat de un tribunal și Miles nu are moștenitori de sânge, sunteți, prin urmare, următoarea cea mai apropiată rudă și singura moștenitoare a proprietăților lui.

— Primesc eu totul? a întrebat Christina cu neîncredere.

— Totul, doamnă, a spus Booth Watson, înclinându-se ușor în fața ei.

— Acum, chiar cred că a murit, a spus William, în timp ce preotul se apropia de ei, cu capul plecat. Pentru că singurul mod în care ai putea pune mâna pe colecția de artă a omului ar fi… peste cadavrul său.

— Voi aranja ca toată cenușa să vă fie trimisă, doamna Faulkner, a spus preotul. Sunt sigur că veți vrea să o împrăștiați undeva unde vi se va părea potrivit.

— În iad? a sugerat Christina.

*

Trei scrisori au aterizat pe covoraș, în acea dimineață. Două dintre ele în plicuri maro. Una era extrasul de credit de la Ladbroke, care-i amintea clientului său numele câtorva cai care nu aveau aceeași încredere în ei pe cât le acordase el. A doua era o solicitare de plată de la Inland Revenue, cu un avertisment că penalizarea va fi adăugată, dacă nu se plătea întreaga sumă până la sfârșitul lunii. Al treilea plic, unul alb, era de la un avocat a cărui semnătură nu a putut s-o descifreze, care-i amintea că plata pensiei alimentare către a doua soție era în urmă cu o lună și amenința cu procedurile legale. Acela a fost momentul în care Lamont a luat decizia.

A părăsit apartamentul din Hammersmith la zece fără zece și, în loc s-o ia la dreapta și să se îndrepte spre cea mai apropiată stație de metrou, cum făcuse în fiecare dimineață lucrătoare, în ultimii opt ani, a luat-o la stânga. După aproximativ o sută de yarzi, a cotit iarăși la stânga și a continuat să meargă până când a ajuns la o cabină telefonică de la capătul drumului. Privind de jur-împrejur spre a se asigura că nu-l vede nimeni, a împins ușa și a intrat în cabină. A așteptat un moment, nehotărât dacă să sune sau nu,

dar, când a auzit clopotul unei biserici din apropiere bătând ora zece, a ridicat receptorul și a format un număr pe care-l știa pe de rost, pentru că nu-și permitea să-l scrie și să lase hârtia pe undeva, să dea soția de ea. A format cu atenție șapte numere, conștient că Summers aștepta într-o altă cabină telefonică, în cealaltă parte a orașului. Acesta a ridicat receptorul după primul apel.

— Alo? Fără nume, fără nimic.

— Accept oferta ta. Dar nu condițiile tale. Am nevoie de un avans.

— Nu așa ne-am înțeles.

— Atunci va trebui să găsești pe altcineva să-ți facă treaba ta murdară.

A urmat o tăcere prelungită, apoi s-a auzit cuvântul:

— Cât?

— Două mii și restul la livrare.

— Unde și când?

— În seara asta, aceeași oră, același loc.

Lamont a închis telefonul și a pornit înapoi spre casă. Pentru un moment, a avut senzația inconfortabilă că tânăra care aștepta în stația de autobuz de lângă casa lui i se părea cunoscută. Când autobuzul 211 a oprit, detectiv Pankhurst a urcat, întrebându-se dacă el o văzuse. Dacă Rebecca s-ar fi uitat înapoi, ar fi aflat răspunsul.

6

— Azi avem o agendă încărcată, a spus comandantul, așezându-se pe locul lui, în capul mesei, așa că nu pierdeți timpul. Putem începe prin a închide dosarul Miles Faulkner, inspector Warwick?

— Sergent Roycroft și cu mine am călătorit la Geneva, joia trecută, pentru a participa la funeraliile lui Faulkner. În timp ce el poate nu arde în iad, noi l-am văzut arzând măcar pe pământ. Văduva veselă s-a întors în Anglia câteva zile mai târziu cu ceva mai mult decât cu cenușa ex-soțului ei, pe care a împrăștiat-o pe terenul din Limpton, așa că noi putem cu adevărat să închidem dosarul defunctului Miles Faulkner.

— Pari dezamăgit, inspectore, a spus Hawk, ridicând dintr-o sprânceană.

— Sunt dezamăgit, sir. Îmi amintesc cuvintele lui Hilaire Belloc despre moartea unui membru din Parlament: „Aici zace cadavrul politicianului bogat cu înfățișare ridicolă. În vreme ce toate cunoștințele lui l-au batjocorit și alungat, eu lăcrimez pentru că doream să-l văd spânzurat.”

Echipa a izbucnit în hohote cu lacrimi și toți au bătut cu palmele în masă.

— Și care sunt planurile doamnei Faulkner, pentru viitor?

— Va rămâne în Anglia până se vând toate tablourile și, apoi, se va duce să stea cu sora ei în Florida.

— Nu-mi va lipsi niciunul din ei, a recunoscut comandantul în timp ce închidea un dosar și deschidea altul. Haide să trecem la sergent Summers. Ne-am mai apropiat vreun pic de a dovedi că merită să fie investigat? Pare că deține primul loc la prinderea de hoți.

— Și tot primul loc la a-i scăpa pe alți răufăcători de ștreang, a spus Paul. Ceea ce ar

putea explica de ce are atâta succes.

— Speculațiile și dovezile sunt lucruri total diferite, sergent Adaja, i-a reamintit acestuia Hawk.

— De acord, sir, dar atât detectiv Pankhurst cât și polițist Bailey vin cu câteva lucruri interesante.

William s-a uitat peste masă la Paul, care de vreo doi ani devenise prietenul lui apropiat pe și în afara câmpului de bătaie. Nu se uita la ceas când era vorba să lupte contra criminalității și, ca și Hawk, îi considera pe copoii mânjiți chiar mai răi decât pe criminalii profesioniști.

— În ultima lună, detectiv Pankhurst a fost umbra lui Summers, în timp ce polițistul Bailey s-a alăturat diviziei Romford ca femeie – polițist. Mai presus de sarcinile obișnuite, rolul ei este să nu-l scape din ochi pe Summers și să afle dacă este el chiar așa de curat cum ar vrea să credem noi cu toții.

William și-a întors atenția spre cele două polițiste tinere care se alăturaseră de curând unității și a zâmbit la gândul că nu puteau fi mai diferiți unul de celălalt.

Detectiv Pankhurst anunțase la interviu că era descendentă a Emmelinei Pankhurst, care fusese arestată de nenumărate ori ca șefă a sufragetelor și își petrecuse mult timp în închisoare din cauză că făcea mereu greva foamei. William o primise fericit în echipa lui pe această tânără sclipitoare și tenace. A descoperit repede că el și Paul trebuiau să fie cu ochii mari deschiși pentru a ține ritmul cu ea. Nu ezita să-i corecteze fără măcar să pară că le era subordonată. În contrast cu ea, Nicola Bailey nu-și cunoscuse tatăl care petrecuse, de asemenea, mult timp în închisoare. Părăsise școala la 14 ani și trecuse de la o slujbă la alta, înainte de a cere intrarea în poliție. Fusese refuzată de trei ori, dar Nicky nu era una care să renunțe așa de ușor. William îi ceruse să intre în echipa lui pentru că,

asemenea Rebeccăi Pankhurst, avea mintea la fel de ascuțită ca a oricărui criminal.

— Detectiv Pankhurst, prezintă-ne datele la zi, a spus Paul.

— L-am supravegheat pe superintendent douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, a spus Rebecca. Nu a fost nimic care să necesite să fie raportat până când nu l-am urmărit pe Lamont în metrou, la stația Aldgate, unde s-a întâlnit cu fostul lui coleg, sergentul Summers.

— Ar putea exista o explicație perfect nevinovată pentru aceasta, a intervenit Hawk, făcând pe avocatul diavolului. Nu uita că el și Summers au fost colegi la Romford, așa că s-ar putea să fie chiar prieteni.

— Atunci, de ce să se întâlnească la capătul ultimului vagon al unui tren aproape gol, pentru o întâlnire nevinovată, când puteau să iasă la o bere, lângă casă?

— Ce s-a întâmplat, după aceea? a întrebat Hawk, domolit, dar nu potolit.

— Au stat de vorbă vreo cincisprezece minute, nu mai mult, apoi Summers a coborât la Westminster, iar Lamont a călătorit pe distanța a două stații și a schimbat linia la stația Victoria.

— E tot de ce am nevoie, a spus Hawk.

— Când Lamont a plecat de-acasă, din Hammersmith, în dimineața următoare – Rebecca și-a verificat însemnările – la ora nouă și cincizeci și unu de minute, s-a dus la o cabină telefonică din apropiere și a vorbit la telefon un minut. Mă întreb de ce n-a dat telefon de acasă.

— Probabil nu voia ca soția să știe pe cine a sunat, a sugerat Hawk.

— Soția era la coafor, în acel moment, sir.

— Poate fi ceva mai rău de-atât? a întrebat Hawk.

— Mă tem că da, sir, a intervenit polițista Bailey. După ce sergent Summers a ieșit din tură, ieri-seară, l-am urmărit până la cea mai apropiată

stație de metrou. A schimbat trenul la strada Liverpool și, trei stații mai târziu, s-a mai întâlnit o dată cu Lamont.

— Fără îndoială, într-un alt ultim vagon gol, a spus Paul.

— Da, sir.

— Ce pun ăștia la cale? a întrebat William, mai mult pentru sine însuși.

— Tot ce vă pot spune, sir, este că Summers i-a dat lui Lamont un plic maro, voluminos și, la stația următoare, acesta a coborât.

— Ai continuat să-l urmărești?

— Nu, sir. Sergent Adaja îmi spusese să rămân în metrou și să văd unde coboară Summers.

— Lămurește-mă, a spus Hawk.

— Monumental. Summers s-a întors la strada Liverpool și a luat următorul tren spre Romford.

— Detectiv Pankhurst, tu îl urmăreai în continuare pe Lamont?

— Da, sir. El s-a întors acasă, în Hammersmith. A ajuns cu puțin înainte de ora zece.

— Crezi că te-a observat? a întrebat William.

— Este posibil. Dar nu a existat niciun indiciu că m-ar fi identificat.

— Dacă și-a dat seama că îl urmărești, nu vei ști niciodată cu siguranță. Să nu uiți că este un profesionist cu experiență și foarte capabil să construiască cercuri în jurul tău cu mult timp înainte să ajungi tu pe circumferința cercului.

— Aveți povești de acoperire, în cazul în care unul dintre ei s-ar fi apropiat de vreunul dintre voi? a întrebat William.

— Da, sir, a răspuns detectiv Pankhurst. Eu sunt bibliotecar- adjunct la Biblioteca Publică Hammersmith.

— Credibil, a apreciat Paul. Dar nu prea rezistă la o verificare.

— Lucrez acolo ca voluntar, în fiecare sâmbătă dimineața, a spus Rebecca, iar bibliotecara șefă știe exact ce să spună, dacă Summers sau Lamont

intră în contact cu ea. Am fost colege la universitate.

Hawk și-a dus mâna la frunte.

— *Chapeau*! a spus el.

— Și tu, polițist Bailey?

— Eu nu am fost niciodată la universitate, sir. Am renunțat la școală la paisprezece ani.

Toți au izbucnit în râs, cu excepția lui Hawk.

— Răspunde la întrebare, polițist Bailey, a spus acesta.

— Atâta timp cât Summers continuă să creadă că sunt numai un recrut proaspăt la patrulare, n-aș putea avea o poziție mai bună.

— De acord, a spus Hawk. Dar, dacă vreunul dintre voi are vreodată cea mai mică senzație că a fost dibuit, abandonați operațiunea și asigurați-vă să nu mai fiți văzuți vreodată în Romford sau în perimetrul respectiv, iar eu voi înlocui echipa.

— S-a înțeles, a spus Paul. Mai ales că Jackie și cu mine nu putem risca să fim cumva, prin preajma lui Lamont. Sper, însă, ca polițiștii Bailey și Pankhurst să rămână la supraveghere cât mai mult timp posibil.

— Concluzia: niciun risc, a spus, cu fermitate, Hawksby. Acum, trecem mai departe, a continuat el, luând în mână alt dosar. Ești pregătit total pentru procesul lui Rashidi? a întrebat el, întorcându-și atenția asupra lui William. Pentru că va trebui să fii cu mai mult de un yard înaintea acestui om, dacă vrei să ai certitudinea că va fi condamnat.

— Avocatul principal al Coroanei este încrezător că are mai mult decât suficiente probe pentru a-l trimite după gratii pentru mult, mult timp, a spus William, fără a menționa numele tatălui său.

— Probe solide?

— Rashidi a lăsat în dormitorul principal din apartamentul din Brixton câteva costume pe

comandă și o duzină de cămăși de la Pink, de pe strada Jermyn.

— Rashidi are 5,9 picioare înălțime și e de talie medie, a spus Hawk. Booth Watson va afirma că atât costumele cât și cămășile puteau fi făcute pentru oricare din mia lor de clienți, inclusiv pentru doi-trei dintre jurați.

— Nu cu inițialele AR brodate pe buzunarul interior și, potrivit etichetelor, toate costumele au fost confecționate de Bennett & Reed din Savile Row, a spus William, verificându-și însemnările. Eu am luat deja legătura cu dl Bennett.

— Vrea să depună mărturie sub jurământ?

— E reticent. Trebuie să trimitem o citație, dacă vrem să compară ca martor.

— N-avem altceva mai serios decât costumele și cămășile, ca probe?

— O fotografie a mamei lui Rashidi, pe care am găsit-o pe noptiera din dormitorul principal al apartamentului din Brixton, a răspuns William.

— Asta da, pare să fie ce trebuie, a spus Hawk. Și avem un martor pe care să contăm mai mult decât pe croitorul reticent?

— Da, sir, un domn Gerald Sangster, care a devenit martor al Reginei, în schimbul unei sentințe mai mici.

— Sper că nu e în aceeași închisoare cu Rashidi, a spus Hawk. Pentru că, dacă este, poți fi sigur că nu va apărea în boxa martorilor.

— Este cazat într-o casă sigură de cinci luni și nu-l vom aduce de-acolo până în ziua în care începe procesul. Fostul doctor are o dovadă pe care Booth Watson nu o va putea explica cu ușurință.

— Anume?

— A fost responsabilul pentru ambalarea drogurilor, înainte de distribuirea lor către vânzători și Rashidi îi verifica cu regularitate înainte de a li se permite să iasă pe străzi.

Hawk a zâmbit pentru prima oară, apoi a întrebat:

— Cum va fi transportat Rashidi de la închisoare la Old Bailey? Întreb pentru că el își va fi dat desigur seama că aceasta este singura lui ocazie de a evada.

— Va fi într-un vehicul blindat însoțit de trei mașini de poliție și o duzină de polițiști pe motociclete, precum și de un elicopter care va supraveghea fiecare centimetru al traseului.

— La fel a fost și în cazul lui Faulkner, le-a reamintit Hawk, și acesta tot a reușit să ne prostească.

— Dar, spre deosebire de Faulkner, Rashidi nu va trebui să se oprească pe traseu pentru a participa la funeraliile mamei lui.

— Asigurați-vă să nu cumva să lăsați garda jos niciun moment, altfel Rashidi va avea de participat la funeraliile voastre. Omul ăsta are destule resurse pentru a mitui pe oricine, inclusiv pe șofer și pe oricine poate instala un semafor. Nu uitați că procesul este planificat să dureze câteva zile. Rashidi nu va face nicio mișcare în prima zi, dar, în momentul în care începem să ne relaxăm…

— Suntem stăpâni pe situație, l-a asigurat William.

— Tu ești, de asemenea, pregătit să fii făcut bucăți de Booth Watson, din clipa în care pășești în boxa martorilor?

— Suprapregătit, sir. Mi-am petrecut ultimul sfârșit de săptămână pus pe grătar de sora mea Grace, care nu a dat deloc dovadă de milă.

— Mă bucur să aud asta, pentru că Booth Watson apreciază că polițiștii joacă cinstit, cu atât mai mult când este vorba de fiul avocatului principal al acuzării.

*

Întâi a trebuit să decidă în ce zi a săptămânii va trebui să opereze înlocuirea, conștient că, acum, avea o umbră. A ales duminica de dinainte de proces. Apoi, ce moment din zi sau din noapte putea fi cel mai potrivit să se facă mai puțin remarcat. A ales ora trei dimineața, pentru că, la ora aceea, ar fi la datorie numai un echipaj redus la număr. Și, în cele din urmă, trebuia să poarte uniformă sau să fie în haine civile? A ajuns la concluzia că cineva și-ar aduce aminte mai greu de el dacă ar fi îmbrăcat în haine civile.

La ora trei dimineața, în duminica următoare, stătea în picioare pe trotuarul din fața Scotland Yardului, cu un mic pachețel sub brațul stâng.

Și-a folosit cartela de acces pentru a deschide ușa de sticlă, apoi s-a apropiat de recepție, unde se afla o tânără care citea o revistă de modă. Și-a prezentat legitimația.

— Bună dimineața, superintendent, a spus tânăra, strecurând revista sub tejghea.

— Trebuie să iau ceva ce-am lăsat pe birou, a explicat Lamont. N-ar trebui să dureze mult.

— Desigur, sir, a spus tânăra, pivotând registrul pentru ca el să poată semna. Numai că el pornise deja spre lift și ea nu a considerat că-și poate părăsi postul pentru a alerga după superintendent. Îl va pune să semneze când va ieși. Lamont a stat cu spatele la ea cât timp a așteptat liftul și a intrat în lift imediat ce s-au deschis ușile. A apăsat pe butonul 7, Administrația, departamentul în care era cel mai puțin posibil să lucreze cineva la ora trei dimineața, într-o zi de duminică.

Când ușile liftului s-au deschis, Lamont a ieșit pe coridorul neluminat și a așteptat câteva momente înainte de a porni spre capătul acestuia unde a deschis ușa de evacuare în caz de incendiu și a alergat pe treptele de piatră în jos, spre subsol. A luat-o pe un alt coridor întunecat și a aprins lumina. Știa exact unde mergea. A pornit încet de-a lungul coridorului până a ajuns la capătul lui.

Pentru că verificase deja cine era de serviciu, a fost sigur că paznicul de noapte fie dormea dus, fie citea Racing Post. Numai cei mai leneși se ofereau voluntari pentru tura de dimineață devreme, știind că vor fi plătiți chiar dacă, ocazional, mai ațipesc câte un pic.

— Bună dimineața, Sam, a spus Lamont, grăbindu-se să intre și deranjând somnul bătrânului polițist. Trebuie numai să verific ceva. Nu mai mult de câteva minute.

— Sunteți invitatul meu, domnule super, a spus Sam, sperând că nu va fi menționat la raport.

Lamont a trecut pe lângă el, a intrat împingând o altă ușă și s-a îndreptat spre sala cu probe. I-au trebuit numai câteva minute ca să găsească ce căuta și să facă înlocuirea. Pachetul a intrat perfect în buzunarul fulgarinului său.

— Noapte bună, a spus el când s-a întors și l-a găsit pe Sam cu capul aplecat, încercând să evalueze caii și călărețiii din cursa de la ora 4:30, din Kempton Park, din ziua următoare.

— Noapte bună, domnule super, a spus acesta, fără să-și ridice privirile.

Lamont a pornit să urce spre parter, unde personalul de la curățenie semna deja de sosire. A traversat rapid holul, îndreptându-se spre ieșirea din clădire, fără să o ia în seamă pe recepționera care striga în urma lui: „Scuzați-mă, sir!” Când i-a venit ideea să alerge după el, Lamont ieșise deja din raza ei vizuală. Când a ajuns la Buckingham Cafe, a chemat un taxi. O cheltuială necesară. Nu putea să rișteă să fie recunoscut de cineva pe drumul lung spre Hammersmith. Ofițerii de poliție se uită cu mai mare atenție la tine, la ora aceasta din noapte. S-a instalat pe bancheta din spate, în colț, unde șoferul nu-l putea vedea în oglinda retrovizoare, și a zâmbit. Tot exercițiul fusese efectuat în mai puțin de cincisprezece minute. Mâine-dimineață, va mai primi opt mii de lire

sterline și problemele lui se vor rezolva. Dar… pentru cât timp?

7

Beth i-a turnat încă o ceașcă cu cafea, surprinsă că William nu se atinsese de șuncă și de ouă. Acesta părea preocupat, chiar neliniștit și, în momente ca acestea, simțea nevoia să tacă.

A încercat vechiul truc.

— Care-i problema, om al cavernelor? Este ca și cum nu ai mai fi compărut până acum în boxa martorilor.

— Aceasta ar putea să fie ultima mea apariție, dacă eu fac un talmeș-balmeș și jurații decid că Rashidi este un cetățean decent și demn, care a fost arestat din greșeală de către un copoi super-zelos.

— Asta pare puțin cam forțat, a spus Beth, începând să-i hrănească pe gemeni.

— Forțat este obiectivul lui Booth Watson. Și nu uita ce a insinuat el când l-am înfruntat ultima dată, din boxa martorilor.

— Și, nu uita că a pierdut procesul, a spus Beth, și Faulkner a căpătat opt ani de închisoare.

— Ceea ce-l va face și mai hotărât să…

— Dar tu ți-ai petrecut toată după-amiaza de ieri suportând interogatoriul surorii tale și Grace nu ia prizonieri.

— Adevărat. Dar nici chiar ea nu poate ghici cu ce va veni Booth Watson și eu sunt cel care va trebui să-l înfrunt pe marele inchizitor.

— De ce nu depune mărturie Lamont, în locul tău? La urma urmelor, el a fost șeful tău, în cazul acesta.

— Ultima oară, Booth Watson l-a luat deoparte și știe acum cu exactitate de ce s-a pensionat Lamont anticipat.

— Ți-a dat tatăl tău vreun sfat?

— N-a ieșit din biroul lui deloc, toată după-amiaza. Și-a pregătit interogatoriul pentru Rashidi. Când am plecat eu tot ce-a spus a fost să fiu atent la mingea lui.

— Ce înseamnă asta?

— Cum niciodată nu ai arătat vreun interes pentru crichet, draga mea, mi-ar trebui o săptămână să-ți explic, a spus William, luând cuțitul și furculița și atacând un gălbenuș care se întărise, deja.

— Va fi bine, a spus Beth, încercând să-i liniștească. Jurații nu vor avea nicio îndoială cine dintre voi spune adevărul. Un baron notoriu al drogurilor sau un polițist.

— Mi-aș dori să fie așa de simplu. William a renunțat și a dat la o parte farfuria. Booth Watson este maestru când vine vorba să sădească îndoiala în mintea unui jurat, pe când tata, ca avocat al acuzării, trebuie să dovedească precis că acest caz este dincolo de orice îndoială rezonabilă.

— Cum se face că Booth Watson îl reprezintă pe Rashidi?

— Din cauza unei greșeli pe care am făcut-o noi, fără să ne gândim de două ori, în acel moment, a spus William, după ce a luat o sorbitură din cafeaua care se răcise. L-au pus pe Rashidi în aceeași închisoare cu Faulkner, așa că a fost numai o problemă de timp până când magnetul să atragă pilitura.

— Mă întreb dacă Rashidi a mâncat șuncă și ouă, în dimineața asta.

*

— Mai doriți o cafea, domnule Rashidi? a întrebat unul dintre ofițeri.

Rashidi a dat afirmativ din cap, în timp ce se ocupa de al doilea ou fiert trei minute și jumătate.

— Ce vrei să fac cât timp ești tu la Old Bailey? a întrebat Tulip, de-acum un obișnuit la masa șefului.

— Numai să ții lucrurile în viață, în absența mea. Vei putea să mă informezi în fiecare

dimineață, la micul dejun, și, duminica, la biserică. Între timp, ai avut de-a face cu ofițerul care fură?

— A fost transferat la altă închisoare. În Wolverhampton.

— Dar ai găsit pe cineva să-i ia locul?

— A fost coadă, boss, și toți și-au asumat consecințele contactului cu tine.

— Prezintă-mi pe scurt dimineața mea de mâine.

— Se poate să nu vă mai întoarceți, a spus Tulip, rânjind. S-ar putea să fie respins căzul de către tribunal…

— Nu conta pe asta, a spus Rashidi, examinând marmelada să vadă dacă era Frank Coopers Oxford sau nu, înainte de a-i scoate capacul. Cu toate că avocatul meu – avocat al Reginei – spune că problema cea mare a fost rezolvată, fapt pe care Warwick îl va descoperi numai când va fi în boxa martorilor.

— Eu sunt surprins că este încă în viață.

— Booth Watson nu mi-a prea dat de ales. Dar, odată ce se încheie procesul…

— Dar cu domnul doctor cum stăm? S-ar putea dovedi încă o problemă?

— Nu și când jurații vor descoperi ce nepriceput a fost doctorul Sangster. Eu sunt mai îngrijorat în legătură cu croitorul meu, a spus Rashidi, dregându-și reverul jachetei, pentru a verifica dacă inițialele AR au fost cusute pe interior.

— Nu te îngrijora, el a fost cusut bine, a spus Tulip, râzând de propria-i glumă.

— Domnule Rashidi, mașina dvs. a sosit, a spus ofițerul de serviciu, plasându-se lângă el.

— Nu uita să-i trimiți niște flori mamei, a spus Rashidi, înainte de a-și termina cafeaua.

— Va fi și ea la tribunal?

— Sper că nu, a răspuns Rashidi.

Rashidi s-a ridicat de la masă.

— Cum arată escorta mea? l-a întrebat el pe unul dintre ofițerii care-l însoțeau, la ieșirea din

cantină.

— Trei mașini blindate, o duzină de motocicliști și un elicopter. Nimeni nu a mai avut parte de acest fel de tratament de la procesul gemenilor Kray.

— Nu contează cine mă duce acolo. Contează numai cine mă aduce înapoi, a precizat Rashidi.

— Îmi cer scuze, a spus gardianul, punându-i cătușele prizonierului. Acestea sunt instrucțiunile.

Când Rashidi a pășit în curtea închisorii, doi ofițeri l-au prins cu putere de brațe și l-au condus spre a doua din cele trei mașini blindate.

*

Grace a sărit peste micul dejun, pentru a putea ajunge la tribunal, înainte de sosirea tatălui ei acolo. Știuse că va trebui să se trezească foarte devreme pentru a reuși să facă asta. Nu-i era de niciun ajutor faptul că el avea un apartament confortabil la Lincoln's Inn, unde rămânea întotdeauna peste noapte, înainte de un proces important.

Partenera ei, Clare, ar fi certat-o pentru că sare peste micul dejun – *„Pleacă la muncă cu un ou"* era prima povață pe care Grace și-o amintea din vremea când era copil – dar Clare plecase deja la Brent, unde apărea într-un caz de protecția copilului, așa că nu va afla niciodată că ea nu mâncase nimic în dimineața aceea. Clare o sunase să-i ureze noroc, chiar înainte ca Grace să plece spre tribunal.

Era încă întuneric când Grace a închis în urma ei ușa de la intrarea apartamentului și a pornit spre stația de metrou. Când, douăzeci de minute mai târziu, a ieșit la stația Chancery Lane, soarele tocmai își făcea apariția. A înjurat tot drumul cât a traversat curtea cu piatră cubică a Lincoln's Inn, în pantofii ei cu tocuri înalte, nu din cauza burniței ușoare, ci din cauza imaginii becului strălucitor de la intrarea în tribunal.

Când a ajuns la Essex Court 1, a urcat alergând treptele până la etajul al treilea și a bătut la ușa avocatului principal, cum făcea întotdeauna, înainte de a intra pe teritoriul tatălui ei. Ca un orator roman, sir Julian își începea cuvântul de deschidere în fața soarelui ce răsărea.

— Onorată instanță, membri ai juriului, apar astăzi în fața dvs. ca reprezentant al Coroanei, în timp ce distinsul meu prieten Booth Watson îl reprezintă pe acuzat. Aș vrea să încep pledoaria Coroanei declarând că, în toți anii mei la bară, niciodată nu am întâlnit un răufăcător mai mișel.

— Sunt aproape aceleași cuvinte ca și cele de la acuzarea lui Faulkner, a intervenit Grace, în timp ce căuta în geantă copia cuvântării de deschidere.

— E alt judecător și sunt alți jurați, a replicat sir Julian, așa că nimeni nu-și va da seama.

— Cu excepția lui Booth Watson. Iar răufăcătorul mișel sună ca pe vremea reginei Victoria, nu ca pe vremea reginei Elisabeta. Îți sugerez formularea *individ rău,* a spus Grace.

Sir Julian a aprobat dând din cap și a făcut schimbarea, apoi a continuat:

— Assem Rashidi este un bărbat bine educat și inteligent, care ar fi putut avea succes în orice profesiune și-ar fi ales, dar el a hotărât să-și folosească talentele neîndoielnice nu în beneficiul prietenilor…

— Și prietenelor, a sugerat Grace. Vor fi mai multe femei printre jurați.

— …prietenilor și prietenelor, ci ca să le facă rău. Niciodată să nu uitați, stimați membri ai juriului, unicul și singurul său scop a fost să…

— Unic și singur sunt sinonime. Trebuie să renunți la unul dintre ele.

— Singurul său interes a fost să facă mai mulți și mai mulți bani, în timp ce nu a arătat niciun interes pentru suferințele pe care le provoca altora.

— Ai folosit cuvântul interes de două ori în aceeași frază. *Dorință călăuzitoare?* a sugerat

Grace.

Tatăl ei a confirmat și a mai făcut o corectură în original, apoi a continuat:

— Domnul Rashidi a fost președintele unei companii respectabile care a făcut întotdeauna mai mult decât suficient profit pentru el, bucurându-se de un fel de viață dincolo de cele mai îndrăznețe vise ale oamenilor. (Notase indicația: *Privește direct spre jurați.)* Cu toate acestea, nimic nu a fost destul pentru acest om lacom și indulgent cu sine, care a preferat să ducă o viață dublă. Ziua, un negustor de ceai respectabil și noaptea, negustor de moarte. Un Ianus modern.

— Crezi că jurații știu cine este Ianus?

— Posibil să nu știe, dar Înălțimea-Sa știe. Întotdeauna, este bine-venit un element ocazional pentru judecător, a spus sir Julian, înainte de a continua: în fiecare zi de luni, după-amiază, el pleca din biroul său din City și, fără știrea cuiva dintre colegi sau a secretarului său, călătorea cu metroul la Brixton, unde intra în cealaltă lume a lui. Dar, atât de mare a fost vanitatea și aroganța sa, încât nu a putut renunța la luxul și extravaganța vieții și acest fapt se va dovedi, cu siguranță, a fi căderea lui. În nopțile în care rămânea la Brixton, locuia într-un apartament de milionar în blocul de lângă fabrica lui de droguri. Domnilor jurați, odată ce veți vedea voi înșivă fotografiile apartamentului, nu veți avea nicio îndoială asupra câștigului pe care-l avea el din viața alternativă pe care a ales să o ducă. Și, poate mai important de-atât, cine locuia în acel apartament. La ultimele trei etaje ale blocului de alături, o lume departe de apartamentul lui luxos, se afla mizerabilul sediu al afacerii lui ilegale cu droguri. Nu unul specializat în importul de ceaiuri selectate din Malaiezia și Sri Lanka, de vândut pe străzile principale, ci unul care importa heroină, cocaină și canabis din Columbia și Afganistan, pentru a fi vândute pe străzile dosnice. În City, avea angajate treizeci de

persoane care se întorceau la familiile lor la ora cinci, în fiecare seară, exaltându-i virtuțile. În Brixton, ținea captivi treizeci de imigranți ilegal, care trudeau din greu pentru el, noaptea, temându-se că vor fi pârâți la poliție, dacă nu-și făceau norma.

— Nu-i duceau la bun-sfârșit cererile, a intervenit Grace. *Norma* e prea de modă veche. Mai mult F.E. Smith, decât J.N. Warwick.

— În momentul în care voi face o pauză, a spus sir Julian, pauză care-ți va oferi destul timp pentru a expune pe un panou un plan al fabricii de droguri a lui Rashidi, în așa fel încât eu să pot prezenta ce se petrece acolo, tu vei putea arăta fiecare din încăperile în chestiune. În acest fel, jurații vor reuși să evalueze dimensiunea veritabilă a operațiunii. Să te asiguri că ai pus panoul într-un unghi la care jurații și judecătorul îl pot vedea bine. Nimeni altcineva nu contează, dacă vede bine sau nu.

Grace a aprobat, dând din cap.

— Etajul treizeci al blocului, a continuat Sir Julian, întorcând o filă a scriptului, este cel unde se fac afacerile sordide. Bani peșin din mână în mână și, în schimb, se furnizează drogurile. Câștigul zilnic mediu este în jur de zece mii de lire sterline. De zece ori mai mult decât ar putea domnul Rashidi să câștige într-o săptămână, ca președinte al companiei Marcel & Neffe. Și, nu uitați, niciun penny taxă.

— Aluzia asta m-a neliniștit întotdeauna, a spus Grace. Induce oarecum ideea că tu ai putea aproba vânzarea de droguri, atâta timp cât profitul este taxat. Noaptea trecută, m-am gândit la o alternativă pe care am sperat s-o analizezi.

Sir Julian a ridicat din sprânceană. Grace a continuat:

— În poziția sa de președinte al unei companii respectabile de import de ceai, cu sediul în City, Rashidi și-a condus afacerile la vedere, în boardul

companiei, în timp ce rolul de baron al drogurilor în Brixton l-a jucat în întuneric și pe ascuns.

Sir Julian a tăiat pasajul și l-a înlocuit cu exprimarea asistentei sale.

— Mulțumesc, Grace, a spus el, zâmbindu-i cu căldură acesteia. Onorată Instanță și stimați juriați, Coroana va demonstra dincolo de orice îndoială rezonabilă că acest individ cinic și corupt, în timp ce poza în președintele respectabil al unei companii din City, a dus o viață dublă ca baron internațional al drogurilor, folosindu-se de cei vulnerabili și nenorociți din societatea noastră. Nu i-a păsat deloc de consecințe, chiar și când acțiunile lui aveau ca rezultat pierderea vieții unor ființe umane nevinovate.

— Ai spus deja asta, cu alte multe cuvinte, tata! De ce să repeți?

— Pentru că asta este imaginea pe care vreau să o las în mințile juraților și care, de asemenea, să fie pe primele pagini ale ziarelor de mâine-dimineață. Prin urmare, când Booth Watson va încerca să-i convingă pe juriați de virtuțile clientului său bisericos și caritabil, universal admirat și respectat de către partenerii lui, sămânța îndoielii va fi fost deja aruncată și tot ce ar avea de făcut presa va fi numai să ude planta. Deci, dacă Booth Watson alege să sugereze că clientul său nu a fost nimic altceva decât un fumător ocazional în intimitatea propriei lui case și un reținut nevinovat aflat în focul încrucișat din noaptea aceea, juriații vor respinge, pe loc, ideea.

— Presupun că vei întreba de ce Rashidi avea un apartament într-un bloc din Brixton, când ar fi putut locui în West End sau cu mama lui, în The Boltons.

— Ar fi putut chiar să-și închirieze un apartament mai aproape de City. Abia aștept să aflu cum va încerca Booth Watson să ocolească problema asta. Cu toate acestea, mă tem că nu va permite ca Rashidi să se apropie cumva de boxa

martorilor și nici eu n-aș face-o. Apropo, cum s-a descurcat ieri William, la interogatoriul la care l-ai supus?

— Este întru totul stăpân pe el și nu am nicio îndoială că juraților nu le va fi greu să aleagă între un baron al drogurilor corupt și un băiat de cor.

— Nu ne putem permite să lăsăm scutul jos cât timp Booth Watson este implicat, a spus Sir Julian, revenind la prima pagină a scriptului. Încă o dată: Onorată Instanță, stimați membri ai juriului, apar astăzi în fața…

*

Booth Watson era așezat la masa lui din Savoy Grill și devora un mic-dejun englezesc, în timp ce citea The Times. Un editorial pe câțiva centimetri le atrăgea atenția cititorilor ziarului să urmărească procesul Coroana versus Rashidi, care va fi condus de domnul judecător Justice Whittaker, în sala numărul 1 din Old Bailey, în acea dimineață. Booth Watson era sigur că, în chiar acel moment, sir Julian își repeta unele dintre replicile tăioase, în speranța că acestea nu numai că-i vor influența pe jurați, ci vor garanta și niște titluri agresive în cele mai senzaționale fițuici din dimineața următoare, în ciuda indicațiilor judecătorului de a nu proceda astfel. Booth Watson își prevenise clientul că, după ce sir Julian își va fi prezentat alocuțiunea de deschidere, jurații vor fi convinși că el era Diavolul încarnat. Dar, i-a amintit și că cel care are ultimul cuvânt este avocatul apărării.

— Mai doriți o cafea, sir? a întrebat chelnerul atent.

Booth Watson a dat afirmativ din cap, înainte de a mai completa șase pătrățele din cuvintele încrucișate din *The Times*. Despre singurul lucru pe care îl are el în comun cu stimatul său coleg. Era oare posibil ca cele mai intime gânduri ale cuiva să fie sarcastice? se întreba el. Oricare alt

client care a remarcat pofta cu care mânca Booth Watson micul dejun, în dimineața aceea, ar fi putut fi surprins să afle că, în două ore, el va apărea la Old Bailey ca apărător al unui bărbat care, la prima vedere, părea că-și va petrece următorii douăzeci de ani în închisoare. Totuși, Booth Watson era perfect conștient că numai prima salvă va fi trasă în acea dimineață și nu se aștepta ca el să fie chemat până după-amiază târziu, când îl va interoga pe domnul Cyril Bennett, primul martor al Coroanei – un croitor amărât din Savile Row. Dacă micul complot pe care l-a pus la cale peste noapte cu clientul său va funcționa, acesta îi va ului pe jurați și-i va face să nu mai știe pe cine să creadă.

Va urma trădătorul care spera să-și salveze propria-i piele distrugând probele Coroanei, în schimbul unei sentințe mai ușoare. Cu toate acestea, asistentul său făcuse câteva investigații aprofundate cu privire la domnul Gerald Sangster și descoperise vreo două – trei nestemate care scăpaseră chiar și Consiliului Medical General.

Următorul personaj care va apărea în boxa martorilor va fi inspectorul detectiv William Warwick, despre care bănuia că va fi interogat de sora lui, nu de tatăl lui. O decizie pe care, spera el, cei doi o vor regreta. Poate că sir Julian credea că are o dovadă incriminatoare de netăgăduit, dar va descoperi contrariul, când Booth Watson va apăsa pe trăgaci. Dacă al doilea său glonț va lovi ținta, nu va mai fi nevoie să fie chemat să depună mărturie clientul său, pentru că procesul se va încheia și Assem Rashidi va fi liber să iasă prin ușa din față, moment în care Booth Watson își va dubla taxa.

— Încă o cafea, sir?

— Nu, a răspuns Booth Watson, consilier al reginei. Apoi, a împăturit ziarul, s-a uitat la ceasul de la mână și a spus: Adu nota.

8

Polițista Pankhurst stătea în colțul stației de autobuz aglomerate, dar când Nr. 72 a oprit, nu a urcat. Avea vedere perfectă spre ușa din față a casei lui Lamont și, atâta timp cât era destul de multă lume în stație în așteptarea următorului autobuz, indiferent de numărul acestuia, nu era posibil ca el s-o vadă.

Ușa casei s-a deschis imediat după ora șapte în dimineața aceea și, în ușă, a apărut Lamont, care a pornit spre stația de autobuz. Când numărul 211 a apărut în depărtare, polițist Pankhurst a decis să-și asume riscul.

În timp ce autobuzul se apropia de stație, Lamont a început să alerge, un indiciu suficient pentru ca ea să urce în autobuz. A urcat pe scară la platforma superioară și s-a așezat în spate, nevrând să riște să rămână jos, acum, că el era posibil s-o recunoască.

Rebecca Pankhurst a văzut pe fereastră cum Lamont se uită, pe furiș, jur-împrejur. Îndată ce a fost convins că ea nu se află în zonă, a urcat în autobuz. Rebecca a zâmbit. Planul ei funcționase. Dar, era încă neliniștită să nu fie cumva descoperită și să fie înlocuită. Parcă simțea deja mâna Emmelinei Pankhurst strângând-o ușor de încheietura mâinii.

Lamont s-a așezat pe locul lui obișnuit, pe platforma de jos. Când autobuzul a oprit, Rebecca a urmărit dacă el coboară, cu toate că era convinsă că știa încotro se ducea.

Dar, în această zi, el nu a coborât unde cobora de obicei și nu s-a îndreptat direct spre centrul de pariuri. În loc să facă aceasta, a rămas în autobuz până la stația Victoria. Altă apăsare ușoară pe încheietura mâinii – trebuia să fi anticipat lucrul acesta. La urma urmelor, centrul de pariuri nu se deschidea până la ora nouă.

Se putea să meargă la Scotland Yard? s-a întrebat. Dar, nu, el a luat-o spre metrou. Probabil că se îndreaptă spre linia circulară a metroului și spre o altă întâlnire clandestină cu Jerry Summers. Dar, a fost surprinsă, a doua oară, când el s-a oprit la un punct de vânzare a presei și a cumpărat un pachet de țigări și un exemplar din *Daily Mail.* S-a așezat, apoi, pe o bancă din apropiere, și-a aprins o țigară și s-a prefăcut că citește ziarul, în timp ce își arunca în mod repetat privirile dincolo de stradă, la treptele ce coborau spre stația subterană de metrou.

Rebecca a intrat într-o cafenea și și-a comandat un cappucino. S-a așezat lângă o fereastră de la care își putea urmări direct ținta. Se îndoia că Lamont ar putea s-o vadă în cafeneaua aglomerată, însă, niciodată, el nu a privit în direcția cafenelei. Ochii lui au rămas fixați pe intrarea la metrou. În mod evident, aștepta pe cineva. Pe cine, oare?

Și, atunci, a identificat prada lui Lamont. Comandantul Hawksby a ieșit de la metrou și a pornit pe Victoria Street, în direcția Scotland Yard-ului. Polițista Pankhurst și-a întors privirile spre Lamont, care își stingea țigara și își împăturea ziarul. S-a ridicat și s-a luat după Hawk, dar nu a făcut nicio încercare de a-l prinde din urmă.

Rebecca a ieșit din cafenea și a continuat să fie umbra lui Lamont. Ce naiba punea el la cale? Un hărțuitor hărțuind un hărțuitor. Hawk a continuat să meargă în pas vioi spre Scotland Yard, dar, spre surprinderea Rebeccăi, pe la jumătatea străzii Victoria, a luat-o la dreapta și a dispărut din vedere. Lamont a menținut distanța, știind că nu poate risca să se apropie prea mult.

Rebecca a intrat în piață și s-a ascuns în spatele unui grup de turiști japonezi, care se îndreptau spre Catedrala Westminster, cu umbrelele deschise, cu toate că nu ploua. A ajuns exact la timp pentru a-l vedea pe comandant dispărând după vasta clădire. Lamont nu l-a urmat, ci a intrat în catedrală prin

ușa principală, lăsând-o pe Rebecca în drum, încă și mai năucită.

A rămas lipită de grup când a intrat înăuntru și l-a zărit pe Lamont croindu-și drum pe culoarul din centru. S-a așezat în față, printre cei câțiva credincioși cu capetele plecate, indiferenți la cei din jurul lor.

Despărțindu-se de turiști, Rebecca s-a strecurat într-o strană din spate, parțial ascunsă după o coloană de marmură, de unde îl putea încă vedea pe Lamont îngenuncheat și cu capul plecat și întors ușor spre dreapta. Era în continuare uluită că Lamont își urmărise fostul șef până la catedrală și, apoi, lăsase să-i dispară din vedere. Ce știa el și ea nu?

Apoi, a venit a treia surpriză, cu mult mai șocantă, când Rebecca a văzut un bărbat care semăna cu comandantul mergând încet pe culoarul sudic, îmbrăcat în veșminte sfinte. S-a mai uitat o dată, ca să se convingă că era Hawk. O privire scurtă către Lamont i-a arătat că nu era singura persoană care-l urmărea cu atenție pe acesta. Singura diferență era, în mod clar, că el îl aștepta pe Hawk.

Preotul s-a îndreptat spre confesional și a intrat ca și cum era pe punctul să-și facă datoria de cleric. Câteva momente mai târziu, pe ușa laterală a intrat un bărbat, care s-a așezat și a tras perdeluța.

Rebecca știa acum de ce Lamont se afla îngenuncheat în catedrală, prefăcându-se că se roagă. Era acolo numai pentru a-l identifica pe ofițerul sub acoperire al comandantului, ca să-l poată preveni pe Summers să fie atent la un bărbat înalt, subțire, de vârstă mijlocie, ușor chel și cu mustață neagră. S-a gândit să-l avertizeze pe șeful ei, imediat, dar și-a dat seama că acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea, pentru că toți acoperiții lor ar fi deconspirați. Așa că a stat și a așteptat să vadă ce se va întâmpla în continuare.

Cincisprezece minute mai târziu, UCO[1] a apărut din nou. S-a înclinat în fața crucii, ca un credincios adevărat, apoi a pornit spre ușa dinspre apus. Lamont s-a ridicat din genunchi și l-a urmărit cu prudență până în piață, cu Rebecca în urma lui, urmărindu-l și ea de la mare distanță. UCO era bun. S-a oprit de mai multe ori să admire vitrinele, un vechi truc pentru a vedea dacă avea coadă. Apoi a dispărut, intrând într-un magazin de bijuterii și, când a ieșit, avea în mână un pachețel. A continuat cu cel mai îndrăzneț plan al lui: a intrat nonșalant într-un boutique-hotel, cu aerul unuia care locuia acolo. Lamont nu l-a urmat în hotel, riscul fiind prea mare. S-a întors, în schimb, la stația Victoria și a coborât la metrou. La urma-urmelor, acum știa cum arăta informatorul – Marlboro Man al comandantului.

Rebecca nu a continuat să-l urmărească pe Lamont, nu pentru că știa încotro se va îndrepta, ci pentru că trebuia să facă raportul pentru comandant, cât mai repede posibil.

*

Ross a lăsat să treacă puțin timp, înainte de a face următoarea mișcare. Odată ce a fost mulțumit că toți trei (Lamont, Rebecca și UCO) părăsiseră catedrala și nu urmau să se mai întoarcă, s-a îndreptat încet spre confesional și a intrat înăuntru.

— Lamont v-a urmărit până aici, sir, au fost primele lui cuvinte, după ce a tras perdeluța. Și când penitentul nevinovat a ieșit, el l-a urmărit afară din catedrală și nu s-a mai întors.

— Înseamnă că va avea o călătorie lungă, a spus Hawk. Penitentul era un om de afaceri din Montreal, care voia să mărturisească, înainte de a se întoarce acasă la copii și la nevastă, că a fost la un club de striptis, noaptea trecută. Dar, de acum înainte, vom schimba adresa și felul în care vom face schimb de mesaje.

— Am înțeles, a spus Marlboro Man. Apropo de asta, sir, noua fată e bună.

— Noua fată?

— Cea care l-a urmărit pe Lamont afară din catedrală. Până atunci, nu am identificat-o. Va fi interesant să aflăm unde s-a încheiat urmărirea.

Hawksby a zâmbit. Așa cum se aștepta, polițist Pankhurst stătea deja în fața biroului său și îl aștepta să-i spună ceea ce tocmai văzuse.

— Când ne vom întâlni, data următoare, eu voi fi în mișcare, a spus el. Un mesaj MM codat, înțeles pe deplin. Dar, până atunci, fiule, mergi în pace și fie ca Domnul să te binecuvânteze, pentru că următoarea ta misiune va fi să salvezi un păcătos care, mă tem, este dincolo de mântuire.

*

Au trecut două săptămâni până când polițista Nicky Bailey s-a întâlnit cu sergentul Summers, cu toate că mersese regulat la cantina poliției, la cea mai mică oportunitate. Începuse să-și facă o idee despre acest om pe care trebuia să-l țină sub observație, chiar dacă, pentru asta, trebuia să intercepteze conversațiile colegilor ei, ori de câte ori, în ele, era pomenit numele lui Summers. Niciodată, nu a arătat nici cel mai mic interes pentru comentariile lor și nu le-a adresat vreo întrebare.

Cuvintele *norocos, viclean și bun la prinsul hoților* erau obișnuite, împreună cu sfatul dat oricărui recrut-femeie de a nu se duce singură în apartamentul lui, mai ales dacă au băut împreună ceva alcool.

Nicky își formase o părere cu privire la caracterul lui Summers cu mult înainte ca el să intre în cantină, în dimineața aceea, dar realitatea a fost ceva ce ea nu anticipase.

Sergentul Jerry Summers era înalt, bine-făcut, cu un ciuf vâlvoi și cu ochi albaștri, pătrunzători,

care ei i-au amintit de Paul Newman. A încercat să nu se uite încă o dată după el, dar nu a prea avut de ales când acesta a traversat încăperea și s-a așezat exact lângă ea.

Deși s-a simțit flatată, Nicky știa că a fost numai pentru că ea era fata cea nouă din bloc. A fost totuși fascinată să afle cum aborda el fetele: cu subtilitate, cu grosolănie, fermecător? Sau, poate, cu o combinație a celor trei.

Sergentul Roycroft îi spusese clar că sarcina ei era să afle cât mai multe posibil despre ce punea el la cale, fără să devină prea apropiată. Jackie o prevenise că, dacă va face asta, va fi înlocuită și, mai rău de-atât, va fi înlăturată din echipa lui William. Va ajunge, probabil, la circulație, undeva, în afara orașului. Nu acesta era planul lui Nicky.

— Salut! Sunt Jerry Summers.

— Nicky Bailey, s-a prezentat ea, având grijă să nu sune ca și cum nu-și dădea seama de cât de important se credea el.

— Ești nouă pe-aici.

— Dar nu ageamie, a spus ea, pe un ton respingător.

— Atunci va trebui să mă păzesc, nu-i așa?

— Ar fi înțelept. Mai ales că am deja o relație, a spus ea, introducând o nouă direcție la povestea ei.

— Norocos bărbat! Ei, trebuie s-o șterg. Am de prins niște răufăcători. Să ai o zi bună, doamnă polițist.

Nicky avea pregătită a doua sa idee, dar, înainte ca să apuce să și-o expună, el era deja la jumătatea drumului spre ușă și a ieșit, fără să se uite în urmă.

9

— În picioare! a spus grefierul.

Domnul Justice Whittaker a intrat în sala de judecată numărul unu, descoperind că aceasta semăna mai degrabă cu seara de deschidere a stagiunii la Teatrul West End, decât cu prima dimineață de judecată la Old Bailey. Actorii, criticii și auditoriul erau la locurile lor și așteptau să se ridice cortina.

Judecătorul știa că era datoria lui să fie neutru și nepărtinitor și să se asigure că juraților li se oferă toate condițiile pentru a ajunge la un verdict bazat pe dovezi, dincolo de orice suspiciune. Înainte de numirea sa ca judecător, fusese mulți ani avocat al Coroanei și credea că, în decursul vieții lui profesionale, fusese martor la puține greșeli serioase, dacă o fi existat vreuna, din partea justiției. Dar, după studierea prezentărilor acestui caz, ar fi fost greu să nu-și formeze o părere nefavorabilă despre acuzat, cu mult timp înainte ca jurații să-și fi ocupat locurile. Ceea ce înrăutățea și mai tare situația, pentru judecător, era faptul că acesta trebuia să se lupte cu propria-i conștiință, întrucât fiul său cel mic fusese dat afară de la universitate pentru că fusese prins fumând canabis în cameră. Știa foarte bine că o mulțime de studenți experimentau drogurile, dar Roddy avusese nenorocul să fie prins. Îi sugerase lordului cancelar că, date fiind circumstanțele, poate ar fi bine să se gândească la un alt judecător pentru acest caz. Dar, lordul Havers a fost neclintit. El avea nevoie de un judecător experimentat și respectat, pentru a prezida un proces de o asemenea importanță.

Domnul Justice Whittaker s-a așezat în fotoliul de piele cu spătar înalt din mijlocul podiumului, și-a aranjat roba lungă și roșie, și-a potrivit vechea lui perucă asemănătoare cu o cască de jucător

internațional de crichet, care indica la câte jocuri luase parte. S-a uitat la avocații de la bară, prea conștient de faptul că următoarele lui prejudecăți vor fi mai dificil de ascuns.

Îl admira pe sir Julian Warwick, atât ca avocat, cât și ca judecător. Un bărbat care ar face tot ce stătea în puterea lui ca să câștige cazul, fără să depășească vreodată limitele.

Domnul Booth Watson, pe de altă parte, nu avea limite. Singurul lui interes era să câștige cu orice preț și judecătorul se temea deja că, pe măsură ce procesul va înainta, avocatul apărării îi va pune la încercare răbdarea, până la limita imposibilului. Cu toate acestea, era hotărât să nu se lase provocat. De-a lungul anilor, Booth Watson reușise să scape, cumva, de mânia Consiliului Avocaților care-i arătase mai multe cartonașe galbene, dar niciodată unul roșu. Însă acum, cu siguranță, chiar el trebuia să accepte că era nevoie de un miracol ca să-și scape clientul de pușcărie.

Judecătorul și-a întors atenția spre jurați și le-a adresat un zâmbet încurajator. Era important ca ei să creadă că el a fost, întotdeauna neutru, pentru că știa că, dacă exista un singur lucru pe care jurații nu-l puteau suporta, acesta era sentimentul că judecătorul luase deja hotărârea chiar înainte de începerea procesului. Și-a trecut privirea peste cei șapte bărbați și cinci femei care urmau să decidă soarta lui Assem Rashidi, acordându-i o atenție deosebită bărbatului pe care jurații îl aleseseră ca președinte. Acesta stătea țeapăn, creând impresia de profesionist care ar fi putut lucra în Square Mile[2]. Arăta ca unul care credea cu fermitate în regula legii și, la fel de important, că era conștient că aceasta putea să fie printre cele mai importante decizii din viața lui și de necesitatea de a-i ține pe restul juraților lângă el.

— Doamnelor și domnilor jurați, a spus judecătorul. Înainte de începerea procesului, simt

că trebuie să vă avertizez asupra unei anomalii în ceea ce privește acest caz special…

Ochii celor doisprezece jurați erau fixați asupra judecătorului.

— Coroana va fi reprezentată în acest caz de sir Julian Warwick consilier ai reginei și de fiica lui, domnișoara Grace Warwick, ca asistentă. Acest lucru nu este neobișnuit. Cu toate acestea, fiul lui sir Julian Warwick, inspectorul-detectiv William Warwick s-ar putea să fie chemat la bară, la un moment dat, ca martor al acuzării. Prin urmare, mi-am asumat eu însumi să-l întreb pe domnul Booth Watson dacă are vreo obiecție față de acest aranjament și m-a asigurat că nu are. Dar, date fiind circumstanțele, aș dori ca el să confirme acest lucru, în fața dumneavoastră.

Booth Watson s-a ridicat fără grabă de la locul său și cu ceva ce putea trece drept zâmbet, a spus:

— Nu am nicio obiecție, Onorată Instanță, de fapt, chiar mă bucur.

Expresia de pe fața avocatului Coroanei n-a dezvăluit nimic, dar sir Julian a trebuit să admită, în sinea lui, că Booth Watson câștigase runda de deschidere, înainte chiar ca fluierul să dea semnalul de începere a meciului.

Judecătorul și-a întors din nou atenția către sir Julian, care aștepta răbdător începerea procedurilor. Micul său pupitru de lemn fusese ridicat și alocuțiunea de deschidere era la locul ei. I-a aruncat o privire lui Booth Watson, care era așezat la celălalt capăt al băncii și-și mușca unghiile afișând o expresie de indiferență nonșalantă față de tot ce se petrecea în jurul lui.

Grefierul s-a ridicat de la locul său, cu fața către sală.

— Acuzatul este rugat să se ridice în picioare, a spus el, plin de importanță.

Rashidi s-a ridicat în picioare. Îmbrăcat într-un costum făcut pe comandă, cu cămașă albă și cravată albastră de mătase, semăna perfect cu

președintele unei companii din City, care nu știa unde este localizat Bixton-ul.

— Cum pledați față de prima acuzație, anume, producerea de droguri?

— Nevinovat.

— Și față de a doua acuzație, anume, posesie de droguri cu scopul de a le vinde?

— Nevinovat.

— Și față de a treia acuzație de posesie de droguri?

— Nevinovat.

Judecătorul a așteptat ca sala să se liniștească, apoi a spus:

— Sir Julian, vă rog să începeți, prezentând alocuțiunea de deschidere.

— Vă mulțumesc, Onorată Instanță, a spus avocatul acuzării.

S-a ridicat calm de la locul său, s-a înclinat în fața judecătorului și și-a plecat privirile spre prima pagină a cuvântării, pe care o știa pe de rost.

— Onorată Instanță, membri ai Juriului, a început el, apar în fața dumneavoastră, astăzi, în numele Coroanei, în timp ce stimatul meu coleg, Booth Watson – consilier al reginei, îl reprezintă pe pârât. (Sir Julian abia dacă i-a acordat adversarului său o privire, în niciun caz nu s-a înclinat în direcția lui.) Deschid expunerea Coroanei spunându-vă că în toți anii mei la bară…

Jurații ascultau cu atenție fiecare cuvânt al lui sir Julian, așa cum fac întotdeauna jurații, în prima zi de proces. Judecătorul putea deja spune că avocatul principal al Coroanei era într-o formă special de bună și remarcile sale concluzive n-ar fi lăsat pe nimeni cu un sentiment de îndoială cu privire la care va fi, cu siguranță, verdictul.

— Dumneavoastră și numai dumneavoastră veți decide soarta pârâtului din boxa acuzaților, a proclamat sir Julian, privind direct spre jurați. După ce veți analiza toate dovezile din acest caz, vreau să vă imaginați că propriul dumneavoastră

copil a suferit din cauza acestui bărbat lipsit de scrupule. (Pe judecător l-a trecut un fior dar a sperat că nimeni nu a observat.) Fără nicio îndoială, lumea ar fi mai bună dacă Assem nu s-ar fi născut, a continuat sir Julian. Acum, este în puterea dumneavoastră ca el să nu mai poată niciodată distruge viețile celor mai vulnerabili și lipsiți de ajutor din societatea noastră. A propriului vostru copil, a repetat el, neluându-și deloc privirea de la jurați.

Când Sir Julian s-a reașezat pe locul său, jurații arătau de parcă ar fi fost fericiți să reînvie pedeapsa cu moartea, iar jurnaliștii s-au îmbulzit să iasă din sală pentru a le da editorilor titlul de mâine, *Propriul tău copil,* convinși că tot ce s-a spus în tribunal putea fi imprimat cu majuscule, fără teama de proces de calomnie.

— Vă mulțumesc, sir Julian, a spus judecătorul. Puteți chema primul dumneavoastră martor.

*

— Dar el știe că noi știm că știe? a întrebat comandantul.

— Nu cred, sir, a spus Rebecca, pentru că am urmărit amândoi pe cine nu trebuia, când a ieșit din catedrală și s-a oprit la Hotelul Goring. Așa că niciunul dintre noi nu avem idee cum arată Marlboro Man.

— Hai să trecem peste asta, a spus Hawk.

— Dar de ce vrea Lamont să afle cine este Marlboro Man, a întrebat Paul. Acesta-i adevăratul mister.

— Pariul meu este că bănuiește că este încă supravegheat după dispariția unor bani, în urma incidentului cu cele trei sacoșe pline, a intervenit Jackie.

— Banii au fost returnați până la ultimul bănuț, a replicat abrupt Hawk.

— Sau, poate, vrea să intre în contact cu MM, dintr-un cine știe ce motiv, despre care noi nu știm nimic, a sugerat Rebecca.

— Nu-i mare lucru să-ți dai seama din a doua încercare, a spus Hawk. Pentru moment, polițist Pankhurst, continuă să-l supraveghezi de-aproape pe Lamont, dar, dacă bănuiești chiar numai pentru o clipă că te-a dibuit, dispari! În momentul în care se întâmplă așa ceva, trebuie să te înlocuim.

— Am înțeles, a spus Rebecca.

— Tu cum stai, polițist Bailey? a întrebat Hawk. Ai ceva valoros de raportat?

— Deloc, a recunoscut Nicky. M-am întâlnit, în sfârșit, față-n față cu Summers, dar nu pot pretinde că a mers bine.

— Ai răbdare, a intervenit Paul, și, în cele din urmă, își va da arama pe față. Ai putut să verifici vreuna din cele mai recente investigații ale lui?

— Da. Și sunt destul de impresionante. În ultimul an, a făcut câteva arestări pentru droguri, spargeri de case și una pentru GBH[3] când a dat dovadă de mult curaj. Este admirat de colegii săi, chiar dacă nu-l prea plac.

— Ai dat peste ceva suspect? a întrebat Jackie.

— Există un borfaș pe care și l-a făcut informator și, în câteva situații, a venit cu informații care au dus la arestări pentru furt din case și altele pentru trafic de droguri.

— Fantoma asta are nume? a întrebat Paul.

— John Smith. Nu prea original, dar niciun detectiv nu vrea să divulge identitățile informatorilor lui. Odată ce li se cunoaște numele adevărat, sunt eliminați.

— A primit bani pentru serviciile aduse? a întrebat Hawk.

— De câteva ori. La vedere, sume mici, întotdeauna autorizate de controlorul său, un inspector local care rareori iese din Romford.

— Asta nu-i ceva neobișnuit la mulți din polițiști, a spus Hawksby. Bine lucrat, polițist

Bailey. Și Paul are dreptate. Ai răbdare, pentru că Summers este corupt și ceea ce-l va da de gol vor fi micile găinării.

— Anume ce? a întrebat Nicky.

— Stilul lui de viață, hainele, proprietățile, chiar și iubitele. Dar fii atentă, pentru că, dacă este corupt, se poate să fie în vizorul oricui îi este superior. Așadar, să nu te grăbești deloc. Bun! Cu toții la treabă, acum, și să sperăm că Booth Watson se împiedică în propriile-i șireturi, a spus comandantul.

— Eu știu că poartă pantofi fără… a spus Paul.

*

— Domnul Cyrill Bennett este chemat în boxa martorilor! a anunțat grefierul.

În sala de judecată, a intrat un bărbat scund, îmbrăcat impecabil, care s-a îndreptat spre boxa martorilor. În timp ce depunea jurământul, Grace a remarcat costumul lui format din trei piese care era identic cu costumul purtat de Rashidi.

— Sir, a spus sir Julian, înainte de a începe interogatoriul, aș sublinia că domnul Bennett a trebuit să fie convocat, pentru că a fost reticent în a accepta să depună mărturie.

Judecătorul a dat din cap și a notat ceva în carnetul lui galben, înainte de a se uita cu mai mare atenție la martor.

— Vă rog să vă spuneți numele și ocupația pentru a fi menționate în registru, a spus sir Julian.

— Mă numesc Cyrill Bennett. Sunt croitor și proprietar al firmei Bennett & Reed, din Savile Row.

— Deci, ar fi corect să spunem că faceți costume pentru câteva din cele mai la modă persoane din Londra.

— Și dincolo de Londra, sir.

— Permiteți-mi să vă întreb, domnule Bennett, cât ar costa un costum făcut de Bennett & Reed

din Savile Row?

— Depinde.

— Cel mai scump.

— Poate ajunge la trei sute de lire sterline.

— Deci, lucrați numai pentru cei mai bogați clienți?

— Cum spuneți dumneavoastră.

— Cum trei sute de lire este aproape dublul salariului mediu săptămânal pentru orice muncitor din țara aceasta, da, așa aș spune.

— Nu știu cât este salariul mediu săptămânal pentru un muncitor din această țară.

— Sunt sigur că nu știți, domnule Bennett, a spus sir Julian, zâmbind spre jurați. Acum, vă voi arăta un costum făcut de mână care a fost găsit în apartamentul din Brixton al pârâtului.

Booth Watson s-a ridicat rapid în picioare.

— Obiectez, Onorată Instanță. Coroana nu are nicio dovadă că a locuit vreodată în Brixton clientul meu, ca să nu mai spunem că ar avea un apartament acolo.

— Îmi cer scuze, Onorată Instanță, a spus sir Julian. Dar fiți sigur că vom avea toate dovezile. Cu toate acestea, tot aș vrea ca domnul Bennett să confirme că acest costum găsit în apartamentul din Brixton a fost confecționat de Bennett & Reed. Proba numărul 9, Onorată Instanță.

Funcționarul tribunalului a prezentat juraților un costum, aceștia l-au studiat un timp, dar n-au făcut niciun comentariu.

— Dacă priviți eticheta roșie din interiorul hainei, veți vedea că acest costum a fost făcut de Bennett & Reed.

Martorul s-a uitat lung la etichetă, apoi a spus:

— Așa pare.

— Și observați, de asemenea, inițialele clar cusute pe buzunarul interior?

— Da.

— Puteți spune asistenței ale cui sunt aceste inițiale?

— Habar nu am ale cui sunt aceste inițiale.

— Dacă așa spuneți, domnule Bennett, atunci, poate veți spune asistenței ce inițiale sunt.

— A.R.

Un val de comentarii șoptite, dar susținute, au erupt printre cei aflați în sală. Sir Julian a așteptat un moment înainte de a se uita direct spre jurați și a repetat: A.R. Apoi și-a îndreptat atenția spre martorul său reticent și a întrebat: Pentru cine ați făcut acest costum, domnule Bennet?

— Habar n-am pentru cine a fost făcut, a răspuns martorul. Aceste inițiale puteau fi cusute după ce a fost achiziționat.

— Atunci, haideți să vă întreb altfel: vedeți pe vreunul dintre clienții dumneavoastră, în această sală, acum?

Domnul Bennett s-a uitat fără grabă prin sală. Privirile i-au rămas pentru scurt timp asupra acuzatului, dar s-au deplasat până când, în cele din urmă, s-au oprit asupra judecătorului și a spus:

— Cred că, în trecut, am făcut costume pentru dumneavoastră, Onorată Instanță.

Domnul Justice Whittaker a aprobat dând din cap, părând oarecum stânjenit.

— Nu l-ați văzut niciodată pe prizonierul din boxa acuzaților? a întrebat sir Julian, încercând să-și revină din lovitura neașteptată.

— Nu, nu l-am văzut, a spus Bennett.

Grace s-a uitat la Rashidi, care s-a înclinat și a privit fix martorul, ca o mangustă care vede o cobră, A zâmbit când a văzut eticheta roșie de pe interiorul jachetei lui Rashidi. A făcut o notiță și i-a dat-o tatălui ei.

— Dar nu negați că a fost cusut de compania dumneavoastră, domnule Bennett.

— Confirm că a fost făcut în atelierul meu, dar am cam douăzeci de croitori și peste o sută de clienți în registrele mele, inclusiv pe domnul judecător.

— Sunt convins de asta. Totuși, mă întreb cât de mulți sunt înalți de 5,7 picioare, solizi și au inițialele A.R. Îmi imaginez că aceste date vor reduce considerabil numărul.

— Nu-mi dau seama.

— Eu bănuiesc că-i știți pe fiecare din clienții dumneavoastră, domnule Bennett, a spus sir Julian, oftând de exasperare. Nu mai am întrebări, Onorată Instanță, a adăugat el și s-a așezat.

— Domnule Booth Watson, doriți să-l interogați pe martor?

— Numai vreo două întrebări, a răspuns Booth Watson, ridicându-se cu lentoare de la locul său.

— Domnule Bennett, puteți să confirmați că distinsa dumneavoastră companie nu a făcut niciodată un costum pentru acuzat?

— Am verificat registrele înainte de a veni la tribunal, în această dimineață, și nu am găsit nimic care să sugereze că am făcut vreodată vreun costum pentru un domn Rashidi.

Sir Julian a citit notița lui Grace și și-a dat seama că, dacă Rashidi intră în boxa martorilor, această afirmație va fi capcană pentru el. S-a întors și a dat din cap spre fiica lui.

— Distinsul meu prieten s-a bazat mult pe faptul că pe buzunarul interior al hainei se află inițialele A.R., a spus Booth Watson. Ați făcut vreodată vreun costum pentru domnul Arthur Rainsford?

Sir Julian părea luat prin surprindere.

— Nu cu știrea mea, a spus Bennett, lovind ca la comandă. De ce întrebați?

— Acestea se întâmplă să fie inițialele numelui tatălui nurorii distinsului meu prieten. Dar, permiteți-mi să asigur Curtea că aceasta este încă una dintre coincidențe, pentru că, precum domnul Rashidi, domnul Arthur Rainsford nu are apartament în Brixton, nu are costum de la Bennet & Reed și nu este traficant de droguri, a spus Booth Watson, îndepărtându-și brațele într-un gest care sugera oroarea. Nu mai am întrebări, Onorată

Instanță, a încheiat Booth Watson, oferindu-le juraților cel mai mieros zâmbet al său.

*

— Intră, iubițelule, a spus ea disprețuitor.

Nicky privea prin fereastră cum Jerry Summers intra în cârciumă și se îndrepta direct spre un coleg de la tejghea, unde îl aștepta deja o halbă de bere.

— Poți fi însă liniștită, a spus polițista din fața ei, sorbind din paharul cu coca-cola. Jerry Summers este interesat numai de blondele cu sâni mari.

Cu greu, Nicky și-a putut ascunde surpriza. De obicei, Liz Morgan, polițista-mentor a ei – era un munte de discreție când venea vorba despre colegii ei, dar, cu siguranță, nu și cu această ocazie.

— Vorbești din experiență? a riscat s-o întrebe Nicky.

— A durat vreo două săptămâni, apoi a trecut mai departe.

— Atât de mult? a întrebat Nicky, încercând s-o ia în glumă. Hai să fim corecte, toți spun despre el că e bun la prins hoți.

— Cel mai bun, a admis Liz. Mai multe arestări și mai multe condamnări decât toți ceilalți din divizie. Dar, mi s-a spus, asta nu-l oprește să facă bani pe alături.

— Vrei să spui că e corupt? a întrebat Nicky, prefăcându-se șocată.

— Linia dintre corupt și corect este foarte subțire. Este ceea ce tu ai putea numi maleabil. Dar nimeni nu se va plânge de Summers, atâta timp cât are un ciripitor care-i livrează informații, în mod regulat.

— Așadar, este în stare să strângă ceva bani în plus. Și ce-i rău în asta? a întrebat Nicky.

— Bani cu care se laudă. Dar, lucrul acesta nu-l face cea mai populară persoană din pârnaie. Oricum, Inspectorul Castle pare fericit să-i

semneze toate formularele necesare pentru a menține în legalitate și în afara board-ului micul lor aranjament, a continuat Liz, uitându-se spre tejghea, unde cei doi ofițeri își spuneau bancuri. Ține minte ce-ți spun: nu aș fi surprinsă dacă, din când în când, el primește mai mult decât o halbă de bere pentru deranj, a adăugat ea, cu amărăciune.

— Ce faci în seara asta? a întrebat Nicky, dorind să schimbe subiectul, pentru că aflase destule, pentru o singură seară.

— Merg la Hornchurch Youth Club. Se tot plâng câțiva localnici de petreceri gălăgioase, care durează toată noaptea. Nu pot spune că-i condamn. Cred că va trebui să facem o vizită acolo și să-i dăm șefului o palmă peste mână.

— Și dacă așa nu funcționează?

— Vom merge săptămâna următoare, vom face lumină și-i vom trimite la închisoare pe micii gălăgioși.

Nicky a râs, și-a terminat băutura și a spus:

— E timpul să plecăm, dacă vrem să nu figurăm în raport.

Cele două s-au ridicat și s-au îndreptat spre ușă. Nicky s-a uitat, scurt, în spate și l-a surprins pe Summers privind după ea. El i-a zâmbit și ei nu i-a venit să creadă, dar s-a îmbujorat. A închis repede ușa în urma ei și a luat-o spre sediul poliției.

10

— Sir Julian, îl puteți chema pe următorul dumneavoastră martor.

— Vă mulțumesc, Onorată Instanță. Îl chem pe domnul Gerald Sangster.

— Să intre Gerald Sangster, a strigat aprodul și cuvintele lui au răsunat pe coridor.

Ușa s-a deschis și în prag a apărut un bărbat de vârstă mijlocie, ușor încovoiat, al cărui păr și a cărui barbă tunsă scurt erau încărunțite înainte de vreme. A intrat în sala de judecată și s-a îndreptat spre boxa martorilor. Purta un sacou albastru-marin, vechea lui cravată de elev și pantaloni de bumbac, frumos călcați, ceea ce crea impresia unui profesionist care s-a pensionat recent. Booth Watson l-a considerat mult prea tânăr pentru pensionare.

Aprodul a ridicat un carton și martorul a citit jurământul cu atitudinea unuia care credea sincer în modesta lui acțiune. Booth Watson și-a notat ceva în mapa lui galbenă și i-a dat-o asistentului său, care a ieșit repede din sală.

— Vă rog să vă spuneți numele și ocupația pentru înregistrare, a spus sir Julian.

— Mă numesc Gerald Sangster și, în prezent, nu am slujbă. Booth Watson a făcut o a doua notiță.

— Domnule Sangster, pot reține pentru registru că, în trecut, ați fost dependent de droguri?

— Da, este adevărat, sir, dar, acum, sunt curat. Am fost la dezintoxicare și nu m-am mai atins de droguri de luni de zile.

— Și, înainte de asta, ați fost doctor și ați practicat cu succes în Harley Street? a întrebat sir Julian.

— Corect.

— Dar, ca urmare a dependenței, numele dumneavoastră a fost îndepărtat din Registrul

Medicilor și, nu mult după aceea, s-a destrămat, din păcate, și căsătoria dumneavoastră.

Sangster și-a înclinat capul.

— Să aducem viorile, a comentat Booth Watson și nu numai pentru sine.

— Atunci ați început să lucrați pentru domnul Rashidi.

— Ceva ce voi regreta tot restul vieții mele.

— Eu n-aș aștepta atât de mult, a comentat, din nou, Booth Watson.

— Îl vedeți în sala de judecată pe domnul Rashidi? a întrebat sir Julian.

— Da, sir, a răspuns Sangster, arătând înspre boxa acuzaților.

Rashidi s-a uitat alb la el, de parcă nu l-ar fi cunoscut vreodată.

— Vă pot întreba ce rol ați avut în imperiul domnului Rashidi?

— Sunt licențiat în chimie și am putut să-l sfătuiesc pe domnul Rashidi cu privire la concentrația și compoziția drogurilor pe care le distribuia, în special a cocainei.

— Vă rog să ne prezentați mai în detaliu ce anume făceați, domnule Sangster, pentru că jurații, ca și mine, de altfel, înoată în ape tulburi.

— Un plic de cocaină, probabil de două grame, va fi de mai bună calitate și va costa mai mult pentru un client bogat din Mayfair, decât un plic inferior vândut unui drogat, la un colț de stradă din East End. Am verificat fiecare lot, după care distribuitorul, ca oricare alt vânzător, decidea prețul, în funcție de cumpărător.

— Puteți fi mai explicit cu privire la modul în care făceați aceasta?

— Luam cea mai fină cocaină columbiană, care, de obicei, are în jur de 90% puritate și o amestecam cu praf de copt ca s-o facem să pară mai multă, păstrându-și asemănarea cu cocaina adevărată. Clienții mai sofisticați gustau și refuzau s-o cumpere, dacă nu era de cea mai înaltă calitate.

De asemenea, eram responsabil de controlul calității pentru heroină, cocaina impură, metamfetamină și marihuana. Ocazional, dădeam cantități din stoc gratis.

— De ce făceați acest lucru? a întrebat Sir Julian, știind prea bine care urma să fie răspunsul.

— Dacă îi furnizezi unui copil droguri, timp de o săptămână, el va deveni dependent. Atunci va începe să plătească.

— Cine sunt distribuitorii, în aceste cazuri?

— De obicei, alți copii care lasă marfa pe terenurile de joacă ale școlarilor.

— Și acești copii continuă și ajung distribuitori de droguri veritabili, după ce părăsesc școala?

— Nu le ia mult timp să constate că, astfel, ei câștigă mai mult decât părinții lor și, în plus, adesea, acesta este singurul serviciu pe care-l vor avea vreodată. Niciodată nu a existat un exemplu mai bun de slujbă: din pântec, în mormânt.

— Propriul dumneavoastră copil, a repetat sir Julian uitându-se direct la jurați, apoi a continuat: și unde vă îndeplineați această activitate, domnule Sangster?

— În fabrica de droguri a domnului Rashidi.

— Puteți fi mai exact?

— Fabrica sa era la etajele douăzeci și trei, douăzeci și patru și douăzeci și cinci ale blocului turn din Brixton.

Grace s-a dus lângă un panou pe care era afișat un plan al blocului și a indicat fiecare etaj menționat de către Sangster.

— Și cât de des venea domnul Rashidi la sediu?

— Era acolo cea mai mare parte a timpului, supraveghea întreaga operațiune din biroul său de la etajul douăzeci și trei, când nu era în apartamentul său.

— Avea un apartament în aceeași clădire?

— Nu. Apartamentul era în blocul alăturat. Dar cele două clădiri erau legate printr-o pasarelă care

constituia ruta lui de fugă, în caz că fabrica ar fi fost supusă unei percheziții.

— A încercat să fugă pe acolo, în noaptea raidului poliției?

— Da, sir, dar cred că ieșirea era blocată, pentru că, după vreo două minute, l-am văzut intrând în goană înapoi în cameră, însoțit de doi bodyguarzi ai săi. Nu a avut timp să mai iasă prin ușa din față, înainte de apariția poliției.

— Când l-ai mai văzut, după aceea?

— Era în genunchi, în mijlocul camerei, prefăcându-se că este unul dintre muncitori.

— Ai fost acolo când a fost arestat?

— Nu, nu am fost.

De ce nu? a scris Booth Watson în carnetul lui, înainte ca sir Julian să continue.

— La ce etaj lucrai?

— La etajul douăzeci și patru. Acolo unde sunt pregătite drogurile pentru distribuție.

Grace a indicat etajul douăzeci și patru, pe plan.

— Cum erai plătit?

— Cu bani peșin, la sfârșitul fiecărei zile de muncă.

— Și cât câștigai pe săptămână?

— Cel puțin o mie. Uneori, mai mult.

— Peste cincizeci de mii de lire sterline pe an, a spus Sir Julian, accentuând fiecare cuvânt. De șase ori mai mult decât salariul mediu anual al unui muncitor din această țară. Și cine îți dădea banii?

— Întotdeauna domnul Assem Rashidi. Nimeni altcineva nu avea voie să mânuiască banii.

— Dacă lucrai peste program, primeai bani în plus?

— Bineînțeles. Orele de muncă pentru un vânzător de droguri sunt între ora zece noaptea și patru dimineața. Dacă voiai să lucrezi noaptea și în weekenduri, îți puteai dubla veniturile.

— Deci, cât spera un vânzător experimentat să câștige, pe săptămână?

— Vreo două mii.

— Peste 100 de mii pe an, a spus sir Julian, prefăcându-se că nu putea crede așa ceva.

— Chiar și un distribuitor aflat încă în școală poate face două sau trei sute de lire, pe săptămână. Dar, dacă devii dependent de marfă tu însuți, nu o duci prea mult. Și, dacă ești prins stricând bunurile sau cu mâna în bani, ți se taie mâna.

— Presupun că e un fel de a spune, nu chiar ți se taie mâna, a spus sir Julian.

— Ba, chiar așa se întâmplă, a replicat Sangster. La etajul vânzătorilor, cu toți ceilalți vânzători ca martori la aplicarea pedepsei.

Sir Julian a păstrat tăcerea, câteva momente, pentru a le permite juraților să rumege ceea ce tocmai auziseră.

— A raportat vreuna dintre victime poliției despre aceste atrocități barbare?

— Eu cunosc numai una.

— Și unde este omul acela, acum?

— N-am mai auzit de el și nu l-am mai văzut, de-atunci.

Sir Julian s-a întors să privească spre jurați și a constatat că erau plecate câteva capete, dar nu și al președintelui; el se uita direct spre boxa acuzatului.

— Ar fi corect să spun că dumneavoastră riscați mult mai mult decât să vă pierdeți o mână, acceptând să depuneți mărturie în acest proces.

— În prezent, sunt sub protecția poliției, a spus Sangster, așa că mă simt relativ în siguranță, cât timp Rashidi este în închisoare. Dar, dacă va fi eliberat, voi fi în primul avion care zboară afară din țară, a adăugat el, privindu-l direct pe acuzat.

— Și cine v-ar putea acuza pentru asta? a întrebat retoric sir Julian. Sunt sigur că salutăm cu toții decizia dumneavoastră curajoasă de a depune mărturie în acest proces, domnule Sangster, ținând cont de consecințele ce ar putea urma dacă acuzatul va fi pus în libertate.

— Este puțin din ce putem face, a spus Sangster, întorcându-se cu fața spre Rashidi. Sper numai că

dând mărturie astăzi, voi juca un rol cât de mic în demersul pe care-l face, în sfârșit, poliția în apărarea victimelor fără ajutor, tineri și bătrâni, care au suferit de pe urma acestui monstru.

— Puțin cam prea teatral, a comentat Booth Watson, destul de tare încât să audă și jurații.

Sir Julian nu a luat în seamă comentariul. Între timp, asistentul lui Booth Watson a dat năvală în sală și i-a înmânat șefului său un bilet. Booth Watson a zâmbit, în timp ce sir Julian l-a privit pe judecător și a spus:

— Nu mai am întrebări, Onorată Instanță.

*

— Ce otravă preferi? a întrebat el, așezându-se lângă ea.

— Shandy[4], a spus Nicky. În mod normal, ar fi comandat o halbă de bere, dac-ar fi ieșit cu echipa ei la un pahar. Dar nu în această seară.

Jackie o avertizase să fie precaută, pentru că nu va dura mult până când el va face prima mișcare. Jerry Summers-ii din această lume nu fac curte, o asigurase Jackie. Ei consideră că tot ce poartă fustă este un joc frumos. Era deja o legendă istoria din vremea în care Jackie era polițist stagiar, când un inspector și-a pus mâna pe coapsa ei și ea i-a tras un pumn. Cu toate că asta nu a ajutat-o să promoveze, a fost singura dată când a fost deranjată de niște mâini rătăcite.

— Să-l lași pe el să vorbească, o sfătuise Jackie. Dacă speră să te prindă în plasa lui, va începe să facă pe grozavul, exagerându-și aventurile. Dar, dacă vei crede, chiar și pentru o singură clipă, că te suspectează că lucrezi sub acoperire, raportează-mi imediat, și te voi scoate de-aici, în aceeași zi.

— O halbă de bere și o jumătate de bere cu lămâie, a spus Summers, făcându-i cu ochiul barmanului. Deci, cum e viața la patrulare? a întrebat el.

— E foarte distractivă, a spus Nicky, nevrând să recunoască că ura să se întoarcă la uniformă.

— Și Liz? a întrebat el, cu un anume scop.

— Sunt norocoasă s-o am ca mentor.

— Numai să fii cu grijă. Nu e chiar atât de prietenoasă cum pare.

— Ce vrei să spui?

— Când e vorba de promovare, este nevoită să te considere o rivală.

— Are trei ani mai mult decât mine în poliție.

— Adevărat, dar, spre deosebire de tine, acești trei ani n-au fost petrecuți la universitate. Cu un grad în plus, ai cu mult mai multe șanse de promovare.

Nicky uitase cât de multe îi povestise Liz despre el.

— Cum e să fii detectiv? a întrebat ea, schimbând subiectul.

— Nu ai niciun moment de plictiseală. Ar trebui să te gândești să dai examen. Ai fi un detectiv grozav.

— Sunt în poliție abia de vreo două luni, dar trebuie să recunosc că nu m-am gândit la asta, a spus ea, sorbind din Shandy.

— Știi că Liz nu a luat examenul de detectiv, așa că nu deschide subiectul cu ea.

Nicky chiar știa și nu abordase subiectul acesta cu Liz.

— Dar tu cu ce te-ai ocupat astăzi? a întrebat ea.

— Am arestat un vânzător de droguri lângă Midland Bank. Unul mărunt. Nu m-a văzut apropiindu-mă de el.

— Pe stradă?

— Da. Încerca să se facă dispărut când te-a văzut pe tine venind împreună cu Liz și a luat-o la fugă, nimerind chiar în brațele mele.

— Bună treabă, a spus Nicky. Noi a trebuit să ne mulțumim cu un hoț din magazine care furase o conservă cu somon.

— Închisoare pe viață, a spus Summers, după ce a luat o înghițitură zdravănă de bere.

Nicky a râs.

— Traficantul tău a opus rezistență?

— Nu. Mi-aș fi dorit să se opună, pentru că am centura neagră, așa că ar fi descoperit imediat că nu trebuie să se pună cu mine.

Nicky s-a arătat impresionantă, chiar dacă știa că negrul era, de fapt, maro.

— Trebuie să fie interesant să nu știi niciodată ce sau pe cine vei înfrunta mâine.

— Mâine, voi aresta un hoț de mașini care a furat cu un Jaguar mai mult.

— Cum poți fi sigur de asta?

— L-am supravegheat câteva zile. Știu chiar și garajul, modelul și momentul exact în care intenționează să dea lovitura, a spus Summers, punând halba jos. Mai ai timp pentru una?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să ajung acasă. Mâine sunt în tura de dimineață.

— Unde locuiești?

— În Peckham. Împart un apartament cu cineva.

— Cu o fată, sper.

Nicky a dat din cap, afirmativ, în timp ce-și termina băutura.

— Este una de-a noastră?

— Nu. Rebecca e mult prea sensibilă pentru asta, a răspuns ea, regretând imediat scăparea. Este bibliotecară în Hammersmith. Am fost colege de școală, a adăugat ea încă un amănunt la povestea ei. Poate ne vedem dimineață, a spus Nicky, ridicându-se să plece.

— Știu unde aș vrea să te văd eu, dimineața, a răspuns el dându-i un sărut pe obraz.

Nicky a tăcut. Dar, în drum spre stație, nu s-a putut abține să nu se întrebe…

11

— Domnule Booth Watson, doriți să interogați martorul?

— Cu siguranță da, Onorată Instanță, a răspuns avocatul apărării, ridicându-se de la locul lui. Și-a rearanjat peruca și și-a netezit reverele robei negre, apoi s-a uitat la lista lui lungă cu întrebări. Nu s-a grăbit să înceapă să vorbească; o veche șmecherie care-i garanta că toată lumea va aștepta prima lui întrebare.

— Domnule Sangster, a început el fixându-l pe martor cu un ochi sfredelitor ca un burghiu, aș vrea să ne întoarcem la primele dumneavoastră cuvinte de după prestarea jurământului, pentru că intenționez să vă adresez aceeași întrebare ca și stimatul meu prieten. Vă rog să vă spuneți numele și ocupația.

Martorul a părut uluit.

— Gerald Sangster, în prezent șomer.

— Când un doctor revine la apelativul domn se întâmplă, de obicei, pentru că a fost numit chirurg sau consultant. În cazul dumneavoastră s-a întâmplat la fel?

— Nu.

— Poate veți dori să explicați Curții de ce nu vi se mai spune doctor.

— Am spus deja Curții că mi-a șters numele din registru, Consiliul General al Medicilor.

— V-a dat afară, cred că ar fi exprimarea exactă. Și care a fost greșeala dumneavoastră, dacă pot spune așa?

Sangster a ezitat un moment, înainte de a recunoaște:

— Am fost acuzat că am încălcat jurământul lui Hipocrat.

Booth Watson nu a rezistat să nu facă o altă pauză lungă.

— Încălcat… a repetat el. De fapt, ce înseamnă lucrul acesta?

— Am prescris prea multe medicamente controlate care s-au dovedit dăunătoare pentru câțiva dintre pacienții mei.

— Câți pacienți?

— Au fost trei martori care au depus mărturie. La audieri.

— Nu asta v-am întrebat, domnule Sangster, a spus Booth Watson, în timp ce asistentul său îi dădea un dosar gros.

— Unsprezece, a spus Sangster, mai încet.

— Puteți să spuneți Onoratei Curți care a fost soarta unui pacient anume: domnișoara Amy Watson?

— Din păcate, ea a murit.

— Cum a murit?

— De la o supradoză.

— O supradoză de droguri prescrise de dumneavoastră, domnule Sangster? Câți ani avea?

— Douăzeci și trei.

— Și un alt pacient al dumneavoastră, o anume doamnă Esther Lockhat. Ea cum a murit?

— Sinucidere.

— S-a spânzurat, a precizat Booth Watson, înainte de a întoarce o altă pagină a Raportului Consiliului General al Medicilor. Nu voi intra în detaliile celorlalți pacienți fără noroc pe care-i aveați în grijă, domnule Sangster, decât dacă dumneavoastră doriți să fac acest lucru.

Sir Julian s-a ridicat în picioare:

— Onorată Instanță, nu știam că domnul Sangster este dat în judecată pentru aceasta.

— Nu este, Onorată Instanță, a sărit Booth Watson, înainte ca judecătorul să apuce să răspundă, dar credibilitatea mărturiei lui este și-i voi lăsa pe jurați să decidă dacă pot lua în considerare vreo vorbă din ce spune acest martor.

— V-ați spus părerea, domnule Booth Watson. Treceți mai departe.

— Cum dorește Onorata Instanță, a spus avocatul apărării, înainte de a se întoarce cu fața spre martor. Domnule Sangster, când ați fost eliminat din Registrul Medicilor?

Sangster a ezitat, din nou.

— Haideți, haideți, nu pot crede că data nu vă este întipărită în memorie.

— Pe 9 iunie, anul trecut.

— Cât timp ați afirmat că ați lucrat pentru domnul Rashidi?

— M-am alăturat lui destul de recent.

— Cât de recent?

— Cu câteva săptămâni înainte de raidul poliției la fabrică.

— Cu două săptămâni înainte, ar fi mai exact, nu-i așa, domnule Sangster? Dar exactitatea nu este punctul dumneavoastră forte.

— A fost cu mai mult de două săptămâni înainte.

— Bine, hai să zicem, trei săptămâni. De câte ori te-ai intersectat cu domnul Rashidi, în acele trei săptămâni.

— De câteva ori.

— Și o dată cu ocazia raidului poliției.

— Da, a răspuns cu fermitate Sangster.

— Când ați și fost arestat?

— Domnule Booth Watson, procedați cu grijă, a intervenit cu fermitate judecătorul.

— Încerc, pur și simplu, să ajung la adevăr, Onorată Instanță. Și… ați fost acuzat, în acea ocazie, domnule Sangster?

— Da.

— Pentru ce faptă?

— Furnizare de substanțe ilegale.

— În contravenție cu folosirea Legii utilizării greșite a drogurilor, din 1971. Și, când cazul a ajuns la tribunal, cum ați pledat?

— Vinovat, a spus Sangster atât de încet încât abia a putut fi auzit.

— Vreți să repetați, domnule Sangster? Nu sunt sigur că jurații au auzit.

— Vinovat.

— Și pedeapsa?

— Doi ani.

— Numai doi ani pentru o faptă pentru care, de obicei, primești șapte? Asta pare o sentință neobișnuit de blândă pentru o asemenea faptă. Pot să înțeleg că sunteți încă în închisoare?

— Nu. Am fost eliberat săptămâna trecută.

— Ce convenabil! Exact la timp pentru a fi martor în acest proces.

— V-ați atins scopul, domnule Booth Watson. Treceți mai departe.

Booth Watson s-a uitat la jurați și a trebuit să fie de acord cu judecătorul. A pus jos dosarul, a luat un altul în mână și a întors câteva pagini, înainte de a aborda următoarea sa stratagemă.

— Domnule Sangster, mă interesează să știu cât de bine îl cunoașteți pe domnul Rashidi. De exemplu, îmi puteți spune numele companiei al cărui președinte a fost în ultimii zece ani?

— Marcel & Neffe, a răspuns, triumfal, Sangster.

— Și cu ce se ocupă?

— Import de ceai.

— Pe care nu cred că-l vom găsi pe lista substanțelor ilegale, în Legea relei folosiri a drogurilor, din 1971.

Câteva persoane au zâmbit, una sau două din rândul juraților.

— Și unde sunt birourile companiei Marcel & Neffe?

— În City.

— Puteți fi mai exact?

Sangster și-a mușcat buzele și nu a răspuns.

— Nu, desigur că nu puteți, domnule Sangster, și eu aș sugera că nu știți prea multe despre domnul Rashidi, altceva decât ce ați citit în ziare sau ați cules pe când erați în închisoare.

— Știu unde era fabrica de droguri pentru că am lucrat acolo.

— Nu am îndoială că ați lucrat acolo, domnule Sangster, ci mă îndoiesc numai că l-ați văzut vreodată pe Rashidi acolo, cu excepția nopții raidului.

— Dar știu că avea un apartament în același bloc.

— În același bloc? a repetat Booth Watson, cuvânt cu cuvânt, pentru a se asigura că va fi înregistrat.

— Vreau să spun, în blocul alăturat.

— Poate că dumneavoastră aveați un apartament în același bloc, a sugerat Booth Watson, dar a fost întâmpinat de o tăcere mormântală.

Sir Julian s-a încruntat și i-a dat un bilet lui Grace.

— Ați vizitat vreodată acel apartament?

— Nu, nu am fost prieten cu Rashidi.

— Atunci, cum se face că știți de acel presupus apartament…?

— Toată lumea știe.

— Toată lumea știe că regina Elisabeta I s-a întâlnit cu regina Mary a Scoției în Castelul Fotheringhay, dar vă pot asigura că niciodată nu a avut loc o asemenea întâlnire. Aș sugera că dumneavoastră nu l-ați întâlnit niciodată pe Assem Rashidi și că toată povestea dumneavoastră nu e nimic altceva decât o încropeală de lucruri pe care le știe toată lumea, pe care le-ați cules din închisoare, brodată cu niște invenții elaborate proprii, care vă va garanta o sentință mai ușoară.

— Nu este adevărat. Am lucrat pentru Rashidi.

— Și cel care v-a oferit slujba a fost domnul Rashidi?

— Nu, m-a recomandat un traficant.

— Furnizorul dumneavoastră personal?

A urmat o altă tăcere îndelungată până când Sangster a răspuns:

— Da. În trecut, am recunoscut că am fost utilizator *ocazional* de cocaină, dar am lăsat totul în urmă acum.

Booth Watson a luat încă o dată în mână Raportul CGM și și-a acordat timpul să găsească fila lămuritoare, apoi a spus:

— *Ocazional* nu a fost cuvântul pe care l-a folosit președintele CGM pentru a descrie dependența. (Sangster nu a făcut nicio încercare de a obiecta.) În mod clar, sunteți cineva care numai ocazional este asociat cu adevărul. (Sir Julian s-a ridicat de la locul său.) Dar, înainte ca distinsul meu prieten să protesteze, permiteți-mi să vă întreb dacă a fost același furnizor cu care ați împărțit celula, în timpul perioadei surprinzător de scurte în care ați fost în pârnaie? (De această dată, ezitarea a fost chiar și mai lungă.) Și, tot în această perioadă v-a spus el povestea cu dealerul care și-a pierdut mâna.

— S-ar putea.

— Caz în care, povestea n-ar fi nimic mai mult decât o bârfă și jurații pot respinge mărturia pentru lipsa ei de valoare. Și, acum, unde este traficantul acela? a întrebat Booth Watson, înainte ca martorul să-și poată reveni.

— El este încă în închisoare.

— Un alt martor nedemn de încredere, pe care, îmi imaginez, sir Julian nu-l va chema să depună mărturie în acest proces, a spus Booth Watson și s-a întors înspre jurați. Deci, permiteți-mi să sintetizez mărturia domnului Sangster. Ați fost doctor înainte de a fi radiat din Registrul Medicilor, pentru violarea codului de conduită profesională. Sunteți un dependent de droguri fericit să depună o mărturie sub jurământ, care s-a dovedit a fi un zvon auzit de la alt prizonier, în timp ce vă aflați în închisoare. Ați lucrat la fabrica de droguri timp de numai două săptămâni, posibil trei și, cu toate acestea, afirmați că-l cunoașteți pe acuzat de ceva timp considerabil. Ați fost exclus

pentru că le-ați făcut rău pacienților dumneavoastră prescriindu-le medicamente periculoase și, mai târziu, ați primit o surprinzător de îngăduitoare sentință de doi ani în închisoare, și, cumva, ați ajuns să stați în închisoare mai puțin de un an. Măcar acest lucru este cunoscut de toată lumea.

— Îmi răstălmăciți vorbele, a strigat Sangster.

— Eu cred că sunt deja răstălmăcite, domnule Sangster, dar sunt fericit să vă dau șansa de a le îndrepta, înainte ca eu să vă mai adresez alte întrebări.

Booth Watson s-a uitat impasibil la martorul-star al Coroanei, așteptând un răspuns, dar nu a urmat nimic.

— Adevărul este, domnule Sangster, că sunteți un super-ciripitor, fără nimic substanțial de ciripit. Pot numai să sper că avocatul Coroanei va chema niște martori mai demni de încredere pentru cazul lor și așa destul de subțire.

Judecătorul nu părea încântat.

— Mai aveți alte întrebări pentru martor, domnule Booth Watson, a întrebat el.

— Niciuna care să cred că ar produce un răspuns onest, Onorată Instanță, a spus avocatul apărării, reluându-și locul pe bancă, cu un oftat exagerat.

*

— Nimic nu e rău în a vrea să devii milionar, a spus Marty.

Jerry și-a pus brațul în jurul umerilor lui Nicky și a tras-o cu blândețe spre el.

— Este foarte bine, dar eu n-am un sfanț.

— Atunci, va trebui să înveți să furi de la cei bogați și fii sigur că nu dai nimic înapoi celor săraci.

Ea și-a pus capul pe umărul lui.

— Dar este imoral.

El s-a întors cu fața spre ea și a zâmbit, fără ca Nicky să-i vadă zâmbetul, în întunericul sălii de cinema.

— *Unde tragi linie când e vorba despre încălcarea legii*?

El s-a aplecat și a sărutat-o ușor pe buze.

— *Nu pun. Îl las pe avocatul meu să ia aceste decizii.*

Limbile li s-au atins.

— *Deci, cum intri în clubul celor lacomi*?

Ea s-a desprins și și-a îndreptat atenția spre ecran, deși pierduse firul intrigii.

— *Întâi, identifici o companie de familie cu active solide, care este acum condusă de a treia generație.*

El i-a pus mâna pe coapsă.

— *Ce fel de active*?

Ea i-a îndepărtat cu blândețe mâna.

— *Pământ, proprietăți, picturi, bijuterii chiar. Orice de care poți dispune repede.*

El a sărutat-o din nou cu o încredere câștigată din practică, ceea ce a făcut-o să nu aibă nicio îndoială că aceasta nu era prima oară când stătea el pe ultimul rând. Posibil, pe același scaun.

— *Care-i următoarea mișcare*?

Mâna lui s-a strecurat sub sarafanul ei.

— *Începi să cumperi acțiunile companiei sub nume diferite, dar nu multe deodată, altfel își vor da seama ce pui la cale.*

El i-a desfăcut sutienul.

— *Și dacă reușești?*

El a mângâiat-o ușor pe sâni.

— *Înlocuiești conducerea și dai afară toți muncitorii.*

— *Cum se va sfârși asta*?

Sfârcurile i s-au întărit.

— *Vinzi toate activele și comiți o crimă, înainte ca deținătorii de acțiuni să afle ce ai făcut.*

Acum ea nu a mai opus rezistență.

— *Cum se numește asta?*

— *Despuierea de active.*

*

— Putea să fi mers mai bine, a spus William.

— Lămurește-mă, a spus comandantul, cufundându-se în fotoliul lui preferat de lângă șemineu și ascultând cu atenție.

— Tata a început cu specialistul criminalist care a prezentat câteva lucruri din fabrica de droguri, care, în mod clar, aveau pe ele amprentele lui Rashidi.

— Nu cred că Rashidi a negat că a fost acolo, a spus Hawk.

— Dr. Webb, șefa secției droguri din guvern, a fost următoarea. Aceasta a fost convingătoare în tot ce a spus și nu a lăsat niciun jurat în dubiu în ceea ce privește anvergura operațiilor pe care le conducea Rashidi. Booth Watson nu s-a deranjat nici măcar să o interogheze.

— Sună ca și cum am fi avansat mult…

— Până când a apărut domnul Bennett, croitorul de Savile Row. Mă tem că el nu a fost de ajutor. A spus că nu-și putea aminti nici măcar să-l fi întâlnit vreodată pe Rashidi, ca să nu mai vorbim de faptul de a-i fi făcut vreun costum.

— Înseamnă că are o memorie foarte selectivă, a comentat Hawksby.

— Mai ales că eu cred că Rashidi purta unul din costumele făcute de el, chiar în sala de tribunal.

— Dacă așa stă situația, va fi demascat în momentul în care intră în boxa martorilor.

— Dacă intră în boxa martorilor, ceea ce eu nu prea cred, pentru că nu va recunoaște a cui fotografie a fost găsită pe noptiera din apartamentul lui.

— El și Booth Watson au pregătit asta de săptămâni bune și presupunem că, acum, vor veni cu o altă explicație.

— Nu vor reuși să scape cu sugestia că eu am plantat acolo fotografia. În primul rând, cum să fi putut eu să pun mâna pe ea?

— Când ai fost în casa mamei lui din The Boltons, pentru a o interoga.

— Din momentul arestării, ea a refuzat să mai aibă vreun contact cu el, așa că se poate ca el să nici nu știe că eu am fost la ea.

— Ea are un șofer și o menajeră plătiți de Rashidi, așa că știe, a subliniat Hawk. Dar, cum a fost cu Sangster? E sigur că jurații au considerat mărturia lui convingătoare?

— După ce tata și-a încheiat interogatoriul, jurații păreau a nu avea nicio îndoială că Rashidi a fost șeful lui Sangster. De fapt, am crezut că noi suntem stăpâni pe situație până când s-a ridicat Booth Watson în picioare.

— Nu din nou!

— Trebuie să recunosc că interogatoriul lui a fost letal. Când s-a așezat, jurații puteau fi iertați că se întrebaseră dacă nu Sangster ar fi trebuit să fie în boxa acuzaților.

Hawk a oftat lung.

— Așadar, William, de tine depinde să faci totul ca, după ce vei depune mărturie, mâine, jurații să treacă înapoi de partea îngerilor.

— Nu prea am șanse.

— Amintește-le cum ai aflat că Rashidi ducea o viață dublă, a spus Hawk, de parcă nici n-ar fi auzit comentariul lui William, temându-se că ar putea primi, din belșug, variante ale acestuia. Și să închei cu ce s-a întâmplat în noaptea percheziției. Apoi, îi putem lăsa pe jurați să decidă pe cine cred – pe baronul drogurilor sau pe Corist.

— Dacă voi reuși, a spus William, Rashidi s-ar putea chiar să depună mărturie el însuși, într-o ultimă încercare disperată de a evita să fie trimis înapoi în închisoare.

— Booth Watson îl va sfătui să nu facă ceva atât de nebunesc. Totuși, bănuiesc că s-ar putea ca

Rashidi să nu ia în seamă sfatul acestuia. Este un om care riscă până la ultima aruncare a zarurilor, care crede că îi poate convinge pe jurați de nevinovăția lui, indiferent de șanse.

— Nu poate fi atât de prost!

— Nu. Dar ar putea fi atât de arogant.

— Ai vreun sfat despre cum să-l manevrez pe Booth Watson?

— Dacă-ți faci treaba cum trebuie, bănuiesc că nici măcar nu se va deranja să te interogheze. Va dori ca mărturia Coristului să fie ștearsă din memoria juraților, cât mai repede posibil. Dar, ai grijă să dormi bine la noapte, pentru orice eventualitate, a adăugat comandantul, înainte de a pune telefonul în furcă.

— Slabe șanse, a spus William, în timp ce, în cameră, intra Beth.

— Slabe șanse să ce? a întrebat ea.

*

În dimineața următoare, Nicky s-a trezit imediat după ora cinci. A clipit când a realizat că se afla într-un loc ce nu-i era familiar.

După filmul din care nu-și putea aminti prea mult, au ieșit să împartă o Margherita, la pizzeria locală și, apoi, s-au dus la el acasă. Regula numărul unu – nerespectată. După vreo două pahare care s-au dovedit a fi o sticlă întreagă de vin, ea i-a spus c-ar trebui să plece acasă, dar pe cine încerca ea să păcălească? Primul efort de a face dragoste – haine rupte înainte de a ajunge în dormitor – s-a terminat cu ei îmbrățișați, epuizați, pe podea. Gândul ei a fost că ar putea prinde ultimul tren spre casă, dar, nu mult după asta, a adormit în brațele lui. Stătea acolo întinsă, dureros de conștientă că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să recunoască fapta în fața inspectorului Warwick. Nu va trebui numai să demisioneze, ci se putea foarte bine să trebuiască să-și caute o slujbă,

eventual în comerț, să aranjeze mărfurile pe rafturi la Tesco. Parte a poveștii ascunse, care, curând, putea deveni o poveste comentată de toți. Nu-i venea să râdă. Nicky nu voia să admită nici măcar în fața Rebecăi că nu simțise așa ceva pentru nimeni, de multă vreme. Spera să se confirme că Jerry și-a asumat, ocazional, riscuri, dar că nu putea fi considerat un polițist corupt.

S-a uitat în jur, oprindu-și privirile asupra televizorului uriaș care se odihnea pe o consolă din crom elegantă, care n-ar fi arătat nepotrivit nici într-un duplex din West End. În mod clar, nu toate bunurile furate pe care le recuperase Summers ca urmare a impresionantului număr de arestări pentru furt din locuințe ajunseseră în depozitul poliției. Măcar atâta lucru ar fi meritat să-i raporteze lui Jackie când a văzut-o mai târziu, în acea dimineață, cu toate că nu știa cum să explice că ajunsese în pat cu suspectul.

— Ai timp pentru micul dejun? a întrebat-o el când s-a dat, în sfârșit, jos din pat și s-a îndreptat spre baie.

— Nu, trebuie să ajung acasă ca să-mi schimb hainele. Nu pot apărea așa la serviciu.

— Dacă mergi împreună cu mine, nu va fi o problemă.

Lui Nicky nu-i venea să creadă ce tocmai auzise și s-a întrebat dacă nu era pur și simplu un text pe care el îl folosea cu toate cuceririle lui. Când a plecat, el a mai sărutat-o o dată. Nu un sărut pentru o poveste de o noapte. Ea s-a simțit extrem de rușinată pe drumul de la casa lui Jerry până la stație și a fost ușurată că nu s-a întâlnit cu niciunul din colegii ei, pe drum. A avut destul timp să se gândească la consecințe, în călătoria lungă de întoarcere în Peckham. Oare Jerry chiar credea ce spusese?

Când, în cele din urmă, trenul s-a oprit în stația ei, a coborât și a alergat tot drumul până acasă. A ajuns în fața ușii apartamentului ei imediat după

ora șase. A răsucit cu grijă cheia în broască, sperând să intre în camera ei, fără ca Rebecca să o vadă. A închis repede ușa, și-a scos pantofii cu toc și a urcat în liniște la etaj, ușurată să vadă lumină pe sub ușa camerei Rebeccăi. Câțiva pași încă și gata! Odată ajunsă în siguranță în cameră, și-a scos hainele din noaptea trecută și și-a pus halatul. Câteva momente mai târziu, era în baie și făcea al doilea duș din ziua aceea.

Au trecut una pe lângă cealaltă cu un *Bună dimineața!* degajat, apoi Nicky s-a întors în dormitor și s-a îmbrăcat. Jerry era permanent în gândurile ei.

În timpul micului dejun, au discutat despre orice altceva decât despre muncă, o regulă de aur, apoi au pornit împreună spre întâlnirea de dimineață cu comandantul. La ora șapte și cincizeci și cinci de minute, erau așezați cu toții în jurul mesei din biroul șefului și-l așteptau pe Hawk să înceapă procedurile.

— Haideți să începem cu polițist Bailey, a spus comandantul, pentru că știu că trebuie să se întoarcă în Romford la timp pentru schimbul de după-masă. Informează-ne despre progresul tău cu Summers.

— Nu am prea multe de raportat, sir. Seara trecută, m-a invitat să bem ceva împreună, dar nu s-a mai arătat.

— Tipic, a comentat Jackie. Strategia face parte din planul lui pe termen lung, așa că rămâi pe poziție.

— Cât timp te-a lăsat să aștepți? a întrebat Paul.

— Cam o oră. Apoi, am renunțat să mai aștept și am plecat acasă.

Rebecca a fost surprinsă de răspunsul lui Nicky, dar a decis să nu-i spună nimic lui William până când colega ei de apartament nu va pleca spre Romford. Chiar și atunci, tot nehotărâtă a fost.

12

William a luat Biblia în mâna dreaptă și a spus jurământul cu o încredere pe care, de fapt, nu o simțea.

Grace Warwick s-a ridicat de la locul ei de pe banca avocaților, și-a netezit reverele robei sale negre și și-a potrivit peruca pe cap, imitându-și în mod inconștient tatăl.

— Inspector Warwick, vă rog să vă spuneți numele și ocupația, pentru a fi înregistrate, a început ea, zâmbindu-i cu căldură fratelui său.

— Mă numesc William Warwick și sunt detectiv-inspector în divizia contra-droguri a Scotland Yard-ului.

— În noaptea despre care vorbim, dumneavoastră, inspector Warwick, ați fost ofițerul care l-a arestat pe domnul Rashidi, ca urmare a raidului poliției la fabrica de droguri din Brixton?

Booth Watson s-a ridicat de la locul său și a spus, cu o expresie de mirare pe figură, înainte ca William să aibă șansa să răspundă:

— Onorată Instanță, trebuie să obiectez. Încă nu s-a stabilit cine este posesorul proprietății și afirmația distinsei mele prietene i-ar putea determina pe jurați să creadă că proprietarul este pârâtul, în timp ce, de fapt, nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr.

— Îmi cer scuze, Onorată Instanță, dar, dacă îmi este permis să-mi continui Interogatoriul, juraților ar putea înțelege, fără nicio îndoială, cine era responsabil de fabrica de droguri, în noaptea aceea, și cine ocupă apartamentul spațios din blocul alăturat.

Sir Julian și-a permis un zâmbet, în vreme ce Booth Watson s-a cufundat înapoi în fotoliul său.

— Domnule Warwick, a continuat Grace, aruncând din nou o privire la lista cu întrebările pregătite ale căror răspunsuri era convinsă că le

cunoștea cu exactitate, ca urmare a arestării sale, l-ați interogat pe domnul Rashidi la sediul din Brixton al poliției?

— Da, doamnă, a răspuns William, adresându-se în acest fel surorii sale pentru prima oară și întrebându-se dacă se va obișnui vreodată cu lucrul acesta. Și, ca urmare a acestui interogatoriu, l-am pus sub acuzare pentru trei fapte, conform punctelor patru și cinci din Legea pentru utilizarea greșită a drogurilor, din anul 1971.

— Vă rog să le spuneți juraților numele substanțelor incriminate.

— Punctul patru al Legii se referă la producerea de droguri, iar punctul cinci la posesia de droguri, cu intenția de a le furniza altor persoane și, mai puțin grav, simpla posesie de droguri.

— Cum a reacționat pârâtul când l-ați acuzat de aceste fapte ilegale?

— La sfatul reprezentantului său legal, a preferat să nu spună nimic.

— Nimic altceva decât dreptul său legal, a mârâit pentru sine Booth Watson.

— Și ați găsit vreo substanță ilegală asupra lui?

William a ezitat.

— Un pachet mic de canabis.

— Nimic altceva?

— Șapte lire sterline și un bilet de autobuz.

Booth Watson a zâmbit și a notat: *Bilet de autobuz,* pe iPadul galben, așezat pe genunchii săi.

William a continuat:

— A susținut că era în drum de la locul de muncă spre casă și că trecuse pe la apartament ca să cumpere puțin canabis pentru uz propriu, în timpul weekendului și că s-a trezit prins într-un iureș, a spus William, citind din carnetul lui cu însemnările făcute în cursul operațiunii.

— Pârâtul a folosit cuvântul *iureș*? a întrebat judecătorul.

— Da, Onorată Instanță, a răspuns William.

Judecătorul și-a notat ceva.

— Vă rog să continuați, domnișoară Warwick, a spus el.

— Înainte de a avea loc raidul poliției, îl urmăreați deja pe domnul Rashidi?

— Da, doamnă. De aproape șase luni, noi îi monitorizam îndeaproape activitățile zilnice.

— Noi?

— În vremea aceea, conduceam o mică echipă de ofițeri cu înaltă specializare, care au stabilit în cursul investigațiilor făcute că pârâtul trăia o viață dublă. În timpul zilei, poza în președinte al unei companii de import de ceai respectabile, o afacere de familie cu sediul în City – Londra, iar, noaptea, conducea o fabrică ilegală de droguri, aflată la ultimele trei etaje ale blocului turn din Brixton.

— Cum ați putut intra în acea fabrică fără știrea lui Rashidi, dat fiind că fabrica era situată la ultimele trei etaje ale unui bloc turn și, se presupune, era bine păzită? a întrebat Grace.

— Într-adevăr era bine păzită, dar echipa mea a inițiat o operațiune sub acoperire, cunoscută sub numele de Calul Troian. Cunoșteam foarte bine ce forțe serioase de securitate fuseseră amplasate în jurul blocului A, clădirea în care se afla fabrica de droguri. Acestea includeau patru paznici staționați la parter, în afara intrării în clădire, ceea ce făcea imposibil pentru oricare din ofițerii mei să acceadă și să ajungă la ultimul etaj, înainte ca domnul Rashidi să poată fi avertizat de prezența noastră, oferindu-i-se, în acest fel, mai mult decât suficient timp să ajungă în siguranță în apartamentul său de la etajul 23 al clădirii alăturate – blocul B, care este legat de blocul A printr-o pasarelă, la același etaj.

Booth Watson a scris cuvintele *Bloc B,* pe iPadul lui cu suport galben.

— Domnule inspector, luând în considerație toate aceste realități, cum putea spera o trupă de ofițeri de poliție înarmați să ajungă la etajul 23 al

blocului A, înainte ca pârâtul să poată fugi și ascunde în apartamentul lui din blocul alăturat?

— Onorată Instanță, distinsa mea prietenă a ajuns, din nou, la problema nerezolvată, a spus Booth Watson, ridicându-se rapid în picioare. Nu s-a stabilit defel că apartamentul din blocul alăturat aparține clientului meu. De fapt, martorul principal al Coroanei a afirmat că pârâtul locuia în același bloc, Blocul A, după cum sunt sigur că vă amintiți.

Judecătorul și-a notat această observație, cum a făcut, de altfel, și președintele juraților.

— Și distinsul meu prieten a ajuns și el, din nou, la aceeași problemă, a replicat Grace. Dacă va fi puțin mai răbdător, va constata că-i voi furniza toate dovezile pe care le solicită.

Booth Watson s-a așezat, iar sir Julian cu greu s-a stăpânit să nu aplaude.

— După ce ați stabilit existența unei căi de trecere de la fabrica de droguri din blocul A la apartamentul din blocul B, cum ați depășit acest impediment?

— Cu câteva momente înainte de declanșarea operațiunii, un tâmplar care aștepta deja pe palierul de la etajul 23 al blocului B blocase accesul spre pasarelă. Acest lucru le-a oferit destul timp oamenilor mei să ajungă la fabrica de droguri înainte ca Rashidi să poată trece, pe pasarelă, și să acceadă în blocul B.

Grace s-a întors cu fața spre Booth Watson și i-a dăruit un zâmbet cald, la care acesta nu i-a răspuns în niciun fel.

— Și, după ce l-ați arestat pe domnul Rashidi, l-ați dus, în baza acestor premise, la sediul poliției din Brixton, unde a fost reținut peste noapte?

— Da, doamnă.

— În dimineața următoare, ați căpătat acces într-un apartament din blocul B. În ce scop ați făcut această vizită, domnule inspector?

— În baza articolului 18 din PACE, am avut autoritatea de a percheziționa orice apartament din acea clădire, în scopul de a stabili *dacă* aceasta fusese locuința domnului Rashidi, ori de câte ori acesta se aflase în Londra.

Booth Watson a zâmbit și și-a notat cuvântul *Dacă.*

— Și ați putut stabili lucrul acesta, domnule inspector.

— Am găsit în dormitor un garderob plin cu costume confecționate la firma Bennett & Reed din Savile Row, împreună cu o duzină de cămăși lucrate manual la firma Pink's de pe strada Jermyn, care, s-a întâmplat să i se potrivească perfect pârâtului.

— Mai degrabă, un aranjament, a spus Booth Watson, ridicându-se în picioare. Onorată Instanță, ilustrul meu prieten a uitat, oare, în mod convenabil, că patronul firmei în chestiune a confirmat că domnul Rashidi nu a fost clientul său?

— Haide să trecem la o probă pe care nici chiar distinsul meu prieten nu o va putea respinge așa de ușor. Domnule inspector, a spus Grace, întorcându-se cu fața spre fratele ei, în timpul percheziționării apartamentului luxos din blocul B, ați găsit ceva care să dovedească dincolo de orice îndoială rezonabilă că cel care își petrecuse nopțile acolo, în timpul săptămânii, a fost domnul Rashidi?

— Da, doamnă. Pe o noptieră din dormitorul principal, am găsit o fotografie pe a cărei ramă de argint era gravată litera A.

— Și ați presupus că este A de la Assem.

— Da.

Booth Watson a sărit rapid în picioare, dar Grace a continuat, înainte ca el să apuce să intervină:

— Cu toate acestea, ulterior, s-a dovedit că nu era așa?

— Corect, doamnă. Mai târziu, am aflat că A venea de la Asprey, o bine-cunoscută companie de pe Bond Street care produce obiecte de lux.

— Atunci, ce v-a făcut să credeți că există o legătură între acea fotografie și pârât?

— Fotografia o reprezenta pe mama domnului Rashidi.

Un tumult de comentarii a izbucnit în sala de judecată și Grace a trebuit să aștepte ceva timp, înainte de a putea să pună următoarea întrebare.

— Fotografia face parte din probele Coroanei, Onorată Instanță, și a fost acceptată de ambele părți, a spus Grace. Apoi, i-a adresat un zâmbet lui Booth Watson, și a adăugat: și, cu permisiunea dumneavoastră îi voi cere aprodului să o arate martorului pentru ca acesta să confirme că este fotografia pe care a găsit-o pe noptiera din dormitorul apartamentului spațios din blocul B.

Judecătorul a dat aprobator din cap și aprodul a extras fotografia cu ramă de argint dintre celelalte probe, a traversat sala spre boxa martorilor și i-a dat-o inspectorului detectiv Warwick.

— Domnule Inspector, puteți confirma că aceasta este rama de argint pe care ați găsit-o pe noptieră, în apartamentul din blocul B, a întrebat Grace.

— Da, pot, a răspuns William.

— Recunoașteți femeia din fotografie? a întrebat Grace.

În sală, s-a făcut liniște totală, în timp ce Curtea aștepta răspunsul lui William.

— Nu, nu o recunosc, a spus acesta, în cele din urmă, uitându-se uluit la fotografie. Probabil că cineva a înlocuit fotografia originală!

Când s-a restabilit ordinea în sală, Booth Watson era din nou în picioare.

— Onorată Instanță, mă întreb dacă s-ar permite ca jurații și chiar și dumneavoastră și eu să vedem fotografia cu pricina, de vreme ce inspectorul pare să nu mai creadă că ea dovedește vinovăția

clientului meu… Booth Watson a făcut o pauză, apoi a continuat:…dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Domnul Justice Whittaker a ezitat, apoi a dat aprobator din cap. Aprodul a dat fotografia judecătorului, dar, după ce a studiat-o, acesta nu a părut deloc mai lămurit. I-a înapoiat-o aprodului, care, la rândul său, i-a dat-o președintelui juraților. Acesta și-a acordat răgazul de a se uita atent la fotografia unei doamne în vârstă, apoi a arătat-o colegilor săi jurați.

Grace și sir Julian au fost următorii care au analizat proba, înainte ca aceasta să ajungă și la domnul Booth Watson, care a aruncat numai o privire superficială spre fotografie, apoi a dat-o înapoi aprodului curții. Sir Julian s-a aplecat și i-a șoptit fiicei lui instrucțiuni clare care reprezentau opinia sa.

— Onorată Instanță, a spus ea, mă întreb dacă mi-ați aproba o scurtă pauză, în scopul de a formula poziția Coroanei.

— Vă voi acorda treizeci de minute, domnișoară Warwick, a spus judecătorul. Nu mai mult. Completul va fi înapoi, fiecare la locul său, la 11:15.

*

Rebecca nu se putea stăpâni să nu se gândească la ce se întâmplase mai devreme în acea dimineață, când Nicky se strecurase în apartamentul comun imediat după ora șase, sperând, în mod evident, să nu fie văzută. Când se alăturase colegei ei de apartament la micul dejun, Nicky nu spusese unde își petrecuse noaptea. De obicei, era deschisă cu privire la bărbații din viața ei și, deseori, Rebecca râsese în hohote când ea îi povestise despre posibilii ei Romeo. Jurnalul lui Nicky era întotdeauna plin, în timp ce al Rebeccăi era plin… de pagini albe. Ori de câte ori mama ei aborda

problema iubiților, ceea ce se petrecea aproape în fiecare weekend, Rebecca îi povestea că era dificil, din cauza slujbei și a orelor suplimentare. Cei mai mulți bărbați dădeau înapoi, explica ea, odată ce descopereau că ea era polițistă. Ai grijă, asta nu pare s-o stânjenească pe Nicky să aibă o viață plină. Rebecca spera că asta se explica prin încă o întâmplare de o noapte și drumul lung de întoarcere de la Romford. Dar, dacă așa stăteau lucrurile, de ce Nicky nu… Rebecca s-a așezat la birou și a început să scrie raportul.

*

— Când ai văzut, ultima oară, această fotografie? a întrebat sir Julian, în timp ce închidea ușa unei încăperi destinate consultărilor private.

— Cu vreo două zile în urmă, în prezența asistentului lui Booth Watson și a ofițerului răspunzător de exponate, când am și căzut de acord cu privire la probele destinate urmăririi penale, a răspuns Grace. Presupun că, în weekend, a înlocuit cineva fotografia.

— Evident. Dar cine? a întrebat sir Julian, bătând cu pumnul în masă.

— Cineva plătit de Rashidi care a putut intra și ieși din Scotland Yard neobservat. Habar n-am cine e doamna din fotografie, a spus Grace, uitându-se mai îndeaproape la fotografie dar, îți pot spune un lucru. Nu este doamna Rashidi.

— Asta-i sigur! a fost sir Julian de acord, dar am sentimentul că suntem pe punctul să aflăm cine este.

*

— Asta-i tot ce-mi trebuie, a spus Hawk, odată ce a terminat de citit raportul Rebeccăi.

— Să sperăm că am greșit eu, sir.

— Dar, dacă ai dreptate, îi vom juca pe degete, în propriul lor joc.

— Sergent Roycroft, tu ce crezi? a întrebat Hawk.

— În viitor, va trebui să ținem două adunări separate, una la care să fie prezentă Nicky și o a doua la care ea să nu participe, și să avem două agende diferite.

— Dar, cum o supraveghem când este la Romford, fără ca asta să fie evident! a exclamat Paul.

— Va trebui să-l însărcinez pe Marlboro Man să facă treaba asta, a răspuns Hawk. Te las pe tine, sergent Roycroft, să iei legătura cu el și să fixezi o întâlnire, cât mai curând posibil. Jackie a încuviințat, dând din cap. Hawk a continuat: și, detectiv Pankhurst, aș înțelege perfect, dacă te-ai simți incapabilă să-ți spionezi prietena.

— Încă sper că am făcut o greșeală groaznică, sir, și că Nicky și-a petrecut noaptea cu un alt tip. Dar, mă tem că totul conduce spre Summers.

— Sunt de acord cu tine. Așa că, pentru moment, mă gândesc la ce-i mai rău. Și, pentru că am vorbit despre schimbarea taberei, care sunt cele mai recente date despre Lamont? a întrebat Hawk.

Rebecca și-a deschis carnetul de notițe.

— Ieri, a plecat de acasă imediat după ora nouă și a luat metroul spre Moorgate, unde și-a petrecut ziua așezat pe ultimul rând de scaune din galeria pentru public a sălii de judecată numărul unu de la Old Bailey.

— Ce căuta acolo? a întrebat Hawk, dar nimeni nu a oferit vreo părere.

*

Sir Julian și Grace s-au întors în sala de judecată cu numai câteva clipe înainte de reapariția judecătorului.

Grace părea resemnată când fratele ei a trecut pe lângă ea, în drum spre boxa martorilor. A așteptat până când s-a așezat toată asistența, apoi s-a ridicat și a spus:

— Onorată Instanță, Coroana nu mai are alte întrebări pentru acest martor.

William a tras aer în piept și, ca un boxer de categorie grea, și-a ocupat poziția în mijlocul ringului și a așteptat ca Booth Watson să înceapă lupta cu un prim pumn. A fost un pumn de fraier.

— Doriți să-l interogați pe acest martor, domnule Booth Watson? a întrebat aprodul.

Booth Watson nu s-a grăbit să răspundă. Într-un târziu, a răspuns:

— Nu, Onorată Instanță. Vă mulțumesc, a spus el, abia ridicându-se în picioare.

— Sunteți liber, domnule inspector-detectiv Warwick.

William a părăsit boxa martorilor nesigur dacă se simțea ușurat că a scăpat sau supărat că nu i se permisese să se bată.

Grace s-a ridicat din nou în picioare, dar a așteptat ca fratele ei să iasă, apoi s-a adresat Curții.

— Onorată Instanță, nu mai avem martori, așa că, pentru acuzare, cazul se încheie.

— Vă mulțumesc, domnișoară Warwick. Judecătorul și-a îndreptat atenția spre celălalt capăt al băncii avocaților. Domnule Booth Watson, puteți să chemați primul dumneavoastră martor.

— Vă mulțumesc, Onorată Instanță. Avocatul apărării și-a acordat destul timp pentru a studia lista cu nume, apoi a spus: îl chem pe domnul Tony Roberts.

William nu-și putea ascunde furia, în timp ce ieșea din sala de judecată numărul unu și se îndrepta spre cel mai apropiat telefon. Cumva, cineva schimbase singura probă care ar fi dovedit juraților că Rashidi este vinovat și că trebuie pus după gratii pe viață.

În timp ce ridica receptorul și forma numărul, încă încerca să-și dea seama cine putea fi ultimul recrut plătit de Rashidi. Care din *scutierii* lui Rashidi avusese acces în Scotland Yard sau în Old Bailey?

— Hawksby, a spus vocea cunoscută.

— Am fost trădați, a spus William.

Nu a fost nevoie să folosească carnetul de notițe pentru a relata cuvânt cu cuvânt ce se petrecuse în sala de judecată numărul unu, în dimineața aceea.

— Pare că Rashidi este la fel de plin de resurse ca și Faulkner și că a găsit propria-i cale de a scăpa, a spus comandantul.

— Îl are de asemenea de partea lui pe Booth Watson, iar schimbarea fotografiei se poate dovedi cea mai mică dintre problemele noastre.

— Așa că, mai bine te întorci în sala de judecată și afli cine este Tony Roberts. Sună-mă când se încheie sesiunea de azi, pentru că a mai apărut o problemă care ne poate exploda în față.

— Dați-mi un indiciu, sir.

— Nu. Vreau să afli cine este Tony Roberts, înainte de a-ți împărtăși această noutate.

Comandantul a pus telefonul în furcă, a deschis dosarul din fața lui și a mai citit o dată raportul detectivei Pankhurst. Încruntarea nu i s-a șters de pe față, în tot acest timp.

13

— Vă rog să vă spuneți numele și ocupația, pentru a fi înregistrate, a spus Booth Watson.

— Mă numesc Tony Roberts și sunt proprietarul unui lanț de chioșcuri de distribuție a presei, pe malul sudic al fluviului.

— Adresa locuinței, vă rog?

— Napier Mansions, numărul 97, Brixton.

— Domnule Roberts, pot să confirm că apartamentul dumneavoastră este la etajul 23 al Blocului turn B?

— Da, sir.

— De când locuiți acolo?

— De peste zece ani. Patru ani cu chirie, apoi, când guvernul a permis cumpărarea, în urmă cu șase ani, l-am cumpărat.

Sir Julian a făcut o notiță în carnet, subliniind cuvintele *zece ani.*

— Și apartamentul dumneavoastră este mai spațios decât oricare altul din bloc.

— Corect. Am obținut permisiunea să unesc două apartamente, formând unul singur.

Sir Julian a scris pe un bilet cuvintele: *Verifică numele de pe aprobarea de modificare a planului* și i l-a dat lui Clare, care stătea pe banca din spatele lui.

— Așadar, afacerea de vânzare a presei este una de mare succes.

— Nu mă pot plânge. Am preluat magazinul de la bătrânul meu, când acesta s-a pensionat. Și, de atunci, afacerea a crescut ca Topsy, neașteptat de repede.

— Și câte magazine aveți astăzi?

— Unsprezece și încă vreo două în perspectivă.

— Cum afacerea are un asemenea succes, v-ați gândit vreodată, domnule Roberts, să deschideți un magazin și pe cealaltă parte a fluviului?

Sir Julian a trasat o cruce peste una din întrebările pe care intenționase să le pună.

— Eu nu sunt un aristocrat ca dumneavoastră, a spus Roberts. M-am născut în Brixton, am făcut școala secundară modernă (a funcționat după război până în 1970) din Brixton, m-am căsătorit cu o fată din Brixton și, când îmi va veni vremea, voi fi înmormântat în Brixton.

— Dar… probabil că, ocazional, traversați fluviul? a insistat Booth Watson. Pentru că nu pot crede că au fost achiziționate din Brixton costumele pe care le purtați.

Sir Julian a mai tăiat o întrebare din lista sa.

— Este costumul meu de duminică, a răspuns. Soția mea a considerat potrivit să-l port cu ocazia apariției în sala de judecată.

— Vă pot întreba cine este croitorul?

Roberts și-a desfăcut haina pentru a arăta eticheta roșie a firmei Bennett & Reed din Savile Row.

Sir Julian a mai notat ceva pe lista lui de întrebări.

— Domnule Roberts, vă voi arăta o fotografie care a fost găsită pe noptieră, în dormitorul din apartamentul dumneavoastră.

Încă o dată, aprodul a scos fotografia din rama de argint dintre probe și i-a dat-o martorului.

— O recunoașteți pe doamna din fotografie?

— Bineînțeles că o recunosc. Este iubita mea mamă, plecată de la noi. Dumnezeu să-i odihnească sufletul.

Grace a notat ceva pe un bilet și i-a dat tatălui ei.

— Unde erați în noaptea în care poliția a făcut percheziția în blocul A?

— La Rose & Crown, cu niște prieteni, la un pahar.

— Deci, nu ați știut de percheziție?

— Atunci, nu, dar, când am ajuns acasă, amândouă blocurile erau înconjurate de polițiști.

Erau așa de multe uniforme, încât am crezut că a început Al Treilea Război Mondial!

Vreo două persoane din asistență au râs, inclusiv unul dintre jurați.

— Nu știați că în blocul alăturat funcționa o fabrică de droguri?

— Am auzit zvonuri, desigur. Dacă este adevărat, sper ca nenorociții să-și primească ce merită, a spus Roberts, uitându-se direct la Rashidi.

— Sclipitor! a șoptit Grace. Nici chiar un actor de la Teatrul Național nu putea declama asta mai convingător.

— De acord, a spus sir Julian, dar, haide să vedem cum se comportă la interogatoriu, când nu are pregătit un text pe care să se sprijine și nici încurajările ocazionale din laterale.

— Aș vrea să trecem la ziua de după raidul poliției, când aceasta a obținut mandatul de percheziție a apartamentului dumneavoastră, a spus Booth Watson. În urma percheziției, poliția a plecat din apartament cu un număr de costume și de cămăși, precum și cu fotografia mamei dumneavoastră, pe care tocmai ați identificat-o.

— Ca să nu mai menționăm suma de bani care lipsește din seiful meu.

— Lipsesc bani? a întrebat Booth Watson, simulând surpriza, în timp ce privea direct spre jurați. Vă pot întreba ce sumă?

— Cu câțiva bani mai puțin de 700 de lire sterline, pe care voiam să-i depun la bancă, în dimineața următoare.

De data aceasta, Clare a făcut o notă și i-a dat-o avocatului.

— Presupun că ați făcut plângere oficială la poliție?

— La ce bun, de vreme ce chiar ei au luat banii?

În sală a izbucnit un vacarm grozav, în timp ce jurnaliștii au început să scrie o poveste pe care nu o anticipaseră. Booth Watson a așteptat cu răbdare

să înceteze vociferările, apoi a pus următoarea întrebare:

— Ați putut afla ce ofițer a răspuns de desfășurarea percheziționării apartamentului, în lipsa dumneavoastră?

— Da! Am un coleg care lucrează la secția de poliție din Brixton. El mi-a spus că nu era cineva din zonă, ci unul din cealaltă parte a fluviului. Nici mai mult, nici mai puțin decât de la Scotland Yard.

— Ți-a spus un nume?

— Sigur că da. Inspector-detectiv William Warwick.

Câteva persoane au întors capetele și s-au uitat lung la William. Numai jurații au rămas nemișcați și cu capetele plecate, continuând să-și ia notițe.

Sir Julian a fost în picioare, instantaneu.

— Trebuie să protestez, Onorată Instanță!

— Bineînțeles că trebuie, a spus Booth Watson. La urma urmelor, el este fiul tău.

Acum, jurnaliștii aveau titlul-bombă și acesta era încă PROPRIUL TĂU COPIL. A durat ceva timp până când vacarmul s-a domolit destul de mult pentru ca să se audă unii cu alții. Domnul Justice Whittaker se uita fix la avocatul apărării.

— Nu era nevoie de asta, domnule Booth Watson, a spus el, abia stăpânindu-și furia.

— Îmi cer scuze fără rezerve. Îmi cer mii de scuze, a spus avocatul apărării, cu o aproape insesizabilă înclinare a capului în fața judecătorului. Totuși, Onorată Instanță, trebuie să subliniez că eu nu l-am întrebat cine a furat banii, ci numai cine a condus percheziția.

Judecătorul clocotea încă de mânie, dar a reușit să se controleze.

— Foarte bine. Puteți continua, domnule Booth Watson.

— Permiteți-mi să vă mai întreb o dată, domnule Roberts, cât timp ați locuit în apartamentul dumneavoastră din blocul B?

— Puțin peste 10 ani.

— Și, acum, vă rog să vă uitați cu atenție la bărbatul din boxa acuzaților. Martorul l-a privit pe Rashidi. L-ați văzut vreodată înainte de ziua de azi?

— Nu, niciodată, a răspuns Roberts, fără ezitare.

— Vă mulțumesc, domnule Roberts, a spus Booth Watson, care s-a întors, apoi, spre judecător și a spus: Onorată Instanță, nu mai am întrebări pentru acest martor. După aceea, s-a cufundat în fotoliu, satisfăcut pe deplin de prestația sa, din acea după-amiază.

Grace, care, aparent, rămăsese calmă în timpul schimbului amar de replici, s-a înclinat și i-a șoptit tatălui ei:

— Ai remarcat că Roberts și Rashidi poartă costume identice?

Sir Julian s-a uitat cu mai mare atenție la cei doi, apoi a spus:

— S-ar putea să ai dreptate. Dar nu pot folosi deloc aceasta decât dacă Rashidi depune mărturie și nici nu-mi imaginez că Booth Watson ar permite acest lucru.

— Intenționați să-l interogați pe acest martor, sir Julian? a întrebat judecătorul.

— Cu siguranță, Onorată Instanță, a răspuns avocatul principal al Coroanei, în timp ce se ridica de la locul lui. Apoi, s-a adresat martorului: Domnule Roberts, dacă acesta este numele dumneavoastră real, a început el interogatoriul, uitându-se direct la martor.

— Unde vreți să ajungeți? a întrebat Roberts, sfidător.

— Mă întreb numai dacă Tony Roberts a fost numele de pe certificatul de naștere. Gândiți-vă serios înainte de a răspunde la această întrebare, pentru că sunt convins că judecătorul îmi va permite o pauză în care să pot merge la Oficiul de Înregistrare a Nașterilor pentru a vedea documentul original.

— OK, m-am născut Tony Burke. Și ce-i cu asta?

— Și când v-ați schimbat numele în Roberts?

— Nu-mi amintesc data exactă.

— S-ar fi putut să se fi întâmplat cam cu zece ani în urmă?

— S-ar putea.

— Ați făcut aceasta cu un anume motiv special?

— Nu-mi plăcea să mă numesc chiar nesuferit, atât e de simplu. Martorul s-a lăsat pe spate, așteptând-se ca cineva să râdă, dar nimeni nu a râs.

— Eu nu cred că a fost atât de simplu, a spus sir Julian, pentru că inițialele cusute pe interiorul hainei de la costumul pe care-l purtați…

— AR, Anthony Roberts. Mama mea, cu frică de Dumnezeu, nu mi-a zis niciodată Tony. Mi-aș dori să fie vie astăzi, ca să vă poată spune acest lucru ea însăși.

— Și eu mi-aș dori, a spus sir Julian, pentru că aș fi putut să-i pun câteva întrebări despre fiul ei.

— De exemplu? a întrebat Roberts, sfidător.

— Dacă știa drumul spre Savile Row.

— V-ar fi spus că da.

— De obicei, când plecați de acasă, din Brixton, pentru a merge la croitorul dumneavoastră la o probă, pe ce pod treceți?

— Nu știu. Iau un taxi. (Pauză) E pe undeva în West End, dacă țin bine minte.

— Undeva în West End, a repetat sir Julian, privind către jurați. Deci, permiteți-mi să vă întreb despre o adresă cu care păreți a fi mai apropiat: Rose & Crown.

— Localul meu.

— Ați spus Curții că în noaptea raidului poliției la fabrica de droguri din blocul A, erați la *un pahar cu niște prieteni.*

— Da. Și, mai mult de-atât, pot da numele fiecăruia dintre ei.

— Sunt sigur că puteți, a spus sir Julian. Cu toate acestea, ați continuat să afirmați că, atunci

când ați ajuns acasă, în acea noapte, ambele blocuri erau înconjurate de polițiști. Ați crezut că a început Al Treilea Război Mondial, dacă-mi amintesc eu cu exactitate cuvintele dumneavoastră.

— Ați reținut măcar ceva cu exactitate.

— La ce oră ați părăsit localul?

— Cu puțin înainte de ora douăzeci și două. Nu uitați că dețin câteva agenții de presă și trebuie să mă trezesc devreme.

— Și ce distanță este între cârciumă și casa dumneavoastră din Napier Road?

— Cam o jumătate de milă.

— Deci, în zece, poate cincisprezece minute, probabil că ați ajuns acasă.

— Sună corect.

— Trebuie să vă informez că poliția nu a apărut în Napier Road până la ora douăzeci și două și treizeci de minute, în noaptea aceea, conform raportului operațiunii. Deci, cum explicați cele aproximativ cincisprezece minute diferență?

Pentru prima oară, pe fața martorului a apărut o expresie de îngrijorare, dar, apoi, a izbucnit:

— Oh, da, am uitat. Am plecat de la local însoțit de numai unul dintre prietenii mei și m-am oprit la el acasă pentru încă un pahar.

— Vă amintiți numele și adresa acestui prieten, domnule Roberts?

— Nu pot spune că da, dar s-a întâmplat cu mai mult de șase luni în urmă.

— Dar, cu numai câteva momente în urmă, ați spus Curții că puteți spune numele fiecăruia dintre prietenii cu care ați fost la cârciumă, în seara aceea.

Martorul și-a țuguiat buzele, dar nu a încercat defel să răspundă.

— Bine, haideți să trecem la ceva ce păreți a vă aminti în detaliu. I-ați spus distinsului meu prieten că poliția v-a făcut o vizită acasă, în dimineața de după razie și a luat de acolo un număr de costume Savile Row, o duzină de cămăși și o fotografie în

ramă de argint, care o reprezenta pe mama dumneavoastră, precum și vreo 700 lire sterline, după cum ați constatat când ați cercetat seiful din casă.

— Exact. Și aș vrea să știu cine a furat banii.

— La fel și eu, a spus sir Julian, pentru că ați spus, de asemenea, Curții că banii erau încă în seif, când v-a percheziționat poliția locuința.

— Posibil că mi s-a-ntâmplat și mie o dată să uit.

— Atunci, permiteți-mi să vă întreb ceva ce nu este posibil să uitați, dacă, după cum afirmați, ați locuit în acel apartament în ultimii zece ani: Care este numărul dumneavoastră de telefon fix?

— Doi – șapte – patru… a început Roberts, apoi s-a oprit și s-a uitat lung și fără expresie la sir Julian.

— Nu este o întrebare – capcană, domnule Roberts. Îmi imaginez că toți jurații își pot aminti numărul telefonului fix de acasă, mai ales cei care locuiesc la aceeași adresă de zece ani.

Sir Julian a fost răsplătit cu un gest de confirmare prin aplecarea involuntară a capului de către jurați.

— Cred că se poate ca numărul să fi fost schimbat recent, a spus Roberts.

— Nu și potrivit Telecomului Britanic, a spus sir Julian, arătând Curții o scrisoare. Șeful pentru zona Brixton mă asigură că acest număr nu a fost schimbat din 1976, când a fost instalat, a spus el, citind cuvintele din scrisoare pe care le subliniase Grace.

— Dacă așa spuneți…

— Nu eu spun așa, domnule Roberts, ci Telecomul Britanic. Sir Julian nu a mai continuat până când nu a fost sigur că jurații și-au dat seama că martorul nu are nicio intenție de a răspunde la întrebarea pusă. Aș vrea să revin la rama de argint Asprey găsită în apartamentul dumneavoastră, în

care se afla fotografia regretatei dumneavoastră mame.

— Dumnezeu s-o odihnească, a spus Roberts.

— Într-adevăr, a spus sir Julian, pentru că, dacă ar trăi, i-aș mai adresa o întrebare. Cât de des mergea la Asprey pentru a cumpăra cadouri pentru fiul ei?

— Ce vreți să sugerați?

— Exact cum am aflat mai devreme că nu știți unde este Savile Row, în ciuda faptului că aveți un dulap plin cu costume din Savile Row, am sentimentul că mama dumneavoastră nu a vizitat niciodată Bond Street.

— Nu puteți dovedi acest lucru.

— Aveți dreptate, nu pot. Roberts a afișat o expresie arogantă, până când a venit următoarea întrebare a lui sir Julian: Credeți în coincidențe, domnule Roberts?

— La ce vreți să ajungeți?

— Permiteți-mi să vă explic exact la ce vreau să ajung. Cu zece ani în urmă, v-ați schimbat numele, ați închiriat un apartament într-un bloc recent construit și ați făcut achiziții de la un croitor care lucrează pe comandă, cu toate că nu sunteți sigur unde este localizat Savile Row. În vremea aceea, erați proprietarul unei singure agenții de difuzare a presei și, acum, dețineți șapte, cu încă două în perspectivă.

— Ce dovedesc toate acestea?

— Că sunteți un bărbat cu multe resurse, domnule Roberts. Dar jurații s-ar putea să le considere o coincidență, întrucât toate acestea s-au petrecut în același timp în care domnul Assem Rashidi s-a instalat în zonă și a deschis fabrica de droguri în blocul de alături. Atunci s-ar fi putut să aibă nevoie de un localnic care să se poată muta în apartamentul său, într-un anume moment, și să pară că a locuit acolo în ultimii zece ani, în ciuda faptului că nu știe nici măcar numărul telefonului fix din apartament.

— Acesta a fost întotdeauna apartamentul meu, nu este al lui Assem, a strigat Roberts, arătând cu degetul spre acuzat.

— Să-i lăsăm pe jurați să decidă dacă este apartamentul dumneavoastră sau al lui Assem, a spus sir Julian, permițându-și un zâmbet. Nu mai am întrebări, Onorată Instanță!

14

Taxiul a ieșit de la Scotland Yard, a virat la stânga și a luat-o spre Westminster. Anunțul LIBER fusese stins în caseta taxiului, dar aceasta nu i-a împiedicat pe vreo doi grăbiți plini de speranță să încerce să-i facă semn să oprească. Șoferul i-a ignorat, pentru că avea deja o comandă.

S-a îndreptat spre Victoria Street, lăsând Westminster Abbey pe partea sa dreaptă și, pe stânga, Centrul de Conferințe al Reginei Elisabeta II – QEII – care fusese deschis recent, de către regina însăși. Ca de obicei, traficul din Parliament Square era aproape de paralizare, dar asta folosea scopului șoferului. El a privit spre Big Ben exact când emblema Angliei a bătut de douăsprezece ori și clopoțeii îi răspundeau ca un ecou pe deasupra pieței. A traversat spre aleea interioară și a încetinit. Ritmul lui trebuia să fie perfect. Când el a virat la stânga, semaforul s-a colorat în roșu. El s-a oprit la Whitehall și a permis mulțimii de pietoni să traverseze. La Whitehall nu există marcajul cu zebră, pentru că, dacă ar exista, traficul ar fi blocat în permanență ca și în zona guvernului. Remarcând că se stinsese culoarea galbenă a semaforului și că pe bancheta din spate nu stătea nimeni, o femeie i-a bătut în geam.

— Sunteți liber?

— Nu, doamnă. Am comandă.

Doamna a fost surprinsă când cineva, care nu semăna a pasager, a deschis portiera din spate a taxiului și s-a urcat în el. Semaforul s-a colorat în verde.

În timp ce punea mașina în mișcare, șoferul a privit scurt în oglinda retrovizoare și a văzut cum se instala pe bancheta din spate un individ neîngrijit și neras, pe care l-ar fi refuzat mai mulți șoferi de taxi.

Dar nu și comandantul.

— Bună dimineața, sir, a spus clientul, în timp ce lăsau în urmă Foreign Office.

— Bună dimineața, Ross, a răspuns Hawk, continuându-și traseul pe banda de autobuz.

— Conform instrucțiunilor, am fost cu ochii pe fostul nostru coleg, superintendentul Lamont, și îmi pare rău să raportez că cele mai rele temeri ale dumneavoastră s-au confirmat.

Comandantul a oftat adânc când treceau pe lângă Cenotaph și se îndreptau spre Trafalgar Square.

— Să nu mă menajezi ascunzându-mi detalii, Ross, a spus comandantul.

— După ce ați pus presiune pe el ca să returneze banii sustrași sau măcar cea mai mare parte din ei, care au dispărut temporar după razia de la laboratorul lui Rashidi, el a decis, după cum știți, să demisioneze din poliție, mai degrabă decât să treacă printr-un interogatoriu. Ca rezultat al acestei decizii, a sfârșit prin a face datorii considerabile. S-a gândit chiar să deschidă o cârciumă în Blackheath, dar soția lui s-a opus. Mă tem că e într-o situație proastă și lui Summers i-a fost foarte ușor să se folosească de asta.

— De ce, anume?

— O problemă sâcâitoare, sir, cauzată de o soție foarte cheltuitoare și de resursele reduse.

— Să nu faci economie la detalii.

— Soția sa, Lauren, crede că Harrods este singurul magazin unde ea trebuie văzută frecventându-l și Caprice, singurul restaurant care merită patronajul ei.

— Sărmanul de el.

— Și sărman este și rezultatul, pentru că ori de câte ori, ocazional, câștigă la cursele de cai, sărbătorește evenimentul și uită cu totul de pierderile care sunt tot mai frecvente.

— Până recent?

— În ultimele două săptămâni, și-a plătit toate datoriile la casele de pariuri și câteva alte datorii

substanțiale care nu sunt ușor de explicat, a spus Ross, în timp ce taxiul ieșea din Trafalgar Square și se îndrepta spre Mall.

— Cum ar fi? a întrebat Hawk, când Buckingham Palace a intrat în raza lor vizuală.

— Recent, a plătit un acont pentru o casă mai mare în Fulham, ceea ce aduce cu sine o rată și mai mare. Soția o echipează cu mobilier de la Harrods și el conduce un Audi nou, pe care l-a plătit cu cash. Cu siguranță, banii aceștia nu sunt din pensie.

— Noi avem oarecare idee despre cine este trezorierul lui, a spus Hawk. În timpul ultimei luni, Lamont s-a întâlnit de trei ori cu sergentul Summers. Au urcat și au coborât la stații de metrou diferite și niciodată nu au petrecut mai mult de câteva minute împreună. O singură dată, ofițerul nostru sub acoperire a văzut un plic maro gros trecând dintr-o mână în alta. Ceea ce nu știu este ce oferă Lamont în schimb, deși bănuim că el este responsabil de schimbarea fotografiei care a distrus dovada principală a Coroanei, la procesul lui Rashidi. (Hawk a apăsat puternic pe frână și a tras o înjurătură, când un tip care făcea jogging a trecut fix prin fața taxiului.) Știm, deja, de legătura dintre Lamont și Summers, a gândit cu voce tare Hawk, sintetizând, dar care este legătura dintre Rashidi și Summers?

— E ușor de explicat, a spus Ross. Familia Turner. Ei controlează aducerea drogurilor în Romford și sunt printre cei mai buni clienți ai lui Rashidi. N-aș fi surprins dacă Summers ar fi pe statul lor de plată.

— Atunci, haide să ne concentrăm pe sursa banilor, pentru că, întotdeauna, ei sunt cel mai bun motiv pentru acțiune. Altceva nou, prin Romford?

— Polițist Bailey și-a petrecut ultimele trei nopți acasă la Summers. Sunt informat de o sursă demnă de încredere că cele mai multe relații ale lui Summers durează o săptămână, în cel mai bun caz,

două. Dacă ea apucă a treia săptămână, s-ar putea să aveți o problemă serioasă.

— Este estimarea anului. Un ofițer din echipa mea de investigații se culcă cu persoana pe care trebuie s-o urmărească. Cum îi voi explica eu comisarului acest fapt?

Marlboro Man nu a oferit nicio opinie.

— Rămâi cu ochii pe amândoi, a reușit să mai spună Hawk în cele din urmă. Și haide să ne întâlnim peste o săptămână. Aceeași perioadă de timp, același loc. Dacă afli ce pune la cale Lamont, ia legătura cu Jackie și adu-i imediat la cunoștință.

Comandantul a oprit la semaforul opus față de Army & Navy Store. Pasagerul a sărit din taxi, fără să plătească și a dispărut printre cumpărătorii matinali.

— Mă poți duce până la Guards Club, bunul meu domn? a întrebat un domn în vârstă, bătând ușor cu bastonul în geamul lateral.

— Nu, nu pot, a spus Hawk și a accelerat, îndepărtându-se.

— Nu înțeleg ce se întâmplă în țara asta, a mormăit domnul în vârstă.

Hawk s-a întors la Victoria Street, încercând să înțeleagă ce aștepta Summers de la Lamont, în schimbul plicului maro, gros. În timp ce parca pe locul rezervat de la Scotland Yard, a spus cu voce tare:

— Nu pot crede că a coborât atât de jos!

*

— Doctor Goddard, vă rog să spuneți Curții care este ocupația dumneavoastră, a spus Booth Watson, zâmbindu-i cu căldură următorului martor.

— Sunt doctor clinic al unui centru de reabilitare după consumul de droguri, din Bromsgrove.

— Și cum l-ați cunoscut pe acuzat?

— Mi-a fost pacient, dar sunt fericit să spun că acum este recuperat pe de-a-ntregul.

— Doctor Goddard, cât timp a fost domnul Rashidi pacientul dumneavoastră, la clinică?

— A fost la reabilitare timp de vreo două luni.

— Și, în acest interval de timp, ați văzut vreodată o fotografie pe noptiera lui?

— Da, o fotografie a mamei lui, care îl vizita cu regularitate la clinică.

— Și, în partea de sus a ramei, exista gravat un A mare?

— Da, sir, a răspuns Goddard, arătând surprins.

— Știți ce însemna acest A?

— Asprey. Dar, am descoperit asta numai când mi-a spus mama lui că ea cumpărase rama de pe Bond Street.

— Și, când s-a externat, domnul Rashidi a luat fotografia cu el?

— Da.

— De ce sunteți așa de sigur?

— Pentru că am văzut-o din nou când am luat ceaiul acasă la mama lui, în The Boltons.

— După ce a fost externat, domnul Rashidi a continuat să se intereseze de activitatea neprețuită a clinicii dumneavoastră?

— A fost mai mult decât interesat. L-aș descrie ca pe unul dintre cei mai interesați susținători. Nu numai că a vizitat clinica în mod regulat, dar, în ultimii zece ani, compania sa de familie a făcut, anual, o donație de 100 de mii de lire sterline în sprijinul activității noastre.

— Exact prețul unui card ieși-din-închisoare-liber, a mormăit sir Julian, *sotto-voce,* în timp ce Clare și-a notat cuvintele *Zece ani.* O altă coincidență?

— Deci, în acest timp, clinica dumneavoastră a beneficiat de suma de circa un milion de lire sterline mulțumită generozității domnului Rashidi, a continuat Booth Watson.

— Peste un milion, a spus Goddard, pentru că, recent, a mai făcut o donație, când am avut nevoie să construim un sediu.

— Fără îndoială, după ce a fost arestat, a spus sir Julian, nu chiar așa de *sotto-voce.*

— Doctor Goddard, care a fost reacția dumneavoastră când ați auzit că domnul Rashidi a fost arestat și acuzat că este traficant de droguri?

— Am presupus că poliția își va da seama rapid că a arestat omul greșit și-l va elibera. Și la urma-urmelor, nimeni nu putea face mai mult pentru a le ajuta pe nefericitele victime ale drogurilor.

— Și, în primul rând, nimeni nu se putea să fi făcut mai mult ca să le ducă pe ele în locul acela, a murmurat sir Julian.

— Spuneți că domnul Rashidi este recuperat complet după dependență, dar, când a fost arestat, avea în posesie o cantitate mică de canabis.

— Assem a spus întotdeauna că îi face plăcere, ocazional, o țigaretă de marijuana, în weekenduri, dar peste cinci milioane de oameni din această țară fac acest lucru. Poate ar trebui să fie trimiși cu toții la închisoare? Cu toate acestea, vă pot asigura, domnule Booth Watson, că domnul Rashidi nu s-a atins de nimic mai serios, de peste zece ani.

— A vândut numai celui care oferea mai mult, a murmurat sir Julian, în barbă.

— Doctor Goddard, nu mai am alte întrebări și sunt sigur că vă suntem, cu toții, recunoscători pentru contribuția dumneavoastră. Dar, vă rog să rămâneți în boxa martorilor, pentru că bănuiesc că distinsul meu prieten, făcând atât de multe observații din poziția așezat, va dori să vă pună în continuare întrebări.

— Cu siguranță voi pune întrebări, a spus sir Julian și era pe punctul să se ridice, când Grace și-a pus mâna pe brațul lui:

— Tata, stai pe loc, i-a șoptit ea. Acesta este numai un lingău nevinovat și, spre deosebire de

Tony Roberts, nu vom câștiga nimic din interogarea lui.

— Dar, cum rămâne cu rama? Cred că e aceeași…

— Posibil, a spus Clare, aplecându-se de pe rândul de scaune din spate, dar directorul de la Asprey mi-a spus că modelul ramei este unul dintre cele mai populare modele ale lor. Au vândut peste 200 de bucăți, în ultimul an.

— Dar, cum să-și permită Rashidi să plătească peste un milion de lire pentru clinica lui Goddard, când singura lui sursă oficială de venit este profitul declarat din mica companie de import de ceai?

— Este posibil ca Goddard să nu cunoască răspunsul la această întrebare, a spus Grace.

— Dar, l-aș avea cel puțin înregistrat, a insistat sir Julian.

— Economisește-ți gloanțele pentru Rashidi; atunci vor fi deosebit de utile.

— Asta, presupunând că Booth Watson îi permite să pună piciorul în boxa martorilor.

— Este obligat, a spus Grace, dacă are vreo speranță să întoarcă sorții, după mărturia dezastruoasă a lui Tony Roberts.

Sir Julian s-a lăsat înapoi în fotoliu.

— Nu pot decât să mă mir de unde sunteți voi așa de înțelepte, a remarcat el, cu o idee de zâmbet pe buze.

— Sir Julian, îl veți interoga pe acest martor? a intervenit judecătorul.

— Nu, Onorată Instanță, a răspuns avocatul acuzării, ridicându-se scurt din fotoliul său.

*

Marlboro Man a pornit cu mașina spre Romford, la puțin timp după ce se despărțise de comandant. Nu a riscat să ia trenul, chiar dacă știa precis unde se aflau Lamont, Summers și Bailey, în acel moment. Lamont stătea în spatele galeriei pentru

public a sălii de judecată numărul unu, din Old Bailey și-și lua notițe; Ross nu putea înțelege pentru ce. Summers îl interoga pe un borfaș mărunt specializat în furtul de mașini marca Jaguar, în timp ce polițista Nicky Bailey era la patrulare și nu avea să se întoarcă la bază cu mult înainte de ora șase. Pentru a patra zi la rând, a parcat mașina chiar pe strada de la sediul poliției din Romford. Nu avea o rază de vedere perfectă, dar avea avantajul că nu prea putea fi reperat. Polițista Bailey s-a întors la bază imediat după ora șase și, după cincisprezece minute, a reapărut îmbrăcată în haine civile. A coborât din mașină și a început s-o urmărească, păstrând distanța regulamentară. Prima surpriză, ea nu s-a îndreptat spre stație, ci spre cârciuma lor favorită.

El a traversat drumul și s-a strecurat într-o cafenea mică, unde și-a cumpărat o cafea neagră și o baghetă cu brânză și roșii. „Bagă în gură ceva, ori de câte ori ai ocazia”, obișnuia să-i spună fostul lui antrenor-sergent de la Serviciul de Acțiuni Speciale. S-a așezat lângă fereastra care-i permitea o vedere directă spre cârciumioară. Și-a mâncat sendvișul un pic cam prea repede, dar, nu putea ști când se va pune din nou în mișcare.

Summers a intrat fudul în cârciumă cam cincisprezece minute mai târziu. Ross a presupus că Jaguar Man a fost probabil pus deja, în siguranță, sub lacăt, într-o celulă, pentru o noapte.

Au mai trecut vreo douăzeci de minute până când cei doi au reapărut ținându-se de mână și au pornit în direcția apartamentului lui Summers. Marlboro Man s-a întors la mașină și a ales un alt loc de unde să aibă vedere direct spre ferestrele de la etajul al patrulea, în ciuda faptului că aceasta era slujba lui, încă se simțea ca unul care trage cu ochiul, în special când spiona un coleg. Nu a dat drumul la motor până după ora șapte, când, în sfârșit, s-a aprins lumina în dormitor.

În mod normal, ar fi plecat acasă și ar fi încercat să apuce câteva ore de somn, dar, în loc de asta, a decis să se îndrepte spre apartamentul lui Jackie, din Lambeth, ca să poată, astfel, să treacă la cele mai recente informații. Spera ca ea să fie ghemuită în pat, singură.

A parcat mașina pe marginea străzii, exact după miezul nopții și, pentru un moment, s-a gândit să n-o trezească, dar știa că nici comandantul nu ar dori să aștepte o săptămână pentru a descoperi că polițista Bailey părea că s-a instalat permanent în locuința lui Summers. Ori, cel puțin asta era scuza lui, în acel moment. A urcat pe scara de incendiu ca un hoț profesionist: încet și în liniște. Când a ajuns la etajul al treilea, a tras cu ochiul prin mica deschizătură a draperiei. A văzut-o, dar nu s-a putut lămuri dacă era singură sau nu.

A bătut ușor în geam, trei, unu, trei, ca ea să știe că este el. După câteva momente, a apărut o mutră somnoroasă, care a tras draperia și a deschis fereastra.

— Afaceri sau plăcere? a întrebat Jackie, zâmbind oarecum.

— Speram să ne putem ocupa de amândouă, i-a răspuns ofițerul sub acoperire.

*

— Nu prea mai avem ce să facem în seara asta, a spus sir Julian, când orologiul din turla bisericii apropiate a bătut miezul nopții.

— Nici chiar în dimineața asta, a remarcat Grace, uitându-se la lista lungă de întrebări pe care o pregătiseră, cu speranța că-l vor încolți pe Rashidi.

— Booth Watson ar fi încântat să știe că ne-am petrecut jumătate din noapte pregătind interogatoriul unui acuzat pe care el nu are niciun motiv să-l cheme în boxa martorilor.

— Dar, cu siguranță, după contribuția sumbră a lui Tony Roberts, nu va avea altă posibilitate decât să vrea să spună juraților versiunea poveștii lui, oricât de improbabilă ar fi ea.

Sir Julian a scuturat din cap.

— Poate că Roberts nu i-a ajutat, dar doctorul Goddard a fost convingător, iar proba pe care am prezentat-o noi, care ar fi putut îndepărta orice îndoială a juraților privitoare la vinovăția lui Rashidi, s-a risipit, în mod convenabil pentru ei, în văzduh. Tot ce pot spune este că, dacă Rashidi ar fi clientul meu, nu i-aș permite să se apropie de boxa martorilor.

— Dar, nu uita că Booth Watson i-a spus judecătorului, după ce Goddard a coborât, că, în dimineața asta, își va chema ultimul său martor, i-a amintit Grace tatălui ei. Deci, dacă acesta nu este Rashidi, cine ar putea fi?

— Mama lui Rashidi.

— Nu, ea e de partea îngerilor, deci Booth Watson nu ar risca s-o cheme ca martor.

— Atunci, sunt de acord, posibil că ultimul martor va fi Rashidi.

— Dacă așa stau lucrurile, abia aștept să aflu unde a dormit el în timpul săptămânii, în ultimii zece ani, dacă nu în apartamentul din Brixton.

— Într-un apartament la Savoy ar fi pariul meu, a spus sir Julian. Și, poți fi sigură că Booth Watson va prezenta toate facturile necesare pentru a dovedi acest lucru. Încă o cale de scăpare prin polița lui de asigurare cuprinzătoare și integral achitată.

Sir Julian s-a ridicat de la birou, și-a strâns hârtiile și a pornit spre ușă.

— Booth Watson va avea de explicat ce făcea clientul lui în Brixton, în noaptea aceea pentru a lua două jointuri, când există o duzină de cârciumi în City care i le puteau oferi, cu drag, peste tejghea, pentru că se poate afirma cu greu că se întorcea la casa lui de la țară din Oxfordshire, un

drum foarte lung de făcut, a spus Grace, în timp ce tatăl ei o ajuta să-și pună haina.

— Să nu-i spui asta lui William, pentru că va pune câinii pe ei, a spus sir Julian.

— Ai hotărât ce faci dacă Rashidi va purta mâine același costum pe care l-a purtat în prima zi de proces? a întrebat Grace, în timp ce coborau pe treptele scârțâitoare de lemn.

— Se poate să nu fac nimic, a răspuns sir Julian. Cinstit vorbind, nu cred că merită riscul.

— Dar Clare a văzut o etichetă roșie cu inițialele AR pe interiorul hainei lui.

— Poate că asta a fost chiar intenția lui Booth Watson și a lui Rashidi – ca ea să se vadă, a spus sir Julian. Niciodată să nu pui o întrebare, dacă nu poți fi sigură de răspuns, i-a reamintit el, în timp ce traversau Lincoln's Inn Fields. Haide să ne întâlnim și să mai trecem o dată peste întrebări, în dimineața asta mai târziu, a sugerat el. Poți fi tu Rashidi și eu te voi interoga.

— Dar omul ăsta este atât de viclean încât nu-mi pot imagina la ce mă pot aștepta de la el.

— Încearcă să gândești ca el, cu toate că tot nu sunt convins că Booth Watson va risca să-l aducă în boxa martorilor.

— Atunci, cine altcineva ar putea să fie? a întrebat Grace, frisonând din cauza frigului nopții și încheindu-și nasturii la haină.

— Nu uita să aduci un recipient cu cafea și un baton cu șuncă. Și… nici să nu te gândești să-i spui ceva mamei tale.

Grace a râs în timp ce tatăl ei se îndrepta spre apartamentul lui de pe cealaltă parte a pieței, iar ea a continuat să caute un taxi. Rashidi și Booth Watson au fost cu ea tot timpul, pe drumul înspre vestul Londrei. În gândurile ei.

15

În acea dimineață, sir Julian și Grace au sosit la Old Bailey imediat după ora nouă.

În timpul nopții, Clare formulase câteva întrebări mai incisive despre care simțea că-l vor prinde pe Rashidi cu garda jos și sir Julian a părut puțin încrezător că Booth Watson rămăsese fără altă opțiune decât să-i permită clientului său să intre în boxa martorilor.

Când au ajuns la tribunal, Booth Watson își pregătise deja taraba, pentru ultimul martor. Sir Julian ar fi vrut să arunce o privire pe lista cu întrebările pe care le pregătise pentru Rashidi, dar a acceptat că trebuia să aștepte ca toți ceilalți, până la ora zece.

Când privirile li s-au întâlnit, cei doi gladiatori de-abia și-au ridicat vizierele.

Următorul care a intrat în arenă a fost pârâtul, care și-a ocupat locul în boxa acuzaților. Booth Watson a privit în jur și i-a acordat un zâmbet cald. Nu era niciun semn că Rashidi avea emoții pentru că depune mărturie în propria lui apărare.

— Sunt sigură că poartă același costum pe care l-a purtat în ziua deschiderii procesului, s-a aventurat să spună Grace, după ce a aruncat priviri repetate în direcția lui Rashidi.

— S-ar putea să ai dreptate, a spus sir Julian, dar tot nu sunt convins că merită riscul. La urma-urmelor, a doua întrebare a lui Booth Watson este cu totul altceva decât am făcut noi, până acum.

Aprodul a intrat în arenă, cu lovitură de mai. Domnul Justice Whittaker s-a înclinat în față, înainte de a-și ocupa locul în fotoliul cu spătar înalt de pe podium și a așteptat ca cei șapte bărbați și cele trei femei să intre în șir și să-și reia locurile în boxa juraților. Grace a simțit că toți păreau deosebit de precipitați în acea dimineață, anticipând, fără îndoială, atracția principală.

William s-a strecurat câteva momente mai târziu și s-a așezat pe un loc în fundul sălii de judecată, chiar când procedurile erau pe punctul să înceapă.

— Domnule Booth Watson, îl puteți chema pe următorul dumneavoastră martor, a anunțat judecătorul, privind în jos, de la înălțimea podiumului său.

— Vă mulțumesc, Onorată Instanță, a spus avocatul apărării, care s-a uitat încă o dată spre Rashidi, apoi a continuat: îl chem pe domnul Bruce Lamont.

William a fost, pentru moment, uluit, iar cei din jurul său au început să vorbească toți deodată. Chiar și așa, până nu l-a văzut pe tatăl lui ridicându-se în picioare, a presupus că acesta nu fusese luat prin surprindere.

— Onorată Instanță, Coroana nu a fost informată despre posibilitatea ca acest martor să depună mărturie și, prin urmare, nu a avut timpul necesar să se pregătească pentru așa o eventualitate. Noi am presupus că ultimul martor al apărării va fi domnul Rashidi.

— Nu îmi pot închipui de ce asta? a spus Booth Watson cu un aer de inocență. De fapt, eu am înregistrat intenția mea de a-l chema pe acest martor împreună cu aprodul, ieri după-masă, ca urmare a apariției unor probe noi, și l-am rugat pe aprod să vă informeze pe Înălțimea-Voastră, neapărat.

— Lucru pe care l-a și făcut, a spus judecătorul. Poate că ar fi fost elegant să fi fost informată, de asemenea, și Coroana, de intenția dumneavoastră.

— Asta mi-a scăpat, Onorată Instanță, a spus Booth Watson. Mă voi asigura să nu mai fac această greșeală, pe viitor.

— Nu a fost o greșeală, a spus Grace, incapabilă să se mai stăpânească.

— Ce, eu sunt gardianul surorii mele? a spus Booth Watson, cu un oftat.

— Pentru că martorul așteaptă să fie chemat, voi permite avocatului apărării să înceapă interogatoriul. Dacă veți dori, sir Julian, aveți mult timp pentru a analiza depoziția martorului, vă voi garanta, desigur, o amânare, înainte de a-l interoga, la rândul dumneavoastră.

— Cum dorește Onorata Instanță, a spus sir Julian, fără a părea deloc încântat. A împins la o parte lista lui lungă cu întrebările pregătite pentru care Grace nu dormise toată noaptea trecută și le repetaseră dimineața, în schimbul unui blocnotes cu suport galben și al unui stilou. A fost mulțumit să vadă că atât Grace, cât și Clare aveau creioanele pregătite. William încă se agita, în fundul sălii de judecată, când a văzut intrând o figură familiară, care s-a îndreptat spre boxa martorilor. Lamont era îmbrăcat cu o jachetă la două rânduri, de culoare albastru-închis, o pereche de pantaloni gri, proaspăt călcați, cămașă crem și cravată marca Poliția Metropolitană. William și-a reamintit de predica des repetată a lui Lamont: „Întotdeauna să te îmbraci elegant, când intri în boxa martorilor. Te ajută să-i atragi pe jurați de partea ta”.

Aprodul i-a dat lui Lamont o Biblie, pe care acesta a pus mâna dreaptă. A recitat jurământul cu convingere, fără a-l citi de pe cartonul oferit și a adăugat cuvintele: „Așa să-mi ajute Dumnezeu”.

*

— Care este singura întrebare din raportul lui Marlboro Man care ți-a atras atenția, sergent Roycroft? a întrebat comandantul.

— Că au mai petrecut încă o noapte împreună în apartament, a spus sergent Jackie.

— Nu. Pe mine asta nu m-a surprins. Altceva.

Jackie a parcurs, încă o dată, repede, raportul de două pagini al lui Marlboro Man, dar nu și-a dat seama nici acum unde voia să ajungă Hawk.

Și-a recunoscut neputința.

— Că cei doi se țineau de mână când au ieșit din cârciumă. Summers nu este tipul care să le țină pe femeile lui de mână, așa că trebuie să presupunem că este vorba de o relație mai serioasă decât am crezut la început. Ceea ce ne pune în față o altfel de problemă.

— Planul B? a sugerat Paul.

— Nu prea avem de ales, sergent Adaja, a spus comandantul. Având acestea în minte, toate întâlnirile viitoare ale echipei vor fi ținute numai când polițist Bailey este la datorie, în Romford. De asemenea, va trebui să ne bazăm pe detectiv-polițist Pankhurst pentru a ne informa cu privire la mișcările lui Nicky, dacă nu există pericolul ca aceasta să devină suspicioasă. Poate că e naivă, dar proastă nu e.

Rebecca a aprobat dând din cap, dar nu a comentat.

— Singura excepție vor fi întâlnirile obișnuite de luni dimineața, care încă pot continua, cu prezența polițistei Bailey. Aceasta poate să ne prezinte rapoartele săptămânale, care ar trebui să se dovedească lămuritoare.

— Poate că se va dovedi curată și va recunoaște ce greșeală teribilă a făcut, a spus Rebecca.

— N-aș paria cu salariul tău pe lucrul acesta, detectiv Pankhurst, a spus Hawk.

*

— Vă rog să vă spuneți numele și ocupația, pentru a fi înregistrate, a spus Booth Watson, după ce martorul a depus jurământul.

— Mă numesc Bruce Lamont și, până de curând, am fost detectiv-superintendent al Secției Antidrog de la Scotland Yard.

— Și dumneavoastră ați fost ofițerul responsabil de succesul operațiunii cunoscute sub numele de Calul Troian, care a descoperit fabrica de droguri din Brixton?

— Da, sir.

— Și dumneavoastră sunteți cel care l-a arestat pe clientul meu, domnul Assem Rashidi?

— Nu, sir, eu eram în autobuz, în acel moment, fiind responsabil de strategia generală a operațiunii.

William a fost bucuros că Hawk nu era în sală ca să audă aceste afirmații.

— O operațiune care a fost ovaționată de presă și de public, ca un succes răsunător.

— Așa am crezut cu toții, la momentul acela, dar, câteva zile mai târziu, am început să am îndoielile mele.

— Dar, echipa dumneavoastră arestase 28 de răufăcători, în acea noapte, printre care erau câțiva fabricanți de droguri, dealeri, distribuitori și, cel mai important, domnul Assem Rashidi, omul despre care ați crezut că-i controlează pe toți.

— Așa am crezut atunci, dar, după investigații amănunțite, am început să mă întreb dacă am arestat pe cine trebuia.

Sir Julian nu s-a putut abține să nu noteze că jurații sorbeau fiecare cuvânt al lui Lamont.

— Nu mai sunteți convins că șeful organizației drogurilor a fost printre cei arestați și acuzați, în acea noapte?

— Nu, sir, nu mai sunt convins.

— Credeți c-ar fi putut scăpa?

— Nu, sir. Nu cred că a fost acolo, când am ajuns noi.

— Cum se poate așa ceva, când operațiunea fusese atât de meticulos planificată, timp de câteva luni?

— Am ajuns, împotriva voinței mele, la concluzia că cineva l-a avertizat înainte de sosirea noastră.

— Este posibil să fie cineva din echipa dumneavoastră?

— Probabil, dar încă nu vreau să cred asta.

— Aveți vreo idee despre cine ar putea fi această persoană?

— Am suspiciunile mele, a spus Lamont, uitându-se direct spre William.

— Dar, suspiciunile nu trebuie niciodată să fie suficiente pentru un polițist bun.

William simțea tensiunea cum îi cuprindea trupul, dar a acceptat că nu putea face nimic în afară de a sta și a aștepta să vadă ce va urma.

— Cu toate acestea, a continuat Booth Watson, clientul meu a fost arestat și acuzat de fapta mârșavă de fabricare și distribuire de substanțe ilegale. De ce l-ați arestat?

— Nu eu, sir. Cel care l-a arestat a fost inspectorul-detectiv William Warwick, care a formulat și acuzația. Părea convins că îl are pe vinovat. Dar, apoi, i-au confecționat domnului Rashidi, în mod convenabil, un portret care se potrivea cu profilul unui baron al drogurilor.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vreți să spuneți, domnule superintendent, a spus Booth Watson, deși înțelesese totul foarte bine.

— Un imigrant algerian care conducea o companie de import avusese, anterior, o problemă cu drogurile și s-a întâmplat să se afle în clădire, la momentul nepotrivit. Am crezut că am luat potul cel mare, dar, pentru mine, totul a părut un pic cam prea convenabil. Așa că am început să investighez mai adânc, eu însumi.

— Dar, domnule superintendent, cu siguranță, trebuie să fi fost tentat să păstrați tăcerea și să vă bucurați de succesul operațiunii.

— Tentat, da, a spus Lamont, dar m-am gândit apoi la cât de neplăcut ar fi pentru un om nevinovat să fie trimis la pușcărie, pentru o crimă pe care nu a comis-o.

— Și, în cursul investigației, ați descoperit ceva ce ar explica de ce s-a întâmplat ca domnul Rashidi să fie în clădire tocmai în timpul raziei?

— Se ducea spre casă, plecând de la un mic depozit din Battersea, pe care îl verifică, în fiecare vineri seară.

— În ce scop?

— Compania familiei domnului Rashidi importă ceai și domnul Rashidi verifică întotdeauna comenzile pentru săptămâna următoare vinerea seara, înainte de a pleca la casa lui de la țară.

— Aceasta nu explică ce făcea el la fabrica de droguri, mai târziu, în noaptea aceea.

— Echipa mea de supraveghere a putut stabili că, ocazional, Rashidi venea să inspecteze și fabrica, dar nu rămânea niciodată mai mult de câteva minute, acolo. Am ajuns la concluzia că el era, pur și simplu, un consumator ocazional și nu bărbatul pe care-l căutam noi.

— Dar putea să găsească oricâte droguri dorea în City. De ce să facă tot drumul până la Brixton?

— Nu toată lumea vrea să facă pipi în propria-i curte din spate, dacă îmi scuzați exprimarea, a spus Lamont, privind spre judecător.

— Coroana ne va face să credem că, în timpul săptămânii, domnul Rashidi locuiește într-un apartament luxos din blocul alăturat blocului în care se află fabrica de droguri.

— Am investigat și această posibilitate și am stabilit repede că acuzatul se întorcea la casa lui din The Boltons, în fiecare noapte, după ce își încheia ziua de muncă în City.

— Ați găsit pe cineva care să confirme acest lucru?

— Da, sir, menajera și șoferul, un veteran Falklannds, și amândoi doresc să depună mărturie.

Clare a notat: *cum rămâne cu mama lui?* pe iPadul cu suport galben și i l-a dat lui sir Julian.

— Poate că este relevant faptul că locuința este pe numele domnului Rashidi, a continuat Booth Watson.

— Bineînțeles că este, a murmurat Grace, și ghici cine plătește salariile menajerei și șoferului?

— Nimic din toate acestea nu explică afirmația domnului inspector Warwick că a găsit fotografia mamei domnului Rashidi, pe o noptieră din acel apartament din blocul B.

— Dacă a găsit așa ceva, eu nu am văzut-o niciodată. Singura fotografie peste care am dat în apartament a fost cea a mamei domnului Roberts, prezentată Curții drept probă. Totuși, am verificat posibilitatea ca rama de argint să fie rară sau chiar unicat.

— Și aceasta a fost situația?

— Nu, sir. Asprey m-a informat că vând în jur de 200 asemenea rame, în fiecare an. Este unul dintre cele mai populare obiecte ale lor.

Clare a dat din cap. Sir Julian s-a încruntat și William abia dacă s-a putut stăpâni. S-a gândit că tatăl lui abia aștepta să-l facă bucățele pe Lamont.

— Și seiful gol în care domnul Roberts afirmă că existau 700 de lire, a punctat Booth Watson, despre aceasta ce aveți de spus?

— În momentul acela, am crezut ce-a spus inspectorul Warwick și am considerat că seiful era gol.

William și-a dat seama că aproape toți cei aflați în sală se uitau, acum, insistent, la el.

— Ați spus vreunuia dintre superiorii dumneavoastră că s-ar putea ca domnul Rashidi să fie nevinovat?

— M-am reținut de la a face aceasta pentru că toți, inclusiv comisarul Poliției Metropolitane erau convinși că Operațiunea Calul Troian era un succes copleșitor. Într-adevăr, curând după arestarea lui Rashidi, sergentul Warwick a fost promovat la gradul de inspector. Așa că, ar fi de înțeles, dacă el s-ar fi făcut că nu vede. Mărturisesc că am făcut și eu aceeași greșeală pe când eram sergent și, de atunci, am regretat în permanență fapta aceasta.

— Sclipitor! a șoptit sir Julian. Nu numai că a făcut ca aceste afirmații să fie înregistrate, dar le-a

și întors în avantajul lui.

— Dar, domnule superintendent, v-ați făcut chiar și dumneavoastră că nu vedeți?

— Da, sir, la început. Însă, îndată ce mi-am dat seama că nimeni nu dorește să se gândească la posibilitatea că aceasta ar fi **o gravă greșeală a justiției,** am făcut ceea ce am crezut că este singura continuare onorabilă a acțiunii, în circumstanțele date, și mi-am dat demisia din Poliția Metropolitană.

Sir Julian și-a luat capul în mâini, în timp ce William, nevenindu-i să-și creadă urechilor, nu putea decât să se uite lung la Rashidi, care, în mod clar, constata că banii lui își făcuseră treaba.

— Domnule Lamont, este adevărat, de asemenea, că, dacă ați fi rămas în poliție încă optsprezece luni, ați fi beneficiat de pensie întreagă și nimeni nu ar fi considerat că nu ar fi fost mai înțelept?

— Este corect ce spuneți, sir. Dar, atunci, am fost convins că un om nevinovat a fost acuzat de o crimă pe care nu a comis-o și nu am vrut să am aceasta pe conștiință câte zile mai am de trăit.

— Este de înțeles, domnule Lamont, a spus Booth Watson. Vă aplaud pentru tăria morală și curajul de care ați dat dovadă prezentându-vă aici, pentru a clarifica lucrurile, în loc să vă eschivați. Nu mai am alte întrebări. Dar, vă rog să rămâneți în boxa martorilor, pentru că sunt sigur că distinsul meu prieten va dori să vă interogheze.

Sir Julian s-a ridicat de la locul său și era pe punctul să ceară o amânare, când Booth Watson s-a ridicat din nou în picioare și a spus:

— Îmi cer scuze, Onorată Instanță, dar mai am o întrebare pe care aș dori s-o adresez acestui martor.

Judecătorul și-a dat acordul și sir Julian s-a reașezat, fără tragere de inimă.

— Domnule Lamont, mai devreme, în cursul acestui proces, Coroana a pus mare accent pe faptul că clientul meu poartă un costum făcut în

Savile Row la firma Bennett & Reed și, știm cu toții, inspectorul Warwick a ridicat mai multe asemenea costume din apartamentul din blocul B, ca probe că domnul Rashidi locuia acolo. Investigația dumneavoastră a inclus și această afirmație?

— Da, sir. Și, în ciuda scotocirii locației Savile Row la nesfârșit, nu am putut găsi pe nimeni care să fi auzit vreodată de domnul Rashidi, ca să nu mai vorbim de a fi confecționat vreun costum pentru el.

— Ați putut afla unde își făcuse domnul Rashidi costumele?

— Da, sir. În cursul investigațiilor mele, în timp ce o interogam pe mama domnului Rashidi pentru a confirma că, în timpul săptămânii, el locuiește în The Boltons, am întrebat-o dacă știe unde își face el costumele. Ea mi-a răspuns… Lamont a făcut o pauză, s-a uitat direct spre judecător, apoi a continuat: îmi permiteți, vă rog, să-mi consult însemnarea pe care am făcut-o, atunci, Onorată Instanță?

Domnul Justice Whittaker a dat din cap, aprobator, și curtea a așteptat în timp ce Lamont și-a răsfoit carnetul de însemnări până a găsit pagina pe care o căuta.

— Cuvintele exacte ale doamnei Rashidi au fost: *cred că Assem îşi ia costumele de la Harrods. Are o măsură obişnuită şi nu-i place să arunce cu banii.*

Sir Julian a început să facă o însemnare.

— Și atunci…

— Iertați-mă că vă întrerup, domnule Booth Watson, a intervenit judecătorul, dar problema aceasta n-ar putea fi rezolvată mai simplu rugându-l pe acuzat să ne arate eticheta din interiorul hainei pe care o poartă?

— Onorată Instanță, nu credeți că ar fi mai potrivit de făcut atunci când clientul meu va fi interogat în boxa martorilor?

— Aș fi de acord cu dumneavoastră, domnule Booth Watson, dacă nu i-ați fi spus deja aprodului că domnul Lamont este ultimul dumneavoastră martor. În afară de asta, dacă acuzatul ar depune mărturie ca martor, ar avea mai mult decât destul timp ca să-și schimbe costumul acesta cu un altul.

— Mai bine nu se putea să fie exprimat, a șoptit Grace. Sir Julian părea convins.

— Bineînțeles că nu aveți nicio obligație de a arăta eticheta costumului pe care-l purtați, domnule Rashidi, a spus judecătorul, privindu-l pe acuzat. Cu toate acestea, dacă vă simțiți în stare să ne arătați eticheta, i-ați ajuta pe jurați în cursul deliberării.

Brusc, toți ochii s-au îndreptat în aceeași direcție. A fost clar după expresia de pe figura lui Rashidi că avea o reținere în a da curs sugestiei judecătorului.

— Te-am prins, a murmurat William, când privirile li s-au întâlnit pentru a doua oară, încântat să vadă că zâmbetul de mulțumire dispăruse de pe fața lui Rashidi.

Rashidi s-a ridicat încet de pe locul său din boxa acuzaților și-a desfăcut nasturii, a deschis haina, lăsând la vedere o etichetă cu verde și auriu obișnuită pe care scria Harrods. Nici urmă de inițialele AR.

Sir Julian a cerut o pauză, fapt cu care judecătorul a fost de acord.

*

— Cu cât crezi că a fost plătit Lamont ca să facă sperjur? a întrebat William.

— Al naibii mai mult decât 30 de piese de argint, a răspuns Grace, cu simțire considerabilă.

— Nu uita că acesta este același om care a furat un sac plin cu bani, a spus William, și probabil cel care a făcut schimbul de fotografii.

— Nu avem nicio dovadă că a făcut asta, a spus sir Julian, în ciuda faptului că recepționera a raportat că în noaptea aceea l-a văzut pe superintendent intrând și ieșind, dar ofițerul de serviciu nu a putut confirma că a fost Lamont.

— Nu a putut sau nu a vrut? a întrebat Grace.

— Fie ce-o fi, a spus sir Julian. Nu am putut să nu remarc faptul că mai mulți jurați arătau convinși de mărturia sinceră și din suflet a lui Lamont. Ca lucrurile să stea și mai rău, cu toate că a fost o chestiune aranjată, eticheta de la Harrods nu ne-a făcut nicio favoare.

— Mea culpa, a spus Grace. M-am bazat pe micul șiretlic din ziua de deschide a procesului, când Rashidi a purtat un costum cu eticheta B&R, pe interior.

— Se poate ca jurații să fi fost de asemenea sub iluzia că asistau la o premieră, căci reprezentația avea toate elementele unei producții repetate cu seriozitate, cu Booth Watson ca director, Lamont ca actor principal și niciunul dintre ei nefiind plătiți din capitalul propriu, a spus sir Julian.

— Dar asta-i împotriva legii, a intervenit William. Avocații nu au voie să-i antreneze pe martori.

— Coristule! au spus Grace și Clare, la unison.

— Dac-am putea s-o aducem ca martor pe doamna Rashidi, încă am putea să dovedim falsitatea mărturiei lui Lamont, a spus Grace.

— Posibil, dar când William a interogat-o, după percheziție, ea a fost categorică în hotărârea de a NU depune mărturie împotriva fiului ei, oricât de mult dezaproba activitățile lui criminale, a subliniat sir Julian. Dacă i-aș trimite citație, faptul s-ar putea întoarce împotriva noastră, pentru că simpatia juraților ar merge spre o doamnă în vârstă demnă de încredere căreia i se cere, de către un bătrân prejudiciat care încearcă să-și salveze fiul, i se cere, deci, să-și condamne propriul fiu.

— Dar noi știm că ea nu i-a spus niciodată lui Lamont că Rashidi stătea acasă la ea, în fiecare noapte, în timpul săptămânii, a spus Clare.

— Fără îndoială. Dar menajera va spune că el stătea acolo și șoferul va confirma că-l ducea de la The Boltons la City, în fiecare dimineață, și îl aducea înapoi, în fiecare seară, în timpul săptămânii. Mai mult decât atât, pot conta pe faptul că Booth Watson îi va aduce pe amândoi în boxa martorilor, pentru că, până atunci, jurații vor fi uitat mărturia lui Roberts. Nu, va trebui să ne petrecem weekendul trecând toate mărturiile lui Lamont prin sita deasă și încercând să identificăm orice inconsistență, pentru că puteți fi sigure că Booth Watson va face același lucru, pentru că ei încearcă să anticipeze fiecare întrebare pe care aș putea eu să i-o pun. S-ar putea chiar să fie nevoie să analizez asumarea riscului ocazional.

Grace nu era sigură că-l auzise bine pe tatăl ei.

16

— Domnule Lamont, aș dori să încep întrebându-vă de ce v-ați dat demisia din poliție cu numai câteva luni înainte de a vă putea pensiona la termen, beneficiind, astfel, de pensie întreagă.

— Așa cum am afirmat sub jurământ, a fost o problemă de conștiință, sir Julian. Nu puteam sta acolo să văd cum un om nevinovat este acuzat de o crimă pe care nu a comis-o.

Clare, care, ca avocat consultant, stătea pe rândul din spatele avocaților Coroanei, a trasat un X peste întrebarea numărul 1.

0 la 1.

— Ați spus Curții că domnul Rashidi se întorcea acasă în The Boltons, în fiecare seară, în timpul săptămânii, și că rămânea acolo peste noapte, iar dimineața era dus cu mașina la muncă, în City.

— Așa mi-a spus mama lui și nu am avut niciun motiv să nu o cred.

— Când v-ați întâlnit cu doamna Rashidi? Momentul exact, vă rog.

Lamont s-a uitat la judecător.

— Onorată Instanță, îmi pot consulta însemnările făcute atunci? Judecătorul a aprobat, dând din cap. Lamont și-a deschis carnetul, l-a răsfoit și a spus: pe 12, 14 și 19 mai. L-am interogat, de asemenea, pe menajera și pe șoferul domnului Rashidi.

Grace a marcat cu X a doua întrebare.

0 la 2.

— Ați spus de asemenea Curții că ați fost ofițerul responsabil pentru Operațiunea Calul Troian. Precizați, vă rog.

— Am răspuns de planificarea pe zile a acțiunii, dar i-am raportat comandantului Hawksby, care, ca șef al serviciului, ni s-a alăturat, în noaptea raziei. La rândul său, el a raportat comisarului adjunct al Poliției Metropolitane.

— Cu răspunsul ăsta a scăpat din clenci, a admis Clare. 0 la 3. Clare trebuia să recunoască că, până acum, sir Julian nu marcase niciun punct.

— De asemenea, ați informat Curtea că investigația dumneavoastră personală a dezvăluit că, în noaptea raidului, domnul Rashidi a mers la un depozit din Battersea, lucru pe care-l făcea în fiecare vineri seara. După aceea, a mers la fabrica de droguri ca să cumpere o cantitate mică de canabis pentru uz personal și ați sugerat că aceasta explică de ce se afla acolo când a avut loc percheziția.

— Corect.

— Ce distanță este între depozit și fabrica de droguri?

Pentru prima oară, Lamont a avut o ezitare.

— Cam o milă, a spus el, judecând după costul biletului de autobuz pe care l-am găsit în buzunarul lui, în momentul arestării.

— De ce a trebuit domnul Rashidi să ia autobuzul până la fabrica de droguri, când avea mașină și șofer?

Pentru a doua oară, Lamont arăta de parcă nu se așteptase la o asemenea întrebare. S-a uitat disperat spre Booth Watson, care stătea acolo cu capul plecat. 1 la 3.

— De vreme ce se pare că nu aveți răspuns la această întrebare, voi trece mai departe. La ce oră s-a închis depozitul, în seara aceea?

— Nu știu, a recunoscut Lamont.

— Dar nu dumneavoastră ați spus Curții că ați desfășurat o investigație completă, după ce v-ați convins că Rashidi a fost arestat pe nedrept? (O altă întrebare, care, în mod clar, nu era pe copiuța lui Booth Watson.) 2 la 3. Permiteți-mi atunci să vă spun eu, a continuat sir Julian. Un anunț afișat la poarta depozitului informează că depozitul se închide la ora șase. Sugerați că domnul Rashidi a stat în stația de autobuz timp de trei ore, așteptând autobuzul 127, când putea să facă drumul dus-

întors între cele două puncte, de mai multe ori, în acest interval?

Lamont nu a exprimat nicio părere, și Clare a trasat un X pe întrebarea următoare. 3 la 3.

— O dată în plus, domnilor jurați nu le-a scăpat faptul că nu ați reușit să răspundeți la întrebarea adresată, a punctat sir Julian. Așa că trec mai departe. Domnule Lamont, ați spus Curții că atunci când, după percheziție, ați mers la locația despre care poliția presupune că este apartamentul domnului Rashidi, din blocul B, singura fotografie pe care ați văzut-o a fost cea a mamei domnului Roberts.

— Corect, a spus Lamont, din nou pe drumul cel bun.

— Acum îl voi ruga pe aprodul Curții să vă arate o altă fotografie și aș dori, domnule Lamont, să-mi spuneți dacă ați mai văzut vreodată această fotografie, până în acest moment.

Sir Julian i-a dat aprodului fotografia cu ramă de argint și acesta i-a dat-o lui Lamont. Acesta a studiat imaginea câteva momente, apoi a admis:

— Da, am mai văzut această fotografie, înainte. S-a aflat în salonul domnului Rashidi din locuința din The Boltons, când am interogat-o pe mama sa.

— Pe asta a văzut-o, a șoptit Clare și a mai adăugat un X pe lista ei. 3 la 4.

— Atunci, permiteți-mi să vă întreb de unde are poliția o copie a aceleiași fotografii, care se întâmplă să fie și într-o ramă identică?

— Habar n-am. Dar am sentimentul că fiul dumneavoastră ar putea răspunde la această întrebare.

Unul sau doi dintre jurați au zâmbit și Clare a pus un X peste această întrebare. 3 la 5. S-a uitat la întrebarea următoare și a simțit oarecare speranță.

— De câte ori l-ați interogat pe domnul Rashidi, în timpul investigației dumneavoastră personale?

— De trei ori.

— Observ că nu a fost nevoie să vă consultați notițele, de această dată. 4 la 5.

— Nu m-ați întrebat datele exacte, a replicat Lamont. Numai de câte ori. 4 la 6.

— Atunci, mă văd obligat să vă întreb de câte ori l-ați văzut pe domnul Rashidi, de când ați demisionat din poliție?

— Niciodată, a răspuns Lamont, cu încredere.

— Și cu domnul Booth Watson?

Booth Watson a fost instantaneu în picioare.

— Onorată Instanță, pot să răspund eu la această întrebare.

— Sunt sigur că puteți, a spus domnul Justice Whittaker, dar jurații vor să audă răspunsul domnului Lamont, nu pe al dumneavoastră.

Booth Watson s-a reașezat, fără tragere de inimă. 5 la 6.

— De două ori, a răspuns Lamont, fără să pară prea sigur de sine. Când i-am dat scriptul mărturiei mele sub jurământ, în prezența unui martor.

— Ați fost recompensat pentru deranj?

— Sugestia aceasta este rușinoasă, a spus Booth Watson, chiar înainte de a fi avut timpul să se ridice în picioare.

— Posibil, a spus judecătorul, dar, încă o dată, aș vrea să audă jurații răspunsul martorului.

— Nu, sir, a răspuns Lamont, întorcându-se cu fața spre judecător. Nu am primit nimic în schimbul faptului că am spus adevărul. 5 la 7.

— Atunci cât ați primit în schimbul faptului că ați spus minciuni? a întrebat sir Julian.

În timp ce Curtea a izbucnit, sir Julian s-a întors spre Clare, care i-a dat un plic maro mare. El l-a deschis fără grabă și a extras din el trei fotografii, la care s-a uitat pe îndelete.

— Noaptea trecută a fost una din locațiile în care l-ați vizitat pe distinsul meu prieten?

Booth Watson a sărit în picioare.

— Luați loc, domnule Booth Watson, a spus judecătorul, sau vă pierdeți considerația mea.

Booth Watson s-a arcuit ca o pisică gata să facă o săritură, dar, în cele din urmă, s-a ghemuit în fotoliu.

— Permiteți-mi să vă mai întreb o dată, a spus sir Julian. V-ați întâlnit noaptea trecută cu domnul Booth Watson, ceea ce, după cum bine știți, este interzis prin lege, atâta timp cât continuați să depuneți mărturie în proces?

6 la 7.

Lamont s-a uitat la Booth Watson, care avea privirile în pământ.

Sir Julian a așteptat ceva timp, apoi a spus:

— Onorată Instanță, cum domnul Lamont nu pare doritor să răspundă la întrebări, aș fi mulțumit ca distinsul meu prieten să confirme sau să nege că o asemenea întâlnire a avut loc. 7 la 7. Timp suplimentar.

Booth Watson nu a mișcat. Sir Julian a pus cele trei fotografii, care-l reprezentau pe William ca băiat în cor, înapoi în plicul maro, apoi i-a dat plicul lui Clare. 8 la 7.

— Nu mai am întrebări, Onorată Instanță.

Lamont a ieșit din boxa martorilor și a părăsit rapid sala de judecată, fără a se uita la Rashidi sau la Booth Watson. Fluier final!

*

Lamont anticipase aproape fiecare întrebare a lui sir Julian, până în momentul în care acesta scosese acele fotografii. Dar nu le arătase Curții. Oare blufa? Lamont fusese pe punctul să blufeze și el și să spună că nu se văzuse cu Booth Watson în noaptea precedentă, dar, în ultimul moment, s-a întrebat dacă nu cumva Marlboro Man nu se ținuse după el și nu-l văzuse întorcându-se de la întâlnirea clandestină. Dacă Marlboro Man făcuse asta, nu numai Rashidi ar fi ajuns în închisoare, pentru că Booth Watson ar fi fost săltat din fața Baroului, pentru ultima dată în viață. Așa că

Lamont decisese să urmeze un alt sfat înțelept oferit de Booth Watson: dacă ai îndoieli, nu spune nimic. Unsurosul consilier al reginei n-ar fi putut să-și exprime mai clar poziția, când se întâlnise cu Lamont, în noaptea trecută. Dacă Rashidi scapă de acuzația principală, Lamont va fi generos recompensat. Dar, dacă nu…

Lamont și-a dat seama că mai are încă o ultimă șansă să-i influențeze pe jurați și să îndrepte lucrurile cu Booth Watson. Din fericire, judecătorul oprise procedurile până luni dimineața, când urma să-și expună concluziile.

Deja făcuse o cercetare amănunțită despre cei doisprezece jurați, tocmai pentru cazul în care lucrurile ar lua o întorsătură proastă. Și lucrurile merseseră cât se poate de prost. Cu toate acestea, nu era totul pierdut când Lamont a descoperit că-i putea mitui pe doi dintre ei, la preț de unu.

Cum procedurile fuseseră amânate până săptămâna următoare, el se luase după juratul numărul trei, când aceasta a părăsit Curtea, și a fost surprins când ea a întrat într-un hotel. Câteva momente mai târziu, a apărut juratul numărul șapte și a intrat în același hotel. Lamont s-a învârtit în zonă, pe cealaltă parte a străzii, pe un frig de-ți înghețau oasele, timp de peste o jumătate de oră, când a reapărut juratul numărul șapte. Acesta s-a îndreptat grăbit spre cea mai apropiată stație de metrou.

Câteva minute mai târziu, juratul numărul trei a ieșit din hotel și a pornit în direcția opusă.

Lui Lamont nu i-a luat prea mult timp ca să-și dea seama că cei doi aveau o căsnicie fericită, cu cinci copii, dintre care unul, o fată, anunțase de curând că fusese angajată la *Farnham Gazette.* Celălalt spera să fie ales președinte al clubului de golf local, la Adunarea generală anuală, din luna următoare.

Lamont știa deja unde locuiau cei doi și traseele lor zilnice de la tribunal spre casă. În seara aceasta,

se va afla în același tren cu juratul numărul șapte.

17

— Este datoria dumneavoastră, a început domnul Justice Whittaker, privind în jos către jurați, ca atunci când analizați verdictul, să țineți cont numai de mărturiile și probele pe care le-ați auzit și văzut în această sală de tribunal. Trebuie să ignorați orice ați citit în presă și orice opinie exprimată de prietenii sau de familiile dumneavoastră. Aceștia nu au ascultat tot ce s-a prezentat aici. Nu vă grăbiți. Timpul nu vă presează. Viitorul unui om este în mâinile dumneavoastră. Odată ce vă retrageți pentru deliberări, singurul verdict pe care îl pot accepta este un verdict acceptat în unanimitate. Permiteți-mi să vă reamintesc că povara dovedirii vinovăției acuzatului, dincolo de orice îndoială rezonabilă, este în sarcina avocatului acuzării. Acum, vă veți retrage în sala juraților pentru a decide verdictul. Judecătorul a dat afirmativ din cap către aprodul curții, care stătea în picioare în fața juraților și care a declarat:

— Jur pe Dumnezeu Atotputernic că voi duce și voi ține acești jurați într-un loc izolat și potrivit. Nu voi permite nimănui să le vorbească, nici eu nu voi vorbi cu ei nimic, cu excepția faptului că le voi adresa întrebarea dacă au ajuns la un verdict.

Apoi, aprodul i-a condus pe cei doisprezece jurați afară din sala de judecată, spre sala juraților.

Cei șapte bărbați și cinci femei petrecuseră deja zece zile împreună și ajunseseră să se cunoască destul de bine unul pe celălalt. Se dezvoltaseră prietenii și ieșiseră la suprafață rivalități, nu în ultimul rând când venise momentul selecției celui care să fie numit președintele juraților. Domnul Anscombe triumfase împotriva domnului Parish, dar domnul Parish se dovedise a fi un tip care nu știa să piardă.

Anscombe nu avea nicio îndoială că Rashidi era vinovat de toate cele trei acuzații. Totuși, ca președinte, a simțit că era datoria sa să nu-și impună părerea față de ceilalți jurați, ci să asculte cu atenție opiniile acestora.

În timpul vieții sale active, fusese director de școală tot timpul, și-și încheiase cariera ca director al școlii elementare din Kent. Dar, aceasta nu era o reuniune a personalului școlii pentru a decide dacă un elev trebuia pedepsit sau chiar exmatriculat. Ei aveau de determinat dacă un bărbat trebuie pus în libertate sau trimis în închisoare pentru timp îndelungat.

Odată ce și-au ocupat cu toții locurile, el a privit în jurul mesei, încercând să-și amintească numele fiecăruia, cum făcea întotdeauna cu elevii săi. Deși crezuse că ajunsese să-i cunoască destul de bine în cursul procesului, a fost pe punctul să descopere că, de fapt, nu-i cunoștea pe toți.

— S-ar putea să ne ajute dacă votăm și aflăm dacă avem cu toții aceeași părere și, prin urmare, putem ajunge la un verdict destul de repede, a spus el, odată ce și-au ocupat locurile.

— Întru totul de acord, domnule președinte, a spus o voce din celălalt capăt al mesei. Alți câțiva jurați au aprobat, dând din cap, și a fost chiar un: *Auzi! Auzi!,* care exprima acordul și surpriza plăcută.

— Atunci, voi începe prin a vă întreba câți din dumneavoastră consideră că acuzatul este vinovat, a spus domnul Anscombe. Fiind președintele dumneavoastră, ca să nu exercit nicio influență nepotrivită asupra cuiva, nu voi vota, de această dată. A numărat mâinile ridicate și, încercând să-și ascundă surpriza, a scris numărul 8 pe blocnotesul din fața lui. Cine consideră că Rashidi este nevinovat?

Imediat, s-au ridicat două mâini. Câteva momente mai târziu, a ridicat mâna și doamna Parish.

În timp ce scria cifra 3 pe blocnotes, și-a amintit cuvintele președintelui: *Singurul verdict valabil este cel dat în unanimitate.*

— Să începem prin a asculta părerile celor trei dintre noi care-l consideră pe domnul Rashidi nevinovat de toate cele trei acuzații?

*

Beth aștepta cu nerăbdare lângă ușă, când William a sosit, întorcându-se de la Old Bailey.

— Vinovat sau nevinovat? a întrebat ea.

— Te referi la mine sau la Rashidi?

— La Rashidi, bineînțeles.

— Jurații nu au deliberat, încă.

— Și tu?

Expresia de pe fața lui William nu i-a permis vreo îndoială cu privire la faptul că asta nu era ceva despre care se putea discuta în prag. William și-a condus soția spre camera din față și a așteptat ca ea să se așeze, apoi i-a povestit ce se petrecuse în sala de judecată și care era decizia comandantului.

— Dar de ce? a protestat ea, cu furie.

— Nu a avut nicio alternativă decât să mă suspende și pe mine, după ce Lamont, care era ofițerul superior responsabil de Calul Troian, n-a găsit altceva decât să mă acuze pe mine că am furat șapte sute de lire dintr-un seif din apartament.

— Așadar, ce urmează să se întâmple? a întrebat Beth.

— Suspendarea mea este numai temporară, în așteptarea unei anchete.

— Dar cât va dura asta?

— Cel mult trei sau patru luni. Și, înainte să mă întrebi, voi continua să fiu plătit integral și Hawk crede că tot episodul va fi considerat ridicol și respins de către tribunal, cu mult înainte.

— Poate ar trebui să procedezi ca Lamont.

— Poftim?! Să devin un escroc? a exclamat William, obosit.

— Nu. Să demisionezi. În acest caz nu va mai fi nicio anchetă și tu îți poți lua o slujbă care oferă salarii mai realiste pentru orele pe care le prestezi, și vei lucra cu colegi în care poți avea încredere.

— Dar asta ar fi echivalent cu a admite că sunt vinovat, ceea ce nu mi-ar permite să-mi găsesc o altă slujbă atât de ușor.

— Presa se va ține după tine? a întrebat Beth, pe un ton neliniștit.

— Pentru moment, nu cred. Hawk a emis o circulară internă prin care mă sprijină și a dat personal câteva telefoane corespondenților de frunte din Fleet Street, îndepărtând orice îndoială din partea lor cu privire la piatra sub care să caute, în timp ce le-a reamintit cu eleganță de legea privitoare la afectarea reputației persoanei. Și, dacă se dovedește că eu chiar trebuie să emit o citație împotriva lor, Poliția Metropolitană va suporta costul. Încă o dată, reputația mea ca băiat de cor a lucrat în favoarea mea.

— Dar, cu siguranță fapta de care te-a acuzat Lamont este o fărădelege?

— Deja Hawk a lămurit că nu se ia în considerație declanșarea unui proces. Este modul său de a-i face pe toți, inclusiv presa, să știe că sunt nevinovat și că a fost arătat cu degetul cine nu trebuia.

— Ce ai de gând să faci în următoarele trei sau patru luni? a întrebat Beth, stăpânindu-și lacrimile care luaseră locul furiei.

— Voi ajunge în sfârșit să stăpânesc arta de a schimba pampers, hrănind două coșuri de gunoi umane în același timp.

— Nicio șansă, a spus Beth, recăpătându-și calmul. Nu ai supraviețui nici trei zile, ca să nu mai vorbim de trei luni. Dar, te rog, promite-mi un lucru.

— Orice, iubito.

— Poate că ai uitat că mergem la Fitzmolean, mâine-seară, pentru dezvelirea tabloului lui Vermeer. Te rog să nu le spui părinților mei despre suspendare și nici la ai tăi, altfel ceea ce așteptam să fie o ocazie veselă s-ar putea transforma într-un eșec.

— Nu voi scoate niciun cuvânt până nu vom lua masa cu părinții mei, în weekend. Cu toate că tatăl meu și Grace și-au dat seama că e posibil să fiu suspendat, așa că, pentru ei, nu va fi cine știe ce surpriză. De fapt, s-au oferit să acționeze ca echipă a apărării, cu Clare ca avocat al meu.

— Să sperăm că nu se ajunge la asta, a spus Beth, arătând încă și mai neliniștită.

William a luat-o în brațe. Cât de mult dorea să-i poată spune adevărul!

*

Comandantul Hawksby a luat loc în capul mesei pentru a prezida întâlnirea de luni dimineață. Pentru că William nu a putut participa, nu a deschis cu salutul său cald, obișnuit.

— După cum știți, ca urmare a depoziției făcute de ex- superintendentul Lamont sub jurământ, inspectorul Warwick a fost suspendat, în așteptarea anchetei.

— E o mizerie, a spus Paul. Este ca eliminarea lui Churchill, după ce a câștigat Al Doilea Război Mondial.

— Ceea ce este exact ce a făcut poporul britanic, i-a reamintit Hawk. Dar, nu uita, el s-a întors în triumf, în 1951, și a mai lucrat încă peste patru ani. Cu toate acestea, comisarul a spus clar că nu trebuie să continuăm cu investigarea lui Lamont și Summers, cât timp ancheta Warwick este în curs de desfășurare. Astfel, detectiv Pankhurst va fi transferată și va primi alte sarcini, la care voi ajunge imediat. Polițist Bailey va rămâne la Romford, pentru moment, până când voi

găsi un prilej potrivit pentru a o transfera înapoi la Yard.

— Poate că e cel mai bine, pentru că eu încă mai am până mă conving că Summers este corupt, a spus Nicky. Numai săptămâna trecută a făcut două arestări, inclusiv a unui răufăcător care fura mașini marca Jaguar, pe care băieții noștri îi vânau de ani de zile.

Restul echipei a ascultat în tăcere. Nicky a continuat:

— Există zvonul că Summers este aproape de a fi propus pentru o altă medalie. Eu încep să mă întreb dacă informatorul nostru nu este decât un alt Lamont, care caută răzbunare.

— Dimpotrivă, a spus Hawk. Deci, voi încerca și te voi aduce la Yard, fără a fi prea evident ce era să faci.

— Vă mulțumesc, sir, a spus Nicky. Abia aștept să mă alătur echipei.

Nu toți au zâmbit.

— Alte vești de la sala de judecată numărul unu, a întrebat Jackie, schimbând subiectul.

— După tamponarea mașinii lui Lamont, nu pot crede că le va lua așa de mult timp juraților, pentru a ajunge la un verdict. Dar noi va trebui să fim pregătiți pentru surprize, dacă Rashidi va reuși cumva să scape, astfel că unul dintre voi îl va urmări permanent, pentru că, odată ce este liber, sunt sigur că ne va conduce direct la noul laborator. Și la fel stau lucrurile cu Tony Roberts sau cum l-o chema, despre care am sentimentul că a condus operațiunea Rashidi, în lipsa acestuia.

— Nu este destul de inteligent pentru asta, a spus Paul. Cel mult ar putea să o țină în viață, până la întoarcerea lui Rashidi.

— Dacă lucrurile stau în acest fel, a spus Hawk, am putea să punem mâna pe amândoi. Dacă Roberts se gândește și numai la deschiderea unui nou laborator, eu îl voi pune la pământ înainte de a-i furniza droguri primului său client. Atunci îl

vom închide într-o celulă cu mult mai mică decât apartamentul în care afirmă că locuiește de peste zece ani și, de această dată, nu va mai avea de ținut minte niciun număr de telefon. Dar, acum, haideți să nu mai pierdem niciun moment încercând să ghicim verdictul, a spus el, dând fiecăruia un dosar.

— Mă iertați, sir, a spus Nicky, eu ar trebui să plec. Sunt așteptată la Romford, cam în două ore.

— Nu pentru mult timp, a spus Hawk, în timp ce ea își strângea dosarele. Odată ce Nicky a închis ușa în urma ei, Hawk a așteptat un moment, apoi a spus: acum că ea nu ne mai stă în cale, haideți să revenim la agenda noastră obișnuită. Pentru început, inspectorul Warwick nu a fost suspendat. Totuși, eu chiar am nevoie ca Lamont, Summers și nu mai puțin polițista Bailey să creadă că a fost suspendat. Cu acestea în minte…

*

Președintele a verificat tabelul cu numele fiecărui jurat. A marcat numărul șapte.

— Domnule Pugh, poate că aș putea să încep prin a vă întreba de ce îl considerați pe domnul Rashidi nevinovat.

Președintele a fost uimit că Pugh își schimbase hotărârea când, mai devreme, în timpul săptămânii, îi spusese că închisoarea pe viață era de departe prea ușoară pentru cei ca Rashidi și că nenorocitul trebuia spânzurat. Dar a stat și l-a ascultat, sperând că va explica revelația pauliană prin care se pare că trecuse.

— Aș vrea să încep prin a aminti fiecăruia că tot ce știm ca sigur despre Assem Rashidi este că este președintele unei companii respectabile din City și că nu a avut niciodată vreo condamnare, în toată viața lui. Nici măcar o amendă pentru parcare, după cum a subliniat domnul Booth Watson.

— De așteptat, de vreme ce are șofer, a sugerat un alt jurat.

— Nu e cazul de frivolități, l-a plesnit Pugh. Și sunt obligat să adaug că eu consider mărturia lui Sangster neconvingătoare, cel puțin. Avem oare voie să permitem construcția unui caz pe cuvintele unui dependent de droguri care a fost radiat din registrul medicilor pentru că a administrat substanțe ilegale pacienților săi?

— Poate că așa stau lucrurile, dar eu nu am nicio îndoială că el a lucrat pentru Rashidi, a spus un alt jurat.

— În același timp, eu consider mărturia sensibilă a doctorului Goddard, a continuat Pugh, neluând în seamă întreruperea. Un profesionist care ne-a spus că domnul Rashidi a donat un milion de lire sterline pentru clinica sa. Cu greu o faptă a unui lord al drogurilor. Și veți fi observat că sir Julian nici măcar nu s-a deranjat să-l interogheze pe acest martor.

— Dar ce spuneți despre domnul Roberts? În mod evident, el a mințit, din prima clipă în care a intrat în boxa martorilor. Nu vi s-a părut ciudat că el s-a referit la Rashidi cu prenumele Assem, în vreme ce a spus că nici măcar nu îl cunoștea?

— Ați condamna un om să-și petreacă restul vieții în închisoare, bazându-vă pe asemenea mărturie superficială? a întrebat doamna Parish, intervenind pentru prima oară. Copiii mei se referă la toată lumea folosind prenumele, chiar și la personalități pe care nu le-au întâlnit niciodată.

— El nu a știut numărul de telefon al apartamentului în care a afirmat că locuise continuu, în ultimii peste zece ani! a intervenit juratul numărul 8.

Aceasta a făcut-o să tacă pe doamna Parish, dar numai pentru un moment.

— Nu uitați, a revenit ea, că au încercat să-l prindă pe Rashidi introducând în discuție locul de

unde și-a cumpărat costumele și asta le-a explodat în față în mod spectaculos.

— Dacă Rashidi este nevinovat, a întrebat o altă femeie, de ce nu l-a înfruntat pe sir Julian din boxa martorilor?

— Judecătorul ne-a spus să ignorăm acest fapt, i-a reamintit Pugh. Este dreptul lui legal să nu depună mărturie.

— Dar, dacă nu el conducea fabrica de droguri, ce făcea acolo la miezul nopții? a întrebat juratul numărul doi.

Mai mulți jurați au aprobat întrebarea, dând din cap.

— Eu cred că el este o persoană necinstită, s-a băgat în discuție juratul numărul nouă, despre care președintele crezuse că doarme.

— Așa cum a arătat superintendentul, i s-a făcut, în mod convenabil, profilul unui baron al drogurilor.

— Sunt obligat să spun că eu nu am fost convins că Lamont a spus întreg adevărul, a spus juratul numărul doi.

— Încercați să nu uitați, a intervenit doamna Longstaff, a treia dizidentă, că Lamont a preferat să-și sacrifice cariera decât să vadă un om nevinovat în pușcărie.

— Asta e povestea lui, dar eu am sentimentul că e mai mult decât atât, în această decizie a lui.

— Cum ar fi? a întrebat doamna Longstaff.

— Nu știu, a recunoscut juratul numărul șase.

— Judecătorul ne-a spus să ne bazăm decizia pe probele prezentate în sala de judecată, nu pe speculații, le-a reamintit președintele.

Aceasta i-a redus pe toți la tăcere, pentru câteva momente, până când un alt jurat a luat cuvântul.

— Dacă Rashidi nu a fost decât un client obișnuit de weekend, de ce s-a prefăcut să este un muncitor imigrant?

— Eu am fost prins odată într-un bordel, a spus Pugh. Vă pot mărturisi că aș fi făcut orice pentru a

mă asigura că nu află soția mea.

— El nu are soție, a replicat scurt același jurat.

— Dar are o mamă, a continuat doamna Longstaff.

— Mamă care nu a vrut să vină la tribunal să confirme că fiul ei locuiește cu ea în The Boltons, le-a reamintit președintele.

— În plus, Rashidi nu arată a baron al drogurilor, după părerea mea, a adăugat doamna Longstaff.

Câțiva jurați și președintele și-au dat seama că ajungerea la un verdict unanim s-ar putea să nu se dovedească așa de ușoară, cum crezuseră la început. Președintele nu a simțit nicio diferență, după pauza de prânz. Aceleași argumente au fost exprimate, iar și iar, în cursul după-amiezii, după ce președintele a afirmat cu claritate că fiecăruia trebuie să i se permită să-și exprime opinia. Cu toate acestea, el nu se referise la aceeași opinie, de mai multe ori.

Președintele s-a uitat la ceasul de la mână și când, o oră mai târziu, niciunul dintre cei trei dizidenți nu au dat vreun semn că-și schimbă părerile, el a sugerat să încheie ziua și să reînceapă dezbaterile în dimineața următoare. În cele din urmă, găsise ceva asupra căruia au putut fi cu toții de acord.

*

— Este imaginația mea sau William nu s-a obosit să se radă astăzi? a întrebat Sir Julian.

— Cred că vei afla că asta este barbă la modă, dragul meu, a replicat soția lui. Mofturi.

— Nu în Nettleford. Hai măcar să fim recunoscători că nu e aici comandantul Hawksby.

— Dar este, a spus Marjorie. El și soția lui sunt pe cealaltă parte și admiră lucrările lui Rembrandt.

— Amintește-mi numele ei, i-a șoptit Sir Julian.

— Josephine. Și pe copii îi cheamă Ben și Alice.

— Nu știu ce m-aș face… a început să spună sir Julian, în timp ce veneau lângă ei părinții lui Beth.

— Bună seara, Arthur, Joanna, a spus sir Julian, sărutând-o pe mama lui Beth pe obraz. Ați văzut că William a uitat să se radă, astăzi?

— Și asta este o crimă capitală? a întrebat Arthur, zâmbind.

— În familia noastră, da, a spus Marjorie. Dar, mai important de-atât, ce face Beth? Pare preocupată de ceva.

— Și de ce n-ar fi? a spus sir Julian. Nu în fiecare zi dezvelește muzeul o lucrare de Vermeer și cea care a făcut posibil acest lucru este chiar ea.

— Adevărat, a spus Arthur. Dar, ca și tine, Marjorie, am impresia că e ceva ce nu are de gând să ne spună.

— Ar putea fi, din nou, însărcinată? a întrebat Joanna. Eu chiar sper asta, pentru că îmi place mult să fiu bunică.

— Și mie, a spus Marjorie. Gemenii cresc așa de repede. Numai ieri…

— Ce complotați cu toții pe la spatele meu? a întrebat Beth, alăturându-li-se.

— Poate că ne poți explica de ce… a început sir Julian.

— Șșș, a făcut Marjorie, în timp ce un chelner îi dădea un pahar cu șampanie.

— Vorbeam despre gemeni, a spus mama ei, și despre cât de repede cresc.

— Artemisia aproape că a început să meargă de-a bușilea, în vreme ce fratele ei pare…

O bătaie puternică de ciocănel pe un pupitru i-a făcut pe toți să se întoarcă și să-l vadă pe directorul muzeului în picioare pe platforma puțin înălțată, zâmbind asistenței.

— Bună seara, doamnelor și domnilor, a început el. Vă mulțumesc că sunteți împreună cu noi în această ocazie de bun augur. În câteva momente, vom dezveli cea mai recentă achiziție a galeriei, *Gulerul alb de dantelă*, de Vermeer, o achiziție

devenită posibilă prin generozitatea deosebită a binefăcătoarei noastre, doamna Christina Faulkner.

A urmat o rundă de aplauze călduroase și William a căutat-o prin sală cu privirile pe Christina care stătea în picioare lângă un domn distins care trebuie să fi avut cu o idee mai mult de șase picioare și era considerabil mai în vârstă decât soții ei obișnuiți. Purta barbă albă, avea părul cărunt și fața bronzată sugera că-și petrecuse mai mult timp pe mare decât pe uscat.

— Dar, înainte de a dezveli această capodoperă, am de făcut un anunț. Sam Waterstone, conservatorul picturilor, se va pensiona la sfârșitul acestei luni, după peste treizeci de ani de serviciu la Fitzmolean, așa că m-am gândit că este potrivit să facă el dezvelirea.

Beth a zâmbit când șeful departamentului s-a deplasat la microfon, arătând ca un institutor dezordonat. Acesta le-a acordat oaspeților o privire academică, ca și cum ar fi fost un grup de elevi indisciplinați.

— Îți mulțumesc, Tim, a început el. Johannes Vermeer din Delft a fost fără îndoială unul din cei mai importanți maeștri olandezi ai secolului al șaptesprezecelea. Din păcate, a trăit numai până la vârsta de patruzeci și trei de ani și numai treizeci și patru dintre picturile sale au supraviețuit, așa că suntem cu adevărat privilegiați să deținem una dintre ele.

Fără alt cuvânt, el a făcut un pas în spate și a tras de o sfoară. Draperiile de catifea s-au tras în lături pentru a dezvălui lucrarea *Gulerul alb de dantelă.*

Exclamațiile au fost urmate de aplauze.

— Îți mulțumesc, Sam, a spus directorul și, întorcându-se spre audiență, a adăugat: înainte de a vă lăsa să continuați să vă bucurați de această ocazie specială, mai trebuie să fac un anunț și unul care bănuiesc că va fi chiar o surpriză pentru unii din dumneavoastră. Este pentru mine o mare

plăcere să vă spun că succesorul lui Sam, va fi foarte iubita și foarte speciala noastră Beth Warwick.

De această dată, aplauzele au fost și mai puternice și câteva persoane s-au întors să-i zâmbească noii conservatoare.

— Beth, a continuat directorul, a jucat un rol major în recuperarea a trei dintre capodoperele muzeului: Rubens-ul pierdut de multă vreme, faimosul Rembrandt și, acum, acest Vermeer magnific. Când Sam a recomandat-o pe Beth pentru a-i lua locul, mi-a trebuit o nanosecundă pentru a fi de acord și comitetul a confirmat numirea, în această dimineață.

William i-a întins mâna lui Beth.

— Sunt atât de mândru de tine, doamnă Conservator, a spus el, în timp ce restul familiei s-a adunat să o felicite.

— Nu puteam face nimic fără tine și fără Christina, a șoptit ea.

— Ca să nu mai vorbim de domnul Miles Faulkner, care a murit când trebuia, a spus William.

— Și eu am jucat un oarecare rol, le-a reamintit comandantul Hawksby, în timp ce-i strângea mâna lui Beth și a adăugat felicitările sale.

— Sau, cel puțin, asta este ce i-am spus eu comisarului Poliției Metropolitane, a spus William, cu voce reținută. Imediat, a regretat, până când toată lumea, inclusiv Hawk au izbucnit în râs.

— Arsenal versus Chelsea, aceeași oră, același loc, i-a șoptit Hawksby lui William, înainte de a se îndepărta pentru a privi mai de aproape lucrarea lui Vermeer.

— Felicitări, draga mea, a spus o voce din spatele ei. Beth s-a întors pentru a-i vedea pe Christina și pe distinsul domn ce o acompania, strecurându-se prin mulțime către ea.

— Îți mulțumesc, Christina. Și galeria îi va fi îndatorată etern celui mai generos binefăcător al ei.

— Totul a fost posibil mulțumită lui William, a replicat Christina. Dacă el nu ar fi dovedit că picturile lui Miles nu au fost distruse în incendiul de la Limpton Hall, eu aș fi rămas o văduvă fără niciun sfanț.

— O stare care, cu siguranță, nu ți s-ar potrivi, a spus William, aplecându-se și sărutând-o pe amândoi obrajii.

— Vreau să vi-l prezint pe căpitanul Ralph Neville, a spus Christina. Partenerul ei a făcut un pas în față și a dat mâna cu William și cu Beth, destul de oficial.

— Permiteți-mi să adaug și eu felicitările mele pentru numire, doamnă Warwick, a spus el. Dar, cinstit, după tot ce mi-a povestit Christina despre dumneavoastră, asta nu este o mare surpriză.

— Christina! a exclamat directorul, apărut brusc lângă ei. Cum să încep să-ți mulțumesc?

— Plăcerea e a mea, Tim. Permite-mi să ți-l prezint pe oaspetele meu, căpitan Ralph Neville.

— Bună seara, sir, a spus Neville, în timp ce William și Beth s-au retras, pentru a privi de aproape pictura lui Vermeer.

— Și eu care credeam că numai eu puteam ține un secret, a spus William. Nici măcar o aluzie n-ai făcut că ai putea fi numită în funcție sau că prietena noastră are o nouă escortă.

— Nu am fost destul de convinsă ca să-ți spun despre promovare și abia de curând am aflat de căpitanul Neville. De fapt, e prima oară când îl întâlnesc.

— Îmi place forma nasului său, s-a maimuțărit William, folosind una din expresiile dragi tatălui său.

— Ce potrivit. Aparent, Ralph a fost căpitan în Marina Regală și s-a pensionat recent.

— Și, în mod clar, arată de parcă i-ar plăcea să coboare ancora, dacă nu cumva a coborât-o deja, a adăugat William.

— Stăpânește-te, om al cavernelor, a spus Beth, privind în jur să vadă ce fac Christina și căpitanul; aceștia stăteau încă de vorbă cu directorul.

— Un pic de contrast cu fostul, neregretatul ei soț, a spus William.

— Ca să nu mai vorbim de șirul de băieți-jucărie care au tapat-o recent.

— Cred că ea a știut întotdeauna ce obținea în schimb.

— Acesta arată un pic mai promițător, a spus Beth. Așa, hai să fim fericiți pentru ea.

— Pentru că se pare că ascunzi de mine atât de multe lucruri, să îndrăznesc să te întreb dacă toate celelalte picturi i s-au returnat, de asemenea, Christinei?

— Întreaga colecție, îmi spune ea. Eu cred că plănuiește să le vândă și să trăiască într-un fel la care puțini dintre noi visează.

— Atunci, hai să sperăm că acest căpitan Neville nu se dovedește încă un căutător de aur, a spus William, uitându-se mai atent la noul bărbat din viața Christinei.

*

— Plecăm la Monte Carlo, pentru câteva zile, îi spunea Christina directorului. Ralph abia așteaptă să-mi vadă mica ascunzătoare.

— Nu așa mi-a prezentat William casa ta din Monte Carlo, a spus Tim. Mi-a prezentat-o mai degrabă ca pe un palat plin cu capodopere.

— Ei, trebuie să-i mulțumesc dragului meu soț plecat de la noi pentru asta. Cum picturile nu vor mai fi în zonă pentru multă vreme, trebuie să vii să le vezi cât mai ai ocazia.

— Nimic nu-mi va face mai mare plăcere, a spus Tim, care fusese deja prevenit de Beth că, într-adevăr, Christina intenționa să vândă întreaga colecție.

— Mă tem că noi va trebui să plecăm, a spus Christina. Trebuie să ajungem la aeroport mâine-dimineață devreme, pentru primul zbor spre Nisa și nu ne întoarcem până după Crăciun. Dar, la începutul Noului An, plănuiesc să organizez o petrecere pentru prieteni și sper că vei putea să ni te alături.

— Abia aștept, a spus Tim, înclinându-și ușor capul în fața ei, înainte de a-i lăsa să se amestece printre ceilalți oaspeți.

— Hai s-o ștergem, a spus Christina. Am stat aici destul de mult.

Ea și căpitanul s-au luat de mână, au traversat încet sala, au părăsit galeria coborând pe scara largă acoperită cu covoare și au ieșit în stradă.

Șoferul Christinei a deschis portiera din spate a Rolls-ului pentru ca ei să urce, apoi s-a întors la locul lui. A demarat ușor și a intrat în traficul de seară, dar abia după ce a virat după colț, Christina s-a uitat la partenerul ei și a spus:

— Crezi că ne-am descurcat?

18

— Bună dimineața, doamnă Faulkner. Mă bucur să vă văd.

Christina a trebuit să admire felul în care Booth Watson putea sta întins așa, fără jenă, în timp ce își păstra fața neclintită. Ea era așezată pe locul din fața lui, dar nu i-a răspuns la salut.

— Miles a simțit că noi trebuie să ne întâlnim pentru a evita pe viitor orice posibile neînțelegeri.

— Ce drăguț din partea lui, a spus Christina.

— După cum știți, el este mulțumit dacă vă face viața cât de confortabilă se poate, a spus Booth Watson, ignorând remarca ironică, dar în schimb va aștepta să respectați anumite reguli.

— Cum ar fi?

— Vă va cumpăra o casă la țară, va continua să vă plătească chiria pentru apartamentul din Chelsea și să vă asigure un venit de o mie de lire pe săptămână. Și, desigur, veți putea să păstrați mașina și șoferul.

— Cum rămâne cu jumătatea de milion, cum am fost de acord, prin certificatul de divorț?

— Un acord care, din păcate, nu a fost niciodată parafat. În orice caz, recent, ați vândut terenul din Limpton Hall pentru, a verificat cifra, suma de o sută șaptezeci de mii de lire, așa că nu sunteți chiar falită, a adăugat el.

— Eu voi avea nevoie de cel puțin două mii de lire pe săptămână pentru a-mi acoperi cheltuielile uzuale. Și asta se menționează în certificatul de divorț, în caz că ați uitat.

— Miles a anticipat că ați putea spune asta și, fiind un bărbat generos, va fi de acord cu o mie cinci sute de lire, pe săptămână.

— Cum rămâne cu picturile? Jumătate dintre ele îmi aparțin.

— Posesiunea reprezintă nouă zecimi din lege. Și, acum, asta este cu mult dincolo de posibilitățile

dumneavoastră.

— Două mii pe săptămână.

— Foarte bine. Atâta timp cât nu faceți nicio încercare de a cere înapoi Vermeer-ul de la Fitzmolean, în cazul în care, pentru vreun motiv oarecare, veți avea greutăți.

— Numai dacă Miles este de acord să nu fure, a doua oară, pictura de la galerie.

— Improbabil să facă asta, a spus Booth Watson, pentru că nu i-ar lua prea mult timp poliției să descopere, astfel, că el este încă în viață.

— Dacă eu chiar sunt de acord cu aceste condiții, el la ce se așteaptă, în schimb?

— Veți continua să susțineți mitul că el este mort, în special față de prietena dumneavoastră Beth Warwick și de soțul ei. Atâta timp cât ei continuă să creadă că el este căpitanul Neville, un ofițer marinar recent pensionat, va putea să se ocupe de afacerile sale, fără teama de a fi dat în vileag.

— Nu i-ar lua mult timp lui William să descopere că n-a existat niciodată un asemenea ofițer în Marina Regală.

— Ah, dar a existat, a spus Booth Watson, și s-a pensionat recent cu o pensie cu mult mai mare decât ar fi crezut el că e posibil înainte de a-l întâlni pe Miles, cu singura condiție să nu mai pună niciodată piciorul în Anglia.

— Și, dacă refuz să respect planul vostru și decid să-l demasc? a întrebat Christina, cu impertinență.

— Casa de la țară nu va mai fi niciodată a ta, apartamentul de la Londra va ajunge la o chirie pe care tu nu ți-o vei permite și indemnizația săptămânală va seca, peste noapte.

— Ai uitat mașina și șoferul, a spus Christina pe un ton sarcastic.

— Șoferul va fi concediat, Rolls Royce-ul va fi implicat într-un accident nefericit, amintindu-le

prietenilor tăi că, după ani de zile în care ai avut șofer, nu mai ești în siguranță pe drum.

Christina a avut un frison involuntar.

— Nici chiar Miles nu ar merge atât de departe, a reușit ea să spună, în cele din urmă.

— Se poate să ai dreptate, dar, cu siguranță, ar trebui să te gândești la asta de fiecare dată când te urci în mașină.

Christina a încercat să nu se gândească la asta.

— Și mai e ceva ce trebuie să menționez, de vreme ce suntem la capitolul despre viitorul tău. Picturile nu mai sunt la Monte Carlo și toate acțiunile lui Miles au fost depuse în câteva conturi înregistrate în Zürich, Geneva și Berna, așa că, dacă nu vrei să-ți închei viața la Asigurările Sociale, îți sugerez să ai grijă de partea ta din înțelegere.

— Asta înseamnă că nu mă mai pot vedea cu Beth Warwick, pentru că ea este cam singura prietenă pe care o am?

— Dimpotrivă, noi vrem să continui să te vezi cu Beth Warwick. Numai să te asiguri că ea rămâne convinsă că ești văduvă, pentru că în clipa în care nu mai este, tu ai putea deveni.

— Se așteaptă, de asemenea, de la mine să trăiesc cu Miles?

— Nu, ăsta-i ultimul lucru pe care-l vrea el. Nu are nicio obiecție să-ți continui stilul de viață anterior, atâta timp cât ești discretă. Cu toate acestea pot exista situații în care va trebui să fiți văzuți în public împreună, pentru a continua cu prefăcătoria.

— Chiar crede Miles că va continua în acest fel?

— Așa sper, de dragul tău. Îmi spune că a suportat testul dezvelirii tabloului lui Vermeer cu deosebit succes, așa că, în mod clar, chirurgul plastician elvețian a făcut o treabă excelentă. Și, nu uita, nimeni nu l-a privit de două ori, când a stat pe rândul din spatele meu, la propriile-i funeralii. Mai ai vreo întrebare? a întrebat Booth Watson, abrupt.

— Cum voi ști când voi fi chemată să-mi joc rolul?

— Voi lua eu legătura cu tine. Voi încerca să te anunț cu cel puțin douăzeci și patru de ore înainte.

— Ce amabil din partea ta!

— Sper că vei accepta rapid, doamnă Faulkner, că acesta este un aranjament prietenesc, care le va conveni ambelor părți. Totuși, dacă vei avea nevoie vreodată de asistență juridică, ai libertatea să mă soliciți.

— Ce drăguț din partea ta, domnule Booth Watson, dar, din fericire, sir Julian își îndeplinește acest rol, în mod admirabil.

— Nu și în viitor, a spus Booth Watson, apăsat.

— Te temi de el, a spus Christina, simțind că, în sfârșit, marcase și ea un punct.

Booth Watson a ezitat un moment.

— Nu mi-e frică, a spus, în cele din urmă, dar am un oarecare respect pentru calitățile lui profesionale. Așa că nu vei mai face apel niciodată la serviciile lui. Christina era gata să protesteze, când Booth Watson a adăugat: nerespectarea acestei condiții atrage ruperea oricărei înțelegeri între noi doi.

Christina n-a mai avut cuvinte.

Booth Watson a rotit fila cu înțelegerea între ei, i-a dat Christinei un stilou și a spus:

— Semnează aici, aici și aici. Apropo, a adăugat el, consider performanța ta de la funeralii sclipitoare. Dar, întotdeauna a fost în interesul tău să-l convingi pe inspectorul Warwick că Miles este mort.

*

Sesiunea de dimineață din următoarea zi mersese mai bine, odată ce doamna Parish acceptase, în cele din urmă, că singurul motiv pentru care Rashidi ar fi putut să fi vizitat fabrica de droguri, după miezul nopții, fusese pentru a

cumpăra niște droguri. Cu toate acestea, ea nu s-a clintit când a venit vorba de crima principală, aceea de a fi distribuitor de droguri și mintea din spatele întregii operațiuni.

Președintele a cerut din nou să se voteze toate cele trei acuzații și pe cea mai mică dintre ele, aceea de posesie de droguri, și, în sfârșit a reușit să obțină verdictul de vinovat, cu zece voturi la două. Dar, pentru celelalte două acuzații mai serioase, votul a rămas nouă la trei.

Președintele a dat ocol cu privirea în jurul mesei rotunde și, apoi, a sugerat confraților lui extenuați că:

— Poate a venit timpul să trimitem o notă judecătorului și să-l întrebăm dacă ar fi de acord cu un verdict bazat pe majoritate.

Nimeni nu a obiectat.

Domnul Justice Whittaker l-a ascultat cu atenție pe președintele juraților și problema de nedepășit cu care se confrunta.

— Vă voi cere să vă retrageți din nou și să vă străduiți încă o dată să ajungeți la un verdict susținut în unanimitate. Dacă nu puteți să faceți acest lucru, voi accepta verdictul cu care sunt de acord cel puțin zece dintre jurați.

Președintele s-a înclinat și executorul judecătoresc a prezentat din nou acuzațiile în sala juraților.

Judecătorul s-a întors în biroul său și a căutat prin lungul șir de volume legate în piele de pe rafturile bibliotecii din spatele biroului său. A extras un volum, apoi s-a așezat și a consultat indexul acestuia. A deschis apoi la pagina 213 și a verificat sentința maximă pe care o putea impune pentru posesie de canabis și dacă existau oarecare circumstanțe agravante care să-i permită să mărească pedeapsa. S-a încruntat. Recitea paragraful relevant, când a fost întrerupt de o bătaie în ușă, după care, aprodul a intrat în încăpere.

— Vin jurații, domnule, a spus el, ținând ușa deschisă.

*

Polițista Bailey era afară, bătând străzile, în schimbul de la zece la șase, când William a pornit cu mașina spre Romford. Ea ajunsese târziu la sediu, pentru că întâlnise un accident rutier. A fost numai o sperietură, dar unul dintre șoferi nu avea permis, și când în sfârșit s-a întors la bază, au fost de completat mai multe formulare.

Nu a ieșit până la 6:32 p.m. Era îmbrăcată în haine civile și s-a îndreptat spre apartamentul sergentului Summers, oprindu-se pe drum ca să ia un costum de-al lui de la curățătorie. La 6:58, a întrat în casă.

*

William a pus jos pixul, după ce a completat ultimul paragraf în jurnalul său zilnic. A pornit radioul și a ascultat știrile de la ora șapte.

Drogurile lui Rashidi erau încă subiectul principal și singura informație nouă era că judecătorul va pronunța sentința în cursul dimineții.

— Doi ani este perioada maximă pe care o poate impune judecătorul pentru posesie de droguri, îi amintise tatăl lui când vorbiseră la telefon, în acea după-amiază.

— Ceea ce înseamnă că, literal, a scăpat de acuzația de omor, a spus William. Și, amintind că deja a executat peste șase luni, va fi eliberat în câteva săptămâni și noi încă nu știm unde este noua lui fabrică.

— Sunt sigur că te va conduce chiar el la ea, în ziua în care este eliberat, a fost opinia lui Hawk.

Gândurile lui William s-au întors la Lamont, care era la fel de vinovat ca și Rashidi, pentru că

lucrase cu mâinile înmănușate împreună cu Booth Watson pentru a-l scoate din închisoare. Dar, una din expresiile favorite ale ex-superintendentului fuseseră: *Crima plătește, băiete,* și William nu se îndoia că Lamont câștiga acum mult mai mult ca lacheu al lui Booth Watson, decât câștigase vreodată servind în Poliția Metropolitană.

Parcă o auzea pe Beth întrebând din nou dacă a sosit timpul să se gândească să demisioneze și el încă nu ajunsese la un răspuns convingător.

Când s-a aprins lumina la etajul al treilea, William a încercat să se concentreze. După cinci nopți de supraveghere, își dăduse seama, în mare, de dispunerea apartamentului lui Summers. Nicky probabil că era acum în bucătărie, pregătind cina.

Știrile au fost urmate de *Arcașii*; mai mult din asta ar fi însemnat că devenise deja dependent. Ascultă *Dosarul de la patru,* unde se dezbătea renunțarea la calitatea ereditară de *peer* în Camera Lorzilor, când l-a zărit pe Summers intrând în clădire. Câteva momente mai târziu, se uita la cei doi îmbrățișați, înainte ca Nicky să tragă draperiile. William își dorea numai să fi putut să le asculte conversația.

Hawk ceruse un mandat de percheziție a apartamentului, dar cererea fusese respinsă de către comisarul adjunct de la Operații Speciale, considerând o asemenea operațiune ca o ieșire la pescuit. ACSO a sugerat ca ei să furnizeze ceva probe coroborate mai convingătoare, înainte de a se apropia din nou de el. L-a menționat comandantului Legea interceptării comunicațiilor din 1985.

O a doua cerere privitoare la ascultarea telefonului lui Summers a fost, de asemenea, refuzată. Marea Britanie nu era un stat polițienesc, i se amintise lui Hawksby de către comisar. William nu a putut să nu fie de acord cu el, chiar dacă asta i-a făcut sarcina mult mai dificilă.

*

— Cina va fi gata în câteva minute, a spus Nicky, așezându-se pe sofa, lângă Jerry, care se uita la meciul de cupă FA: Aston Villa cu Chelsea.

Deși Jerry fusese născut în Birmingham, el și-a dorit întotdeauna să intre în Met, așa că s-a îndreptat spre visul lui a doua zi după ce a plecat de la școală. Dar a sprijinit-o în continuare pe Villa.

— Cam de pe la vârsta de cinci ani, îi explicase el lui Nicky, decizi ce echipă sprijini. Și rămâi cu ea, la bine și la rău, tot restul vieții.

Nicky se gândea la restul vieții ei, când el a tras-o mai aproape.

— Este un televizor fantastic, a remarcat ea nefiind interesată de meci.

— Face parte din afacere, a spus Summers, punându-și un braț în jurul ei. L-am arestat pe tipul ăsta cu vreo două luni în urmă; avea vreo jumătate de duzină, în camera din față. Numai cinci au ajuns în depozitul secției.

— Eu am văzut patru.

— N-aș fi surprins dacă unul nu s-a pierdut înainte ca sergentul de la recepție să completeze fișa cu acuzația.

— Nu te temi că, într-o bună zi, te va da de gol un hoț? a întrebat Nicky, încă o dată luptându-se cu conștiința, cum făcuse mult, în ultima vreme.

— Puțin probabil, a spus el, cu ochii pe ecran. Orice răufăcător sensibil ar fi acuzat mai degrabă de furtul a patru televizoare decât de șase și, în orice caz, ar fi cuvântul lui împotriva cuvântului meu.

*

William a ascultat dezbaterea cu privire la viitorul TRIDENT, dintre Tony Blair și Michael Heseltine – ambii priviți ca potențiali lideri ai

respectivelor partide – când lumina s-a stins în camera de zi a lui Summers, la ora 10:41. A închis radioul și a mai scris un paragraf în jurnalul său zilnic. Câteva minute mai târziu, s-a aprins lumina în dormitor. Încă o dată, au fost trase draperiile și, încă o dată, el și-ar fi dorit să audă despre ce vorbeau cei doi. Conversațiile cu capul pe pernă ar putea fi încă și mai relevante decât o caterincă la televizor și, în ciuda faptului că William ascultase la Știri că Chelsea câștigase cu 2–1, ceea ce l-a bucurat, se gândea că Summers putea deveni mai scump.

*

— Cui trebuie să-i mulțumim pentru noul HI-FI? a întrebat Nicky, începând să se îmbrace, încă nesigură de ce parte era.

— John Smith, a răspuns Summers, punându-și costumul pe umeraș.

— Politicianul? a întrebat Nicky, zâmbind.

— Nu, informatorul meu numărul unu, care face posibil pentru mine să am câteva lucruri de lux.

— E o legendă, la cantină.

— Și așa trebuie să fie. Este important ca eu să-l încolțesc pe Ted Payne, când transportul de cocaină intră în Brixton.

— Acum, că jumătate din familia Payne este la loc sigur, îți vei concentra atenția spre familia Turner?

— Nu atâta timp cât îmi furnizează informații despre toți răufăcătorii din zonă.

— Dar sunt niște nenorociți, a spus Nicky, în timp ce se urca în pat.

— Uneori trebuie să te faci că nu vezi, dacă vrei să păstrezi mandatul de arestare pregătit.

— Deci John Smith este membru al familiei Turner?

— Hai să zicem că e relație apropiată, a răspuns Summers, luând-o în brațe.

*

El alesese adresa. Undeva unde ea nu mai fusese niciodată. În timp ce intra printre ușile batante, l-a zărit pe fostul ei șef așezat într-un separeu puțin luminat, la celălalt capăt al cârciumii, cu spatele spre ea. Pe masa din fața lui, erau două halbe. Nu s-a ridicat în picioare când s-a apropiat.

— Am scăpat? au fost primele cuvinte ale lui Lamont.

— Da, a răspuns ea, după ce-a sorbit din bere. Hawk mi-a spus că nu are sens să te urmărim. Gândindu-se că ai returnat toți banii din a treia sacoșă, crede că ai suferit destul. Îmi place să cred că mi-am jucat rolul. A fost operațiunea „atinge și pleacă", pentru că Warwick crede în continuare că ar trebui să fii arestat și pedepsit.

— Continuă să încerci să-l convingi pe micul nemernic de contrariu și voi face să merite timpul folosit astfel. Sunt mai mult decât destui bani **care se scurg prin canalul acela,** pentru noi amândoi. Bineînțeles, numai dacă nu ești în tabăra lui Warwick.

— Nu prea l-am văzut în ultima vreme, a spus Jackie. A fost suspendat pentru perioada în care unitatea anticorupție investighează dispariția a 700 de lire din seiful lui Roberts.

— Tu vei depune mărturie?

— Probabil. Dar, nu te îngrijora, nu voi ajuta această cauză.

— *Nu am fost în cameră, în acel moment,* te va scăpa din clenci, a spus Lamont.

— Nu uita, cel care m-a oprit să-mi recapăt tresele de sergent a fost Warwick.

— Eu te-aș fi promovat înaintea lui, a spus Lamont.

— Știu, Bruce. Asta este un alt motiv pentru care doresc ca tu să fi fost încă membru al echipei noastre.

Lamont și-a terminat berea.

— Hai să continuăm să ne vedem din când în când, ca să ne informăm unul pe celălalt cu ultimele noutăți.

— Sigur. Dar mie ce-mi revine?

El a scos un plic din buzunarul de la piept și l-a împins spre ea, pe masă.

— Sunt mai mulți în locul de unde vin ăștia, a spus el.

Ea a strecurat pachetul în geantă și a zâmbit.

— Mai bine aș pleca, a spus ea. Iau din nou legătura cu tine, când am ceva important de raportat.

*

Lumina din dormitor s-a stins imediat după 11:30 și William a mai deschis un paragraf în jurnal. Nu-i plăcea munca sub acoperire și, cu siguranță, nu-i plăcea să spioneze un coleg. Cu toate acestea, Hawk subliniase că dacă are de gând să îi aresteze pe polițista Bailey și pe Summers, va avea nevoie de confirmarea rapoartelor lui Marlboro Man. William s-a lăsat pe spate, s-a gândit la Beth și la gemeni și a adormit aproape imediat.

*

Sunetul îndepărtat al unui claxon, l-a smuls din somn. S-a frecat la ochi și s-a uitat la ceas. Era un pic peste ora patru. A privit spre etajul al treilea, ușurat să constate că apartamentul era cufundat încă în întuneric. Mai erau vreo două ore până să se aprindă o veioză.

*

— Deci, azi cu te ocupi? a întrebat Nicky, înăbușindu-și un căscat.

— Trebuie să fiu martor la tribunal, la ora zece. Bărbatul Jaguar apare în fața magistratului local.

— Cât va lua?

— E primul lui delict, așa că probabil va primi o sentință cu suspendare, iar eu voi fi proprietarul unui Jag la mâna a doua, cu numai șapte sute de mile la bord.

— Nimeni nu va dori să știe cum își poate permite un sergent un Jaguar?

— Le voi reaminti că este la mâna a doua, spre deosebire de Volvo al inspectorului.

— Voi doi sunteți ca într-un vodevil, a spus Nicky, însoțindu-l la duș.

— Dacă vrei vreodată să fii în echipa noastră, te rog numai să-mi spui.

— La ce-ar fi bun un boboc de la patrulare?

— Ești pe stradă, culegi informații care ar putea duce la o arestare și asta s-ar putea dovedi că este profitabil, mai ales dacă domnul Smith ajunge să audă asta înainte de a-ți face tu raportul.

Încă o dată, Nicky s-a gândit să rămână curată și să facă raportul complet despre ce știa acum despre sergent Summers, dar și-a dat seama că, dacă face acest lucru, îl va pierde și pe el și slujba ei.

— Dar tu, ce faci azi? a întrebat el, ieșind din duș și luând un prosop.

— Zi liberă. Îi fac o vizită mamei, la Tooting, și o scot în oraș, la prânz. Ar trebui să fiu înapoi în jur de ora șase.

— Când te voi lua la o cursă în noul meu Jaguar.

*

William a pornit radioul să asculte știrile de la ora șapte. Nu se schimbaseră multe, peste noapte. A mai scris un paragraf în jurnal, când Summers a ieșit din clădire, la 7:34 și a pornit în direcția secției locale de poliție, în timp ce radioul lui a prins viață. A ascultat cu atenție ce a avut Paul de

raportat și a spus că trebuie să vorbească cu el, imediat ce va fi înapoi la birou.

Polițista Bailey a apărut și ea, câteva minute mai târziu și, spre surpriza lui William, s-a îndreptat în direcția stației de metrou. A așteptat până când s-a urcat în primul tren spre centrul Londrei, apoi a coborât din mașină și a traversat până la o cabină telefonică, de pe cealaltă parte a străzii.

Rebecca a ridicat receptorul, după vreo două apeluri.

— E în drum spre Londra, a spus William. Ar trebui să ajungă la tine cu mult înainte de sosirea mea.

— Nicio problemă, a spus Rebecca. Nicky crede că azi sunt liberă, așa că nu va fi surprinsă că mă găsește acasă.

— Între timp va trebui să îl supraveghezi încă și mai îndeaproape pe Lamont. Jackie tocmai l-a sunat pe Paul să-i spună că, urmare a întâlnirii lor de noaptea trecută, el crede că este în siguranță, că nu e supravegheat. A primit un plic maro, gros, pentru deranjul ei, pe care l-a lăsat pe biroul meu.

— Jackie e cea mai tare, a spus Rebecca. Nu-mi doresc decât să pot spune asta și despre Nicky.

— Nu renunța în privința ei. Poate își vine totuși în simțiri, a spus William, apoi a închis telefonul.

A revenit la mașină și a făcut însemnarea finală în jurnal. Cu siguranță, încă cinci nopți la rând vor fi suficiente pentru a-l convinge pe comandant că Nicky a schimbat echipele între ele. Dar a acceptat că Hawk are motivele lui ca să nu renunțe încă la acoperire. William a închis carnetul, a întors cheia în contact și a pornit înapoi spre Londra. Trecea pe lângă Tower Hotel când Nicky a descuiat ușa de la intrare și Beth a fost trezită de gemeni.

*

Rebecca spăla vasele când a auzit deschizându-se ușa de la intrare.

— Vrei micul dejun? a întrebat ea când Nicky a intrat în bucătărie.

— Nu, mulțumesc, voi lua un castron cu cereale, apoi plec la mama.

— Să îndrăznesc să te întreb? a spus Rebecca, zâmbindu-i.

— Cred că acesta ar putea fi un pic special. Niciodată n-am simțit așa, până acum.

— Detalii, detalii, a insistat ea, fără să se întoarcă cu fața spre ea.

— Este agent imobiliar, caută în principal proprietăți de închiriat, magazine, birouri în zona Croydon, și tocmai a devenit partener în afacere.

Prea multe detalii, prea gândit și prea moale expus, s-a gândit Rebecca.

— Are un nume acest Domnul Perfect?

— Alan Mitchell. E din Nottingham, dar, acum, locuiește în Romford.

— Când îl cunosc și eu? s-a aventurat Rebecca.

— Nu încă, a spus Nicky. Vreau să fiu absolut sigură. Dar, că tot suntem la acest subiect, viața ta amoroasă cum e?

— Ce pot să-ți spun? Eu sunt micșuneaua originală. Sunt surprinsă că nu mă auzi măcar o dată pe săptămână.

— La muncă cum e? Ți-a dat Hawk ceva interesant de făcut, acum că nu mai ești umbra lui Lamont?

— Investighez un sergent din Centrala West End. Credem că e posibil să ia mită de la proprietarul unui club de noapte local, care speră să obțină licență pentru lichior, în schimb.

— Sună interesant, a spus Nicky, turnându-și niște lapte peste fulgii de porumb.

De fapt, este destul de trist și puțin sordid, dacă ar fi știut adevărul. Rebecca simțea că povestea ei sub acoperire era mai credibilă decât cea despre Alan, agentul imobiliar care lucra în Croydon, care tocmai devenise partener minoritar în afacere și, s-a întâmplat să locuiască în Romford.

*

— Inculpatul este rugat să se ridice în picioare.

Assem Rashidi s-a ridicat de la locul său din boxă și s-a uitat la judecător, cu o expresie de indiferență studiată, pe față.

Domnul Justice Whittaker a deschis dosarul său cu copertă roșie de piele și s-a uitat la cuvintele pe care le scrisese mai devreme, în acea dimineață.

— Domnule Rashidi, ați fost găsit vinovat de posesie de cinci uncii de marijuana și sentința este doi ani de închisoare, maximum pe care-l permite legea pentru acest delict, a adăugat el, incapabil să ascundă disprețul pentru un bărbat pe care l-ar fi trimis fericit la închisoare pe viață.

Judecătorul a închis dosarul și era pe punctul să părăsească sala de tribunal, când Rashidi a spus:

— Vă mulțumesc Onorată Instanță. Vă rog să-i transmiteți cele mai bune urări din partea mea fiului dumneavoastră.

— Trimiteți prizonierul jos, a mormăit judecătorul.

19

— Este mândria colecției Fitzmolean, a spus Beth, în timp ce admirau amândouă tabloul lui Vermeer.

— Și nu i se putea găsi o casă mai bună, a spus Christina. Dar trebuie să-ți spun că, de la moartea lui Miles, comercianții de artă și casele de licitație au făcut cărare spre ușa mea vrând să știe ce intenționez să fac cu restul colecției.

— Dacă te decizi vreodată să vinzi una din picturi, vom fi fericiți să te asistăm. Este cel mai mic lucru pe care l-am putea face în schimbul generozității tale.

— Drăguț din partea ta, a spus Christina, dar nu de asta te-am invitat la masa de prânz.

— Monte Carlo? a întrebat Beth, ridicând din sprânceană.

— Mai perfect nu se putea, a spus Christina, ca o pisicuță care toarce. Ralph a fost așa de bun și grijuliu și un așa bun companion! Ca între fete, nici sexul nu a fost rău.

— Bun, mă bucur pentru tine. William a fost un pic îngrijorat că…

— Că Ralph ar fi interesat numai de bani?

Beth arăta în dificultate.

— De ce nu veniți la noi la cină, într-o seară? L-ai cunoaște un pic mai bine.

— Nu vreau să fac presupuneri… A început Beth. Numai că, întotdeauna, William…

— Gândește ca un polițist. Apropo, ce face el?

— Urmărește ceva, a răspuns Beth, încercând să evite o asemenea discuție. Dar nu știu ce.

— O altă femeie? a sugerat Christina, râzând.

— Nu, după felul cum arată, în acest moment, numai dacă ea nu doarme pe stradă. Tu te mai gândești să te muți în Florida? a întrebat Beth, hotărâtă să schimbe subiectul.

— Nu mai am nevoie. Am încheiat cu apartamentul din Mayfair, vila și yachtul, ca să nu menționez un căpitan care este nerăbdător să navigheze.

— Pare ceva destul de serios cu Ralph.

— Da, este. Mi-a schimbat întreaga viață. Sinatra avea dreptate, iubirea e mai frumoasă a doua oară. Dar îți mai povestesc în timpul prânzului, a spus Christina, luând-o de braț pe Beth și ieșind împreună din galerie.

*

S-a uitat la ceas: 2:20 p.m. La 3:00 demarează. Patruzeci de mii de fani îndreptându-se cu toții în aceeași direcție. Majoritatea purtând eșarfe roșu cu alb, deși un contingent mare purta albastru cu alb. Cele două galerii rivale aveau numai un lucru în comun: fiecare era convinsă că susținea echipa câștigătoare.

O figură lungă, cu eșarfă roșu cu alb, a trecut fără grabă pe lângă stația de metrou Arsenal, în timp ce încă și mai mulți suporteri treceau ca un șuvoi neîntrerupt pe Gillespie Road. Câteva momente mai târziu, s-a alăturat unei alte eșarfe roșu cu alb.

— Ascult, i-a spus comandantul unui tânăr neîngrijit care părea mai curând să fi fost eliberat din închisoare decât să fi fost promovat recent inspector la Unitatea Anticorupție.

— Dacă analizezi numai dosarul, a spus William, Summers face o treabă impresionantă. Păcat că e la fel de răsucit ca un tirbușon.

— El și polițista Bailey sunt încă un subiect?

— Rebecca așa crede, dar cine știe cât va mai dura? Bazându-ne pe modelul anterior al lui Summers privitor la relații, are și ea un termen de expirare.

— Îmi imaginez că el are un sistem pe care-l consideră infailibil, ca orice parior.

— Până când trebuie să se îndoiască.

— Lămurește-mă.

— Există două găști importante de delincvenți care operează în Romford: Turner și Payne. Sunt convins că sergentul Summers este plătit de Turner și, nu în ultimul rând pentru că în timp ce jumătate din familia Payne este închisă curent la Wormwood Scrubs, Turner-ii au ocazional câte o înfățișare la tribunalul local, dar, rareori, primesc mai mult de o amendă sau o sentință cu suspendare, a spus William, când stadionul Highbury s-a profilat neclar în fața lor și nemulțumirile vastei mulțimi au devenit chiar și mai vocale, cu fiecare pas pe care-l făceau.

— Există vreo șansă să penetrăm ierarhia familiei Payne și să-l aranjăm pe Summers prin propriul lui joc? a întrebat Hawk.

— E o familie foarte unită și poți fi sigur că nu există niciun polițai pe lista lor de invitați la sărbătoarea de Crăciun.

Hawk a dat din cap când au trecut de intrarea principală a stadionului, ignorând porțile automate.

— Cu toate acestea, a continuat William, eu am întâlnit un membru al familiei care avea o slujbă normală. Adam Payne lucrează la departamentul locativ al Consiliului din Barking și Dagenham. Este căsătorit, are doi copii și e considerat oaia neagră a familiei. Ceea ce trebuie să facă lucrurile puțin incomode pentru el este că tatăl lui, Reg, conduce rețeaua ilegală de droguri din Romford și fratele lui este distribuitor.

— Păstrează legătura cu vreun alt membru al familiei?

— Numai cu mama lui. O vizitează la fiecare două săptămâni, când restul tribului poate fi găsit la White Hart Lane, să susțină echipa Tottenham.

— Încearcă și contactează-l și află dacă ar fi doritor să-i ducă un mesaj mamei lui în care să ceară o întâlnire cu Reg Payne. E cu bătaie lungă, dar merită încercat.

William a aprobat dând din cap, dar nu părea convins.

Au mai mers câțiva yarzi împreună, apoi William a întrebat:

— Ce face restul echipei în lipsa mea?

— Rebecca este încă umbra lui Lamont, care pare să aibă iar datorii la pariuri, în vreme ce Jackie încearcă să afle de ce este el încă în contact cu Summers. Toți cei care lucrează pe teren cred că tu ai fost suspendat și te pregătești de proces.

— Dacă mă găsește vinovat comitetul dvs. fantomă, a spus William, mă gândesc să intru în banda Turner-ilor. Plata e mult mai bună și orele de lucru mai puține.

— Nici măcar să nu glumești cu asta, a spus Hawksby, pentru că, mă tem că este exact ce a făcut Lamont. Bănuiesc că acum el lucrează direct cu Summers, care este plătit de familia Turner, unul dintre numeroșii distribuitori ai lui Rashidi. Omul acesta are o rețea de comenzi de care ar fi mândru orice general.

— Când va fi eliberat Rashidi?

— Cam peste o lună, când aș vrea ca tu să lași totul și să-i urmărești fiecare pas, din clipa în care părăsește închisoarea, până când îl aducem înapoi, în siguranță, în celulă. Asta îți va oferi, de asemenea, destul timp ca să-l contactezi pe Adam Payne. Dar, niciodată să nu uiți, dacă tatăl lui crede pentru un singur moment că îl supraveghezi, te va face felii, ca pe o bucată de salam.

— Mulțumesc, sir, e încurajator ce-mi spuneți, a replicat William, când au ajuns înapoi la intrarea principală a stadionului.

— Ne vedem peste două săptămâni, când jucăm cu Leicester, a spus Hawk. Dar nu ezita să mă suni acasă, dacă afli ceva care merită.

Hawk s-a îndreptat spre cea mai apropiată poartă electronică, iar William a pornit spre stația de metrou Gunners, unde a urcat într-un tren gol, înapoi spre Fulham.

*

— Dacă tribunalul află că ești în viață și că eu încă lucrez pentru tine, voi fi, fără nicio îndoială, eliminat din tribunal și voi sfârși, probabil, în închisoare, a spus Booth Watson.

— De aceea nu mă plâng de taxele tale exorbitante, Booth Watson.

— Cu toate acestea, Miles, tot ce vom face noi în viitor va avea de-a face cu căpitanul Ralph Neville, pentru că, în ceea ce mă privește pe mine, Miles Faulkner este mort. Știu asta, pentru că am participat la funeraliile lui.

— Așa și eu, a spus Miles, și nimeni, cu excepția ta, nu mi-a aruncat o a doua privire. De fapt, asta mi-a dat încrederea de a trece la etapa a doua a planului meu pe termen lung. Acum, a venit momentul pentru a treia etapă. Dar, mai întâi, cum a mers întâlnirea ta cu Christina?

— S-a luptat, dar nu prea tare. A acceptat două mii pe săptămână, după ce i-am explicat care sunt alternativele.

— Bun, atunci e stabilit. Continuăm, pentru că a apărut o altă problemă.

Booth Watson a deșurubat capacul stiloului său și s-a pregătit să noteze.

— Sunt încă în posesia tuturor picturilor mele care valorează câteva milioane, dar, dacă ar fi să vând fie și numai una dintre ele pe piața liberă, s-ar putea ca vreo entitate băgăcioasă să se întrebe dacă sunt încă în viață, nu în cele din urmă inspectorul Warwick, cu toate că și el a participat la funeraliile mele.

— De ce să n-o lăsăm pe Christina să le ducă la licitație? În felul acesta, nimeni nu va deveni suspicios.

— M-am gândit deja la asta, dar sunt riscuri prea mari. Înțelegerea mea cu Christina îmi dă siguranța că ea își respectă partea ei atâta timp cât

crede că, dacă nu o respectă, singura ei sursă de venit își va închide robinetul. Dacă ar pune mâna pe una din picturile mele, ca să nu mai vorbim de toată colecția, va băga banii în buzunar și va dispărea de pe fața pământului, dar nu înainte de a-l vinde pe căpitanul Ralph Neville și de a se asigura că el a căzut peste bord.

— Dacă nu se pune problema pieței libere, ce crezi despre piața închisă? a sugerat Booth Watson. Eu reprezint câțiva clienți care au cash mult și, conform indicațiilor recente ale guvernului privitoare la spălarea de bani, nu pot dispune cu ușurință de aceste sume mari de bani blocate.

— Nu mă pot gândi la alt exemplu mai potrivit de mecanism cerere și ofertă, a spus Miles. Unul dintre clienții tăi ar putea cumpăra o pictură de la mine cu ceva din surplusul lui de cash, l-ar pune la licitație, apoi ar primi un cec legitim, pe care l-ar putea face depozit la orice bancă alege el, în timp ce eu capăt cel puțin cincizeci la sută din această afacere.

— Cum rămâne cu problema originii lucrării?

— Poate spune că a cumpărat-o de la doamna Christina Faulkner și că este din proprietatea defunctului ei soț.

— Ea se va aștepta la un procent.

— Zece la sută din prețul de vânzare și promisiunea că va mai primi ceva de la sursă, atâta timp cât își respectă obligațiile asumate. Nu are absolut niciun interes cu privire la colecția mea, dar banii îi plac. Acum, tot ce avem noi de făcut este să decidem cine va fi viitorul meu client.

— Prietenul tău Assem Rashidi iese din închisoare cam într-o lună. Se întâmplă să știu că stă cu fundul pe milioane de lire peșin, păstrate într-un seif la o bancă, pe care nu-i poate transfera într-un cont normal, nu în ultimul rând pentru că, în momentul în care este afară, autoritățile vor fi cu ochii pe el ca niște vulturi.

— Un confrate fără noroc, a spus Miles. De ce nu aranjezi o întâlnire?

— Asta va crea o altă problemă.

— Anume?

— Dacă vă invit pe amândoi la cabinetul meu, l-am putea invita la fel de bine și pe William Warwick, ca să-și ia notițe.

— Dar Christina mi-a spus că a fost suspendat și că îl așteaptă o audiere disciplinară.

— Asta nu înseamnă că stă degeaba, cu mâinile în sân, așteptându-l pe Godot. Nu, trebuie să alegem un loc care să nu le vină în minte și cred că eu știu locul ideal de întâlnire. Dar, chiar și așa, o întâlnire cu domnul Rashidi va crea totuși o problemă.

— Cum ar fi?

— Va fi pus pe lista celor care știu că tu ești încă în viață.

— Assem e un prieten și, în cazul meu, este în interesul lui să-și țină gura.

— Până când încetează să-ți mai fie prieten, a spus Booth Watson, și este în interesul lui să deschidă gura; în acel moment ne va avea la degetul lui cel mic.

— Atunci, voi aranja eu o întâlnire, imediat ce este eliberat și îți voi spune unde și când, pentru că, desigur, nu va fi la cabinetul meu. Apropo, cum ai lucrat cu Rashidi, cât timp el a fost în închisoare?

— L-am plăcut, dar n-aș avea încredere în el nici cât negru sub unghie.

— Amuzant. El a spus același lucru despre tine.

20

William stătea în fundul camerei, așteptând cu răbdare momentul potrivit. În dimineața aceea, erau disponibili trei ofițeri, așezați toți în spatele unui ecran de sticlă groasă, ca funcționarii bancari.

Sosise la primărie când s-au deschis ușile, la ora nouă, dar era deja o coadă lungă. Îi explicase femeii de la informații cine era.

— Spune adevărul, ori de câte ori e posibil, îi sfătuise Hawk. În felul acela, este mai puțin posibil să fii demascat de cine știe ce greșeală prostească.

— Sunt însurat, am doi copii (adevărat) și acum locuiesc în Fulham (adevărat). Tocmai mi s-a oferit o slujbă la Compania Ford Motor, din Dagenham (neadevăr) și caut ceva unde să locuiesc (neadevăr).

Femeia i-a dat un formular lung, un creion scurt și un mic disc de lemn cu numărul 26 săpat în el.

— Completați formularul, a spus ea, și când este strigat numărul dumneavoastră, dați-i discul ofițerului disponibil.

William a luat loc pe al doilea rând de scaune, în fața lui Adam Payne. După ce a completat formularul, i-a privit cu atenție pe cei trei ofițeri. Știa că avea numai o șansă din trei să ajungă la ghișeul corect, așa că a încercat să-și dea seama cum putea reduce hazardul.

— Numărul treizeci și trei.

William a remarcat că Payne nu se grăbea, când vorbea cu clienții. Avea un comportament plăcut, liniștitor, care-i făcea pe clienți să se simtă în largul lor, cât timp el asculta ce probleme aveau. Își făcea notițe, adesea le arăta fotografii și fiecare persoană pleca mulțumită. Va putea oare să facă același lucru pentru William?

— Numărul douăzeci și patru

O femeie însărcinată s-a deplasat greu și s-a așezat în fața lui Payne.

I-a dat actele pe sub geam și a început să-i explice situația. William calculase deja că, în medie, Payne petrecea cam unsprezece minute cu fiecare aplicant, în timp ce femeii în vârstă, care arăta epuizată, i-a acordat numai în jur de șapte și tânărului din dreapta, cam opt.

— Numărul douăzeci și cinci.

Un cuplu de tineri cu un copil în brațe s-a ridicat și a pornit în direcția ghișeului din stânga. William s-a uitat la ceas. Era sigur că tânărul va termina discuția cu clientul său înainte ca Payne să fi încheiat cu femeia însărcinată.

— Numărul douăzeci și șase.

Deși era rândul lui, s-a aplecat spre domnul în vârstă din stânga lui și i-a spus:

— Eu nu mă grăbesc, sir, mergeți dumneavoastră în locul meu.

— Mulțumesc, a spus acesta. Au schimbat discurile de lemn și domnul în vârstă a mers încet spre ghișeul unde lucra ofițerul cel tânăr.

— Numărul douăzeci și opt.

William s-a grăbit și s-a dus repede la ghișeul lui Payne, lăsând numărul douăzeci și opt fără altă posibilitate decât să meargă la femeia de la ultimul ghișeu.

— Bună dimineața, a spus Payne. Cu ce vă pot ajuta?

William i-a dat formularul. Payne a citit detaliile fără grabă, înainte de a-și exprima părerea.

— Mă tem că nu puteți fi considerat o prioritate, a spus el, dar vă pot pune totuși pe o listă de așteptare a consiliului. Cu toate acestea, mă tem că nu vom putea să vă oferim o locuință potrivită, pentru o perioadă de cel puțin un an.

A scos din sertar un alt formular și a început să-l completeze.

— Există vreo cale să nu stau la coadă? a întrebat William.

— Nu, sir, a răspuns Payne cu fermitate. Fiecare caz este evaluat cum merită, așa că veți avea de

așteptat, ca toți ceilalți, până va deveni disponibilă o locuință potrivită nevoilor dumneavoastră.

— Chiar dacă am fost prieten cu tatăl dumneavoastră?

Payne s-a oprit din scris, incapabil să-și mascheze stânjeneala.

— Îl cunoașteți pe tatăl meu?

— Nu, dar trebuie neapărat să-l cunosc.

— Atunci, este timpul să plecați de aici, domnule… s-a uitat să citească în formular… Warwick. Ați ales omul greșit.

— Ar putea fi în beneficiul reciproc.

— Dacă nu ieșiți imediat, domnule Warwick, nu voi avea altă cale decât să chem poliția, a spus el și a pus mâna pe telefonul de alături.

— Eu sunt poliția, a spus William, prezentând legitimația, ceea ce a provocat scurgerea sângelui de pe fața lui Payne.

— Cum vă pot ajuta, domnule inspector? a întrebat el. Rolurile se schimbaseră, brusc.

— Am nevoie să discut cu tatăl dumneavoastră, pentru o problemă personală.

— Nu am niciun contact cu el, de ani de zile.

— Știu asta. Dar, vă vedeți cu mama dvs. la fiecare două săptămâni, așa că, poate, mi-ar putea aranja o întâlnire.

— Niciodată, a spus Payne, cu hotărâre. Nu vreau să am nimic de-a face cu lumea tatei.

— Înțeleg, dar, dacă mă puteți ajuta, vă pot asigura că asta ar face diferența.

— Două rele nu fac un bine, domnule inspector. Va trebui să vă rog din nou să plecați.

William a scos din buzunar o carte de vizită și a strecurat-o pe sub geam.

— Dacă te răzgândești, nu ezita să mă suni, oricând.

— Niciodată.

William s-a ridicat de la locul lui fără tragere de inimă, în timp ce funcționarul rupea cererea lui în bucățele și o arunca la coș.

— Numărul treizeci.

William și-a croit drum spre ieșire prin holul aglomerat și s-a oprit în capul scării să analizeze ce se întâmplase. Abia aștepta să-i spună lui Hawk că apropierea de singurul membru al familiei Payne care respectă legea eșuase. Atunci, a văzut-o. S-a ascuns după o coloană până ce ea a trecut pe lângă el. Hawk va fi dezamăgit să afle că nu reușise să-l convingă pe Adam Payne să-i ajute și că trebuia să admită că fusese identificat de polițista Bailey…

*

— Ce fac gemenii? a întrebat Josephine Hawksby, după ce chelnerița le adusese ceaiul de după-amiază.

— Nu se opresc din mâncat! a spus Beth. William și cu mine trăim din resturile de la ei.

Josephine a zâmbit și i-a turnat musafirei ei o ceașcă cu ceai.

— Și, apoi, e vorba de haine. Când am fost eu copil, am purtat o uniformă gri până la șaptesprezece ani, când am primit primii mei jeanși, cu care tata nu a fost de acord și nu-ți pot spune ce a zis când a descoperit fustele mini.

— Prima mea rochie îmi ajungea aproape până la glezne, a spus Josephine, după ce și-a ales un sendviș cu castraveți.

— Îți aduci aminte de pantofi? Au râs amândouă. Așa că, iartă-mă dacă mănânc toate sendvișurile, înainte de a merge acasă să-i hrănesc pe copii.

— Cine are grijă de copii când ești la serviciu?

— Amândouă mamele noastre sunt minunate, a spus Beth. Avem și o bonă, care lucrează atât de mult peste program, încât câștigă aproape la fel de mult ca mine.

— Sunteți un cuplu modern, a comentat Josephine, luând încă un sendviș cu castraveți.

Jack nu mi-ar permite să mă întorc la muncă.

— Credeți că mai există undeva în lume un loc unde sendvișurile cu castraveți mai sunt în meniu?

— Împreună cu tartele și smântâna, a spus Josephine. Probabil numai Wimbledon și asta numai pentru două săptămâni. Dar, am un sentiment că nu meniul este cel pentru care ai vrut să ne vedem.

— Așa e, a recunoscut Beth. M-am gândit că tu ai putea să umpli una sau două piese care lipsesc în cel mai recent puzzle și am sperat că și comandantul Hawksby ar putea să fie puțin mai empatic decât William.

— Nicio șansă. Când Jack este acasă, lasă Scotland Yardul în urmă. Nici nu ți-ai da seama că este polițist. Dar, spune-mi ce piesă din puzzle crezi că lipsește, și voi vedea dacă te pot ajuta.

— Știu că William a fost suspendat temporar și nu se poate întoarce la muncă până când tribunalul nu îl dezincriminează.

— Ori de câte ori apare acest subiect, *temporar* este cuvântul pe care-l repetă Jack.

— Asta-i o ușurare, a spus Beth. Dar îmi poți explica de ce lipsește de-acasă nopțile, se rade numai în weekend și se îmbracă ca un grădinar, când noi nu avem grădină?

Josephine a pus niște gem de căpșuni pe o chiflă, apoi a răspuns:

— Singura dată când Jack care poartă exclusiv costume la două rânduri s-a îmbrăcat cum spui a fost când lucra sub acoperire. Mai ai vreun indiciu?

— Numai că, atunci când am călcat o pereche de pantaloni ai lui, săptămâna trecută, am găsit în buzunar o chitanță pentru o masă în Romford.

— Nu te pot ajuta, în această privință.

— Și sâmbăta trecută, când a plecat de-acasă, după masa de prânz, a purtat o eșarfă cu roșu și alb, care m-a surprins oarecum, pentru că el ține cu Chelsea.

— Ah, prima lor greșeală, a spus Josephine, pentru că Jack ține cu Gunners și o face de când era copil.

— Nu m-am luminat deloc.

— Mi-a povestit totul despre Bob Wilson și Frank McLintock, la prima noastră întâlnire.

— Acum, sunt cu totul pierdută.

— Sâmbăta trecută, Arsenal a jucat cu Chelsea acasă, așa că, acum știm unde și-au petrecut băieții noștri după-amiaza.

— Dar eu am crezut că nu au voie să fie în contact unul cu celălalt, în timp ce William este investigat.

— Ce dovadă ai că este sub investigație?

Beth s-a gândit un timp și a răspuns:

— Niciuna, în afară de ce mi-a spus el.

— Bărbații îți vor spune întotdeauna ce cred ei că vrei să auzi și politicienii sunt chiar mai răi. Eu bănuiesc numai că te ocupi de puzzle-ul greșit. Dar, dacă el recunoaște vreodată că niciodată nu a fost investigat, să nu cumva să-i spui că știai. Între timp, pentru o mamă nehrănită, pot recomanda o prăjitură cu ciocolată.

*

— Corect, a spus comandantul. Cum polițista Bailey a plecat la Romford, probabil că mă poate cineva pune la zi cu activitățile ei. Haide să începem cu tine, inspector Warwick.

William și-a deschis carnetul.

— Polițista Bailey și-a petrecut fiecare noapte din ultima săptămână în apartamentul sergentului Summers din Romford. Nu numai că-i face cumpărăturile și-i spală rufele, ci are un set de chei de la apartamentul lui. Joi, a cumpărat două bilete pentru o vacanță în Malaga, luna viitoare, așa că eu cred că putem presupune fără să greșim că sunt un cuplu.

— Polițist Pankhurst, ai ceva de adăugat? a întrebat Hawk, întorcându-și atenția spre cealaltă latură a mesei.

Rebecca nu a avut nevoie de carnet.

— Nicky nu a dormit în apartamentul nostru în ultimele două săptămâni. A apărut pentru scurt timp sâmbătă dimineața, când mi-a spus mai multe despre ultimul ei iubit, care nu seamănă deloc cu sergentul Summers.

— Ai cerut detalii? a întrebat Paul.

— Da. A spus că-l cheamă Alan Mitchell și că lucrează pentru un agent imobiliar din Croydon, dar nu a adăugat un nume.

— Nu insista mai mult, a atenționat-o Paul. Acum, știm adevărul, nu e nevoie să-i trezim suspiciuni.

— Am înțeles, sir, a spus Rebecca, părând ușurată.

— Sărmana Nicky nu știe care e diferența între a face dragoste și a face sex, a constatat Jackie.

— Bine, William, a spus Hawk fără să comenteze, poți să-ți închei sarcina de noapte și să te ocupi de activitățile zilnice ale sergentului Summers. Sunt nerăbdător să aflu mai multe despre informatorul lui, John Smith, și dacă el există cu adevărat.

— Cu siguranță, există, a spus Rebecca. Altfel, unde se duc banii?

— Direct în buzunarul lui, a spus Jackie, pentru că el nu e nimic mai mult decât o născocire a imaginației lui Summers.

— Cum funcționează asta? a întrebat Rebecca.

— Nu e ceva necunoscut, a spus Hawk, pentru un polițai corupt să inventeze un informator care vine regulat cu informații despre care el știe deja, așa că atunci când e vorba să-și plătească informatorul, e vorba numai de mituire.

— Recent, am întâlnit o variantă a acestei înșelătorii speciale, a spus Paul. După ce a fost comis un delict major, polițaiul corupt antedatează

un raport mai vechi, creditându-și informatorul cu furnizarea informației inițiale. Este un sistem cunoscut ca dublu sau nimic.

— Cred că îmbătrânesc, a spus Hawk, pentru că nu am întâlnit niciodată asta.

— Toți borfașii devin mai sofisticați și la fel și polițiștii corupți, a spus Jackie.

— Așa trebuie și noi, a spus Hawk, dacă vrem să le ținem piept.

— Ei, asta ar putea explica noul Jaguar al lui Summers, costumele elegante și vacanța în Malaga, a spus William. Dar asta ne va ajuta să dovedim că Summers este corupt, dacă suntem capabili să arătăm că John Smith nici măcar nu există.

— Eu cred că poate am aflat cum putem face măcar asta, a spus Hawk. Le-a dat fiecăruia câte o foaie de hârtie. Voi permite la trei dintre voi să studieze o săptămână planul meu, sau încă și mai bine, să-l îmbunătățească, astfel că, lunea următoare, când ne vom întâlni să-i pot acorda inspectorului Warwick autoritatea de a pune în mișcare întreaga operațiune. Ceea ce-mi amintește să vă spun că, pentru toți cei din afara acestui birou interesați și asta o include și pe polițista Bailey, inspectorul Warwick este încă suspendat și procesul lui nu se va judeca pentru cel puțin încă șase săptămâni. Deci, știți cu toții exact cât timp avem pentru a-i condamna pe Rashidi, Lamont, Summers și Roberts. Alte întrebări?

— Da, sir, a spus Jackie. Dacă Lamont îmi mai dă un plic maro, îmi pot cumpăra o vacanță în Malaga?

21

Rebecca l-a urmărit pe Lamont pe scara rulantă aglomerată, cu Marlboro Man la câțiva pași în urma ei. Lamont nu o văzuse și niciunul dintre ei nu-l remarcase pe Ross.

Când Lamont a ajuns la peron, a pornit spre capătul îndepărtat al acestuia și nu a avut mult de așteptat înainte să vină, șuierând, următorul tren. S-a urcat în ultimul vagon și, cu toate că acesta era aproape gol, s-a așezat lângă un bărbat care citea *Evening Standard.* Nu s-au salutat unul pe celălalt.

Rebecca a găsit un loc la celălalt capăt al vagonului și-a deschis cartea, dar nu a început să citească.

— Ai vrut să mă vezi, sir, a spus Summers. Încă nu putea să scape de obiceiul de a i se adresa fostului șef cu sir.

— Nu ai cumva ceva la care să te pot ajuta? a întrebat Lamont. Sunt un pic cam strâmtorat, în acest moment.

— Nu prea curând, dar, în câteva săptămâni s-ar putea să fim amândoi înapoi în afaceri.

— Nu se poate mai repede? a insistat Lamont, încercând să nu pară disperat. Am una sau două facturi pe care nu le mai pot amâna.

— Îmi pare rău să aud asta, a răspuns Summers, care era încântat, de fapt, pentru că asta îi dădea lui un avantaj. Altceva special? a întrebat el, ca orice bun detectiv.

— Am avut ghinion la curse, în ultima vreme, și pariurile încep să-mi sufle în ceafă.

— Și au o respirație așa de grea.

— De asemenea, casa cea nouă se dovedește a fi mult mai scumpă decât am prevăzut eu și soția mă va ucide dacă trebuie să renunțăm la casă și s-o punem din nou în vânzare. A făcut o pauză, apoi a întrebat: nu ești căsătorit, nu-i așa?

— Nu. N-am găsit fata potrivită.

— Eu am găsit trei, a spus Lamont, și niciuna dintre ele nu s-a dovedit să fie cea bună. Trebuia să țin seamă de sfatul lui Jimmy Goldsmith: dacă zboară, plutește sau e ușuratică, închiriaz-o.

Summers a izbucnit în râs, ceea ce a făcut-o pe Rebecca să se uite în jur, dar nu și pe MM.

— Eu nu am această problemă, a spus Summers. Sunt multe fuste în secția de poliție care să-mi satisfacă nevoile, ca să nu le punem la socoteală și pe cele de pe stradă.

— Am crezut că ai o iubită, a spus Lamont, aruncând o privire spre celălalt capăt al vagonului.

— Nu pentru mult timp. E aproape să ajungă la data expirării.

— Eu am mai văzut femeia aceea undeva, a șoptit Lamont.

Summers s-a uitat în direcția Rebeccăi.

— Ne e genul meu.

— Crezi că s-ar putea să ne urmărească pe noi?

Summers s-a uitat la Rebecca cu mai mare atenție.

Rebecca și-a dat seama că cei doi bărbați sunt interesați de ea, și s-a simțit inconfortabil. Trebuia să coboare la următoarea stație și să-l informeze pe William că a fost descoperită. El îi spusese deja că era surprins că acoperirea ei durase atât de mult. A dat pagina la carte, dureros de stânjenită pentru că era același roman pe care-l citea, de fiecare dată când călătorea pe linia circulară.

Când trenul a oprit în stația Green Park, Rebecca a coborât și nu s-a uitat deloc înapoi. MM nu s-a mișcat de pe scaunul lui.

— Poate că e numai imaginația mea de vină, a spus Lamont, în timp ce Rebecca ieșea din peisaj.

— Eu cobor la următoarea, a spus Summers. Te contactez imediat ce sosește transportul, a adăugat el, când trenul s-a oprit și în timp ce se deschideau ușile a întrebat: sir, mai ai vechea uniformă?

*

— Plec la meci, a spus William.

De ce te deranjezi să minți? a vrut să-i întrebe Beth. Oare consideră că ea nu și-a dat seama, când și un școlar ar realiza că nu merge la niciun meci? Chelsea juca la New Castle, așa că William nu putea să spere să fie la ora trei acolo, decât dacă ar fi avut la dispoziție un elicopter. Și, pe urmă, mai era și eșarfa roșu cu alb, pe care începuse s-o poarte la fiecare a doua sâmbătă. Josephine Hawksby i-a povestit că acestea erau culorile echipei al cărei suporter era soțul ei și pe care William n-o plăcea. Așa că probabil mergea acolo să se întâlnească cu comandantul. Sau era vorba doar de o altă înșelătorie?

Beth s-a gândit să-l urmărească, dar a renunțat, din două motive: ar fi fost descoperită înainte ca el să o ia la dreapta sau la stânga la colțul străzii, și, mult mai important, avea încredere în el. A presupus că e vorba de o activitate sub acoperire despre care William nu-i putea vorbi. Dar el era suspendat și nu era permis să fie implicat în treburile poliției, până când situația lui nu se clarifica în tribunal. Sau era și asta o altă minciună și Josephine avusese dreptate tot timpul?

William a deschis ușa de la intrare, în timp ce, în hol, suna telefonul.

— Dacă e pentru mine, spune-i să mă sune după meci, i-a strigat ei lui Beth, care ieșea din bucătărie. Nu vreau să pierd începutul partidei.

Beth a ridicat receptorul:

— Alo?

— Vreau să vorbesc cu soțul tău, a spus o voce dură.

— Mă tem că tocmai a ieșit, dar îl puteți suna mai târziu…

— Eu nu voi mai suna a doua oară.

— Rămâneți, vă rog, la telefon, a spus Beth, simțind că apelul putea să aibă legătură cu minciunile elaborate ale lui William. Să văd dacă-l

prind. A pus telefonul jos și a ieșit alergând pe ușă, ca să-l vadă pe William îndepărtându-se în grabă.

— William! a strigat ea din toți rărunchii, dar el nu s-a oprit din mers. A început să alerge după el, strigându-l, până când, în sfârșit, el s-a oprit și s-a întors cu fața spre ea.

— Vrea cineva să vorbească cu tine la telefon, a spus ea, încercând să-și recapete suflul. A spus că nu mai sună a doua oară.

William a început să alerge spre casă, întrebându-se dacă nu cumva la telefon era Adam Payne, care să fi vorbit cu mama lui. A trecut glonț prin ușa deschisă, a apucat telefonul și a spus:

— William Warwick.

— De ce vrei să te întâlnești cu mine? a întrebat o voce neprietenoasă pe care William nu o cunoștea, deși a știut exact cine era la telefon.

— Domnul Payne! În prezent, lucrez sub acoperire într-o investigație care nu vă implică pe dumneavoastră sau familia dumneavoastră, ci implică clanul Turner și pe asociații lor.

— Pe sergentul detectiv Summers, fără îndoială, a spus vocea, împreună cu colegul lui.

William a rămas fără cuvinte. Reg Payne îl avea deja la degetul mic.

Beth a închis în liniște ușa de la intrare și s-a îndreptat spre bucătărie, unde a lăsat ușa întredeschisă.

— Înțeleg că pentru moment sunteți suspendat, inspectore. Așa că ce urmărești, de fapt?

William, încă recuperându-se după prima lovitură, a decis că numai adevărul îl va face pe acest bărbat să fie de partea lui.

— Avem motive să credem că Summers și colegul lui sunt mână în mână cu familia Turner.

— Care, recent, au recrutat-o pe polițista Bailey, în gașca lor, cu toate că eu încă nu sunt sigur de care parte este ea, de fapt, a spus Payne.

William nu putea decât să se mire de cât de multe lucruri știa acest bărbat.

— Altă chestie pe care nu pot să mi-o clarific este locul unde se situează ex-superintendentul Lamont, în această schemă. Bineînțeles, știu că a fost inspector cu baza în Romford pe vremea când Summers era încă la patrulare, dar asta a fost înainte de a fi transferat la Yard, în echipa antidrog. Dar, pe neașteptate, el a demisionat fără nicio explicație, în ciuda succesului operațiunii Calul Troian. Presupun că, după toate porcăriile pe care le-a spus la procesul lui Rashidi, a fost recompensat frumos. Dar eu vă asigur că banii nu durează mult, pentru că acum este iarăși falit. Nimic surprinzător, dacă ne amintim cum reușește el să piardă sume atât de consistente, la aproape fiecare cursă de cai la care participă.

— Domnule Payne, este ceva ce nu știți? a întrebat William, forțând.

— Da. De ce vrei să ne întâlnim?

— Vreau să organizez un flagrant ca să-i prind pe Summers și pe Turner-i și să-i scot din afaceri pentru foarte mult timp.

— Deci cauți un hoț care să prindă un hoț.

— Cam așa ceva, a recunoscut William, care a continuat să-și expună în detaliu planul. Payne nu l-a întrerupt, decât cu întrebări subtile, ocazionale.

— Impresionant, a spus, când William a terminat. Eu nu m-aș aștepta la nimic mai puțin de la Hawk. Înainte de orice, trebuie să vorbesc cu familia și îți voi comunica decizia mea.

Linia telefonică a murit. William a pus telefonul în furcă și s-a uitat la ceas. Nu va putea să ajungă la meci la timp și va trebui să-l sune pe Hawk acasă, după joc. Măcar, de această dată, va avea ceva valoros să-i comunice comandantului.

S-a dus în bucătărie, unde erau Beth și gemenii.

— Nu mai plec la meci, a spus el, fără altă explicație.

— De ce? Nu ți-a sosit elicopterul la timp?

William a rămas fără cuvinte, pentru a doua oară, în acea zi.

— Nu crezi că e timpul să-mi spui ce se întâmplă? a întrebat Beth. Pentru că este evident că nu ai fost suspendat.

William a acceptat că urma să fie una din acele zile în care el era în permanență cu un pas în urmă.

*

— Vom adopta un copil, dacă putem, a spus Grace. Numai că, pentru moment, nu e posibil.

— Păcat, a spus Marjorie. Orice copil ar fi norocos să te aibă pe tine și pe Clare părinți.

— E drăguț din partea ta că spui asta, dar, din păcate, nu mulți oameni sunt de acord cu tine. De fapt, judecătorul mi-a spus, destul de recent, că s-a gândit că asta nu este în firea lucrurilor.

— Un membru liberal, luminat, al parlamentului are o propunere de lege care să facă legală adopția unui copil de două persoane de același sex, a spus Clare.

— Dar mi s-a spus că nu va fi o a doua citire, a spus Grace. De fapt, pare că vor trece ani, până când propunerea va deveni lege, și, atunci, va fi prea târziu pentru noi.

— Preferați un băiat sau o fată? a întrebat sir Julian, surprinzând întreaga familie.

— Pentru noi nu contează, a spus Grace, uitându-se la Clare. Ca în cazul bomboanelor Liquorice Allsorts, luăm ce putem și le iubim până la moarte.

Toți au izbucnit în râs.

— Puteți lua gemenii, până fac șase ani, a spus William.

— De ce șase? a întrebat Marjorie.

— Atunci vor începe să joace fotbal, a explicat Beth.

— Peter va merge la echipa Chelsea, a spus William, care, a reușit, cumva, să piardă cu 3–0 la Southampton, săptămâna trecută.

— În timp ce noi ne ocupăm de echipele câștigătoare, s-a stabilit o dată pentru procesul tău? a întrebat sir Julian.

— Nu încă, a spus William exprimând un răspuns bine gândit.

Beth i-a privit pe toți membrii familiei cu interes, ca să vadă cum vor reacționa.

— Cu cât te întorci la muncă mai curând, cu atât mai bine. Dacă-mi trimiți documentele relevante, mă uit pe ele și-ți spun părerea mea. Fii liniștit, cazul tău este atât de subțire, încât chiar și Grace te-ar scăpa de acuzații.

— Mulțumesc, tata, pentru votul de încredere. Totuși, Clare și cu mine am fost deja rugate să-l reprezentăm pe pârât și noi n-am cerut un asistent.

— *Touché*, a spus sir Julian, liniștindu-se.

— Mai important este, a intervenit Marjorie care stătea pe podea cu gemenii, că Julian și cu mine am decis să înființăm un fond fiduciar, pentru educația lui Peter.

— Dar cu Artemisia cum rămâne? a întrebat Grace.

— Această responsabilitate a fost deja asumată de părinții lui Beth. De fapt, ideea a fost a lui Arthur și a Joannei.

— Norocoși copii, a spus William, ciufulindu-i părul lui Peter.

— Eu m-am gândit la Colegiul de fete Eton și Cheltenham, a spus sir Julian, conștient că agita o grenadă de mână în mijlocul încăperii.

— Iar eu, că Fulham are condiții care s-ar potrivi perfect pentru amândoi, a comentat Beth.

— Ce amuzant, a spus Marjorie. Iată ceva pentru care să ne luptăm fără încetare, până ne omorâm, în cele din urmă, unul pe altul.

— S-a decis deja, a hotărât Beth, așezându-se lângă copii, pe podea.

— Nu așa mergeau lucrurile, când eram eu copil, a spus sir Julian, scoțând siguranța grenadei de mână.

— Tu n-ai fost niciodată copil. Te-ai născut de vârstă mijlocie, a spus Marjorie.

Sir Julian a rămas fără cuvinte, ceva ce restul familiei nu experimentase prea des, așa că William s-a folosit de situație.

— Ar trebui să plecăm. A fost o zi lungă pentru copii.

Odată ce Peter și Artemisia au fost legați cu centurile pe locurile din mașină, și-au luat la revedere, și William a pornit ușor să conducă în sunetul melodiei lui Harry Chapin, *Un loc mai bun unde să fii.*

— Cred că tatăl tău știe perfect că nu va fi niciun interogatoriu și că tu nu ai fost cu adevărat suspendat, a spus Beth, în timp ce mașina ieșea pe drumul principal.

— Ce te face să spui asta?

— Dacă ar fi crezut și o clipă că ai necazuri, ar fi fost un șuvoi nesfârșit de întrebări, și, cât timp mai respiră, cu siguranță nu ar permite să te reprezinte Grace, în tribunal.

22

— Assem Rashidi va fi eliberat de la Pentonville mâine- dimineață, la ora zece, a anunțat Hawk. Mă aștept la o petrecere de bun-venit organizată pentru el. Trei dintre voi îl vor urmări douăzeci și patru de ore, șapte zile. Dacă Rashidi se gândește numai să meargă oriunde altundeva decât la biroul lui din City sau la casa mamei lui din The Boltons, vreau să fiu anunțat imediat. L-am informat deja pe superintendentul Watts, noul șef al brigăzii antidrog, cu privire la planurile imediate. El va avea șaizeci de ofițeri pregătiți să se poată deplasa în momentul în care sunt anunțați. De această dată, vom opri operațiunea lui Rashidi chiar înainte de a-i da șansa să otrăvească primul său client.

— În același timp, trebuie să-i arestăm pe acei asociați ai săi care au ținut în viață afacerea, în absența lui, a spus Paul.

— Nu va fi nevoie să configurăm o operațiune Calul Troian pentru a face lucrul acesta, pentru că îl vom acuza în fața ușii de la intrare. Încearcă să nu-ți mai sucești glezna, de această dată, sergent Adaja.

Paul arăta stânjenit.

— Cum ți-ai luxat glezna, sergent? a întrebat Rebecca, cu inocență, deși i se spusese toată povestea cu Calul Troian, de mai multe ori.

Jackie și-a suprimat un zâmbet.

— A fost înainte de era ta, polițist Pankhurst, a fost tot ce-a avut Paul de adăugat legat de acest subiect.

— Superintendentul Watts crede că nu e o coincidență că transportul mare de droguri din Columbia a sosit la Felixstowe numai cu câteva zile în urmă, a spus Hawk, așa că a alertat toate porturile.

— Alte informații? a întrebat Paul, la țanc.

— Numai că el crede că oamenii lui Rashidi vor distribui cantități mari de cocaină și heroină în toată Londra, în următoarele câteva zile. Am o listă întreagă de potențiali primitori, a spus Hawk, deschizând un dosar voluminos. Unul dintre ei este în zona Romford. O familie numită Payne. Cred că știi despre ei, polițist Bailey.

— Da, a spus Nicky. Un adevărat mănunchi de răufăcători, dar, mulțumită sergentului Summers, sunt mai mulți dintre ei în închisoare decât cei care se bucură de confortul unei mâncări pregătite acasă.

— Mă bucur să aud asta. Bun, hai să ne asigurăm că suntem cu toții pregătiți pentru eliberarea de mâine-dimineață a lui Rashidi și aștept să mă informați în permanență cu evoluția lucrurilor.

Toți și-au strâns documentele, au ieșit din biroul comandantului și s-au întors la birourile lor, cu excepția polițistei Bailey, care a semnat de ieșire și a plecat spre Romford. Polițista detectiv Pankhurst părăsise mai devreme clădirea și era pe poziție dincolo de stradă, de unde putea vedea intrarea la stația de metrou Parcul Sf. James.

Nu a avut mult de așteptat până când a apărut Nicky și a coborât în fugă scările intrând în stație. Rebecca s-a întors la Yard și i-a raportat sergentului detectiv Adaja. Cincisprezece minute mai târziu, echipa s-a adunat din nou în biroul comandantului, unde îi aștepta William.

— Iepurele a scăpat din cursă, a spus Hawk, dar câinii de vânătoare trebuie să îl lase să mai alerge de vreo două ori în jur, înainte ca noi să ne punem în mișcare.

— Ce aveți în minte, sir? a întrebat Jackie.

— Marlboro Man va livra marfa acasă la Reg Payne vineri dimineața la ora unu, a spus Hawk. Nu mai curând, pentru că nu vreau ca Summers sau Bailey să devină suspicioși.

— Ne punem în mișcare imediat ce ei sunt înăuntru? a întrebat Paul.

— Nu, a răspuns cu fermitate Hawk. Dacă facem asta, Summers va susține că tocmai îl aresta pe Payne când am apărut noi și are destul tupeu să încerce să câștige credit din ambuscadă. Nu, va trebui să-l lăsăm să-și pună singur lațul în jurul gâtului, înainte de a deschide trapa secretă. Odată ce MM a livrat un kilogram de cocaină și zece mii de lire cash, vom aștepta să vedem dacă Summers îl arestează pe Payne, confiscă marfa și o duce la secție. Dacă lasă acolo mai puțin de zece mii și nu întreaga cantitate de droguri pe care le-am dus noi la Payne, suspiciunile noastre vor fi confirmate.

— Acela este momentul în care noi facem prima mișcare? a întrebat Jackie.

— Nu, a răspuns William. Încă e nevoie să fim prudenți. Vreau să aflu câți oameni sunt implicați și cum distribuie ei cocaina și dispun de sume așa de mari de bani peșin. Și, nu uitați, am notat seriile tuturor bancnotelor.

— Dacă Summers îl arestează pe MM, când acesta iese din casa lui Payne? a întrebat Jackie.

— Atunci vom ști că este curat. Dar dacă este corupt, nu va fi interesat de băiatul care furnizează marfa, ci numai de marfa furnizată.

— S-ar putea să aranjeze ca cineva să-l urmărească pe MM, a sugerat polițista Pankhurst, și, în cazul acesta, ar putea afla că el este unul de-al nostru.

— Nu te teme de așa ceva, Rebecca. MM va dispărea înainte ca ei să ajungă la primul colț. Dar asta nu înseamnă că nu vor fi ceva surprize pe drum, pentru că Summers este un operator perspicace și se asigură să aibă un plan de rezervă care să-l transforme din răufăcător în erou. Să fiți pregătiți să acționați în momentul anunțului, chiar dacă e miezul nopții.

— Și polițista Bailey? a întrebat Rebecca.

— Ea poate fi prinsă la mijloc, a spus Hawk. Dacă va fi așa, va avea de suportat consecințele.

— Ar mai fi ceva ce trebuie să știți, sir, a spus Rebecca.

Toți și-au întors atenția spre polițista-detectiv Pankhurst.

— Nicky este însărcinată.

*

Summers a fost încântat când Nicky i-a spus noutățile.

— Spui că livrarea va avea loc vineri dimineață, devreme?

— Da, a răspuns Nicky, întorcând friptura în tigaie.

— De unde ai aflat o așa importantă informație?

— De la un borfaș de pe stradă, în schimbul faptului că m-am făcut că nu-l văd.

— Înveți repede, a spus Summers, așezându-se la masă.

— E unul din informatorii tăi? a întrebat Nicky, punându-i o friptură în față.

— Doamne, nu! a spus Summers. E unul pentru noi. În felul acesta treaba va fi cu mult mai profitabilă.

Nicky s-a așezat în fața lui, pe cealaltă parte a mesei și a meditat la răspunsul primit. Îi dăduse o altă șansă să scape și ea ar fi putut s-o facă, dacă el nu ar fi luat-o pe nepregătite.

*

William stătea pe bancheta din spate a taxiului care nu era de închiriat. Ochii lui nu se dezlipeau de poarta închisorii, cu toate că știa că Rashidi nu va fi eliberat decât peste cel puțin încă o jumătate de oră. Se uita la ceas la fiecare câteva secunde, dar ușa de lângă intrarea principală rămânea cu încăpățânare închisă.

Pe lângă ei a trecut un Mercedes albastru-închis care s-a oprit lângă închisoare, ca și cum ar fi fost clădirea unui club de țară.

— E aceeași mașină? a întrebat William.

— Nu, sir, a spus Danny. Are același număr pe plăcuță – AR1 – dar este cel mai recent model, abia scos de pe linia de producție.

— Dar șoferul este același? a întrebat William, încercând să se uite mai bine.

— Eu sunt șofer. Dacă te îmbraci așa, cred că vei afla că ești *chauffeur.* Dar, da, este același bărbat.

William a râs, deși nu era o dimineață în care să-ți permiți să râzi.

S-au auzit zece bătăi de clopot de la turnul unei biserici din apropiere, dar ușa tot nu s-a deschis.

— Poate că-i place locul așa de mult încât nu vrea să plece. Ideea de umor a lui Danny.

În sfârșit ușa s-a deschis și prin ea a pășit un bărbat musculos acoperit cu tatuaje, care căra un sac negru de piele.

— Hoț din locuințe, a spus Danny, fără a-i arunca o a doua privire. Proaspătul prizonier eliberat s-a uitat la Mercedes, i-a făcut semnul V șoferului, înainte de a porni spre cea mai apropiată stație de autobuz.

Alți doi prizonieri s-au strecurat prin ușă. William nu putea să nu se întrebe cât de mult timp vor fi în libertate. Unii dintre ei tratau pușcăria ca pe o a doua lor casă, în special dacă dormeau pe-afară, și o crimă minoră însemna că-și puteau petrece iarna într-o celulă încălzită, cu trei mese pe zi și televizor.

În sfârșit, a apărut silueta inconfundabilă a lui Rashidi. William nu a avut nevoie să spună *El este,* pentru că spre deosebire de colegul lui, el slăbise, nu pusese pe el. Purta un costum elegant similar, cămașă albă și cravată de mătase, cum purtase în ultima zi a procesului său. William s-a întrebat dacă, pe interiorul hainei, era o etichetă Harrods.

Putea fi guvernatorul pușcăriei, cu excepția faptului că guvernatorul își conducea singur mașina – un Morris Minor – spre a merge acasă.

Chauffeur-ul a sărit și a deschis portiera din spate a Mercedesului pentru șeful său, de parcă ar fi fost o luni dimineață obișnuită și Rashidi ar fi fost luat de la casa lui de la țară și dus la serviciu. În timp ce Rashidi luneca pe bancheta din spate, el și-a atins cozorocul caschetei. William s-a ghemuit să nu fie văzut, când mașina a trecut ușor pe lângă taxiul în așteptare și a virat la stânga.

Danny a întors taxiul și a avut grijă să țină distanța. S-a așezat în spatele unui alt taxi negru, de câte ori a fost posibil, pentru ca *chauffeur*-ul să nu-și da seama că au coadă.

— S-ar putea îndrepta și spre Brixton și spre The Boltons, a spus William, uitându-se prin parbriz, în timp ce ei rulau pe Upper Street.

Mercedesul nu a traversat fluviul, ci a continuat să meargă spre est și peste treizeci de minute au trecut pe lângă doi dragoni de argint cu scuturi de fier, semn că intraseră în City, în Londra.

— Cred că merge la birou, a spus William.

Mercedesul s-a oprit în cele din urmă în fața clădirii Marcel & Neffe. Din nou *chauffeur*-ul a sărit din mașină și a deschis portiera din spate pentru șeful său.

În timp ce intra în Casa de Ceai, Rashidi a primit un al doilea salut de la un alt bărbat cu caschetă, de parcă niciodată el nu ar fi fost plecat.

William nu l-a urmat înăuntru, dar a știut că el se va duce la biroul lui de la etajul al unsprezecelea. Era mai interesat să vadă când și pe ce ieșire va părăsi Rashidi clădirea. Mercedesul a plecat.

— Rămâi pe loc, Danny, a spus William, și nu-ți lua ochii de la intrarea în clădire. Dacă reapare Rashidi, contactează-mă pe radio și eu mă întorc imediat. Dacă îl pierzi, poți începe să-ți stabilești un tarif, pentru că sunt singurii bani pe care-i vei

mai câștiga, săptămâna asta, a adăugat el, în timp ce deschidea portiera taxiului și cobora.

Danny nu a râs deloc, în timp ce William alerga în direcția stației de metrou Moorgate.

Trecuse ceva timp de când William descoperise cum își părăsise, cu discreție, Rashidi biroul, fără ca cineva să observe. S-a așezat în locul lui preferat de lângă un mic chioșc de presă de unde putea observa pe oricine ieșea din Ceainărie prin ușa pe care puțini o știau, dacă nu lucrau în clădire.

S-a resemnat că s-ar putea să piardă ceva timp, dacă Rashidi venise pentru a i se prezenta la zi evoluția afacerii companiei, pe durata absenței lui. Poate chiar își schimbase caracterul, după cum îi promisese judecătorului că va face, deși William credea că e puțin probabil.

Poate că Danny îl va apela în jur de ora șase și îl vor urmări pe Rashidi spre The Boltons, unde va cina împreună cu mama lui și-și va petrecere prima noapte de libertate la ea acasă, mai ales dacă ar crede, chiar și pentru un moment, că fusese urmărit.

S-a scurs o oră, timp în care, prin ușa secretă s-au strecurat câțiva lucrători în City, dar Rashidi nu a fost printre ei. William începuse să se plictisească și s-a gândit să se întoarcă la taxi și să stea cu Danny câteva minute la căldură, pe bancheta din spate, dar, cu siguranță, acela ar fi momentul pe care Rashidi l-ar alege să plece de la muncă, în căutarea unui angajament alternativ.

În a treia oră de așteptare, a cumpărat un exemplar din *Evening Standard* cu 20 de penny, dar nu a trecut mai departe de titlul de pe prima pagină, înainte de a privi spre ușa secretă.

— Ai de gând să mai stai mult aici? l-a întrebat un polițist de la trafic.

— Atât cât trebuie, a spus Danny, prezentându-și mandatul.

Polițistul și-a dus mâna la cozoroc, surprins că șoferul de taxi era de la Poliția Metropolitană, nu

de la cea din City.

*

William a rămas fixat pe loc oră după oră, făcându-i-se din ce în ce mai frig, până când omul a apărut la ușa laterală, îmbrăcat într-un trening gri lăbărțat și cu o glugă pe cap. O ținută pe care William n-o putea uita. S-a alăturat navetiștilor de seară care se îndreptau spre scările rulante. William nu îi putuse vedea fața, dar era, în mod clar, același trening și același mers. Însă, cel mai important lucru, aceleași mânuși negre de piele.

*

Rashidi a pus piciorul pe scara rulantă, în timp ce William s-a strecurat în spatele unui bărbat cu umeri largi care era ca un scut ce-l proteja de prada lui. Când William a ajuns pe treapta de sus, Rashidi deja nu mai era în raza lui vizuală. Nu că William ar fi avut prea multe îndoieli cu privire la locul spre care acesta se îndrepta. William a luat-o spre peronul de sud al liniei Northern și a ajuns acolo exact când trenul se oprea. L-a zărit pe Rashidi, la celălalt capăt al platformei, urcând în tren și s-a strecurat și el în vagonul cel mai apropiat.

Cu toate că William era sigur că știa unde va coborî Rashidi, era foarte atent la fiecare stație. Și a avut dreptate, pentru că Rashidi nu a coborât din tren până la stația Stockwell, unde a traversat spre Victoria station, pentru a călători o stație până la Brixton.

William i-a permis țintei lui să dispară din nou din vedere, pentru a doua oară, pentru că era convins că știa exact unde se ducea. A coborât pe peron și s-a amestecat cu pasagerii care așteptau la celălalt capăt. Nu intenționa să meargă mai departe. Acum, fusese restabilit vechiul model,

Paul va prelua și-l va aștepta pe Rashidi în afara stației, a doua zi după-masă, cu speranța că acesta îl va conduce la noul laborator.

Aruncând o privire spre dreapta, William l-a văzut pe Rashidi dând mâna cu un bărbat pe care l-a recunoscut imediat și care avea lângă el doi bodyguarzi musculoși, unul de fiecare parte a sa. Rashidi se întorsese deja în cealaltă lume a lui.

O pală de vânt dinspre tunelul întunecat a anunțat sosirea următorului tren. William voia să se întoarcă la Yard, când Rashidi a făcut un pas în față și, înainte să poată avea el o reacție, cei doi bodyguarzi l-au înșfăcat fiecare de un braț și, cu o mișcare violentă, l-au aruncat pe șine.

Trenul s-a oprit scrâșnind din frâne, dar a fost prea târziu. Oribilul sunet al coliziunii corpului cu metalul i-a făcut pe câțiva pasageri să țipe, în timp ce alții au luat-o la fugă.

William a țâșnit în direcția celor trei bărbați, dar aceștia erau deja aproape de ieșire și, când William a ajuns la scările rulante, ei se aflau pe treapta de sus, croindu-și calea printre ceilalți călători uluiți. El a forțat urcând câte două trepte deodată, dar când a ajuns în capul scărilor, ei erau aproape la ieșirea din stație.

Bărbatul mai în vârstă respira cu greutate, încercând să țină ritmul cu bodyguarzii tineri și antrenați. William aproape că l-a prins și era pe punctul să se arunce asupra lui, când a simțit două brațe cuprinzându-l și a fost placat înainte să marcheze. Brațele i-au fost răsucite la spate de unul dintre bărbați, în timp ce celălalt îi punea cătușele.

— Ești arestat! a spus o voce.

*

Când William a ajuns înapoi la Yard, l-a informat imediat pe comandant de uciderea violentă și premeditată a lui Assem Rashidi și

despre felul în care el a ajuns să fie arestat, din greșeală.

— Cel puțin, asta rezolvă una dintre problemele noastre, a spus Hawk, surprinzându-l pe William. Rashidi nu mai poate face rău, de-acum. Dar ce vreau eu să știu, inspectore, este dacă l-ai recunoscut pe bărbatul cu care a dat el mâna.

— Da, sir. Era Tony Roberts, proprietarul celor unsprezece magazine de presă, care a afirmat la proces că locuiește în apartamentul lui Rashidi de peste zece ani. Cred că el a condus imperiul lui Rashidi, în absența lui, și, în mod clar, a decis că vrea să preia afacerea cu un partener mort.

— Greșeală prostească, a spus Hawk. Roberts este în cel mai bun caz numărul doi și, ucigându-și finanțatorul, ne-a făcut nouă mult mai ușoară sarcina de a doborî întregul imperiu.

— Ce doriți să fac în continuare, sir?

— Să te duci acasă, inspectore, și să mă lași pe mine să mobilizez echipa Omucideri.

William a fost dezamăgit că nu era el ofițerul care să-l aresteze pe Roberts. A sperat că acesta va fi Paul, astfel glezna scrântită ar fi devenit folclor.

*

În vreme ce William stătea în metrou, pe drumul de întoarcere spre Fulham Broadway, știa că Hawk dislocase deja o echipă de la Omucideri la Brixton, cu unitatea antidrog nu departe în spate. La momentul în care raportul lui a fost gata și l-a predat secretarei lui Hawk, acesta nu era numai depășit, ci era de-a dreptul istorie. Avea de așteptat până la întâlnirea de dimineață a echipei pentru a afla ce se întâmplase după aceea.

Când a ajuns acasă, a găsit-o pe Beth în baie, cu gemenii, cu aproape tot atâta apă pe podea câtă era și în cadă.

— Ai auzit despre Rashidi? a fost prima ei întrebare.

Tăcerea lui i-a spus tot ce avea ea nevoie să știe.

— Îți voi da detaliile mai târziu, a spus el. Inclusiv cum am ajuns să fiu arestat pentru omor, a șoptit el, în timp ce telefonul a început să sune. William a lăsat-o pe Beth cu gemenii care stropeau cu apă toată baia și a ridicat receptorul.

Nu salut, nu nume, nu amabilități. Dar, William știa cine era la celălalt capăt al liniei.

— Am vorbit cu familia și suntem doritori să continuăm cu planul tău. Dar avem o condiție.

William nu avea nevoie să i se spună care era condiția. Nu putea decât să se întrebe cum va reacționa Hawk. S-a întors în baie și a găsit-o pe Beth uscându-i pe copii, pentru a-i pune în pijamale.

— Cine a fost? a întrebat ea.

— Mă duc să dau un telefon, a spus el, fără a-i răspunde la întrebare. I-a luat în brațe pe gemeni, unul sub fiecare braț și i-a dus chicotind în dormitorul lor, unde i-a învelit și le-a stins lumina. S-a întors în hol, a ridicat telefonul și a format un număr nelistat.

— Comandantul Hawksby la aparat.

23

BARONUL DROGURILOR ARUNCAT SUB ROȚILE TRENULUI.

Hawk a tras cu ochiul la prima pagină a cotidianului *Daily Mail,* înainte de a-l da deoparte.

— Noutăți de ieri, a declarat el. Tony Roberts și doi tovarăși de-ai săi au fost arestați noaptea trecută și toți trei vor fi acuzați astăzi, mai târziu, de uciderea lui Rashidi. Ca bonus, unitatea antidrog a intrat și a reușit să închidă încă un laborator, într-o altă parte a Brixton-ului, care arăta de parcă ar fi fost înființat recent, în pregătirea întoarcerii lui Rashidi.

— Abia aștept să citesc titlurile din ziarele de mâine, a spus Jackie.

— L-am informat deja pe comisar la ce să se aștepte și am primit toate laudele. Niciunul dintre voi nu a fost menționat.

Toți au izbucnit în râs și au început să bată cu palmele în masă, ca semn de aprobare.

— Sergent Adaja, pentru că tu ai fost responsabil de arestarea lui Roberts, poate că ne poți prezenta situația, la zi.

— O echipă de la Omucideri s-a pus imediat în mișcare după apelul ofițerului de la investigații, a început Paul. Cei unsprezece pretinși agenți de presă ai lui Roberts erau, așa cum ați bănuit, sir, nimic mai mult decât un front elaborat pentru spălarea banilor din drogurile lui Rashidi. Aproape toți angajații lui Roberts au tăcut mormânt, numai o angajată a rupt tăcerea când i s-a sugerat c-ar putea fi acuzată că a sprijinit un infractor. Informațiile date de ea ne-au condus la un bordel local, unde l-am găsit pe Roberts la treabă. Nu a încercat să se opună arestării. Tânăra care era cu el, ei, deasupra lui, a fost un izvor de informații, odată ce i-am promis să nu-i înregistrăm numele în

documente. Se pare că mama ei este președinta Asociației Conservatoare locală.

— Fiecare are prețul său, a spus Hawk. Ce ne spui despre complicii lui Roberts?

— Nu sunt cele mai ascuțite unelte din cutie, sir. Au fost găsiți sărbătorind într-o cârciumă. Au opus rezistență, dar nu cine știe ce. Vor apărea în fața magistratului în dimineața asta, împreună cu Roberts, toți trei vor fi acuzați de omucidere.

— Aud că și tu ai avut o la fel de meritorie seară, sergent Roycroft, a spus Hawk, întorcându-și atenția spre Jackie.

— Sir, așa cum a subliniat Paul, Roberts nu este Rashidi. Odată ce-a fost acuzat de omor, a cedat, i-a acuzat pe cei doi criminali și chiar ne-a spus unde este ultima fabrică de droguri a lui Rashidi. A susținut că el nu este nimic mai mult decât un țap ispășitor care a fost plătit să spună că a locuit în apartamentul lui Rashidi. Când am pronunțat cuvintele *închisoare pe viață*, s-a oferit să-și recunoască vinovăția și să devină martor în favoarea Coronei, în schimbul unei sentințe mai ușoare.

— Sunt sigur că-i putem obține vreo câțiva ani de închisoare, a spus Hawk, în așa fel încât el să fie eliberat la timp, pentru a intra direct într-o casă pentru bătrâni.

Alte bătăi cu palmele pe masă.

— În urma dezvăluirilor lui Roberts, îi pot raporta supeintendentului Watts și celor șaizeci de oameni ai lui care au măturat Brixton-ul noaptea trecută și au pescuit un banc de pești, au prins o duzină de alergători-vânzători și, mai important, vreo doi distribuitori de droguri fruntași, pe care-i urmăream de ani de zile. A doua operațiune după Calul Troian, ca importanță, așa i-am prezentat-o comisarului.

— Au găsit destule probe care să susțină acuzațiile? a întrebat Paul.

— Șapte kilograme de cocaină, trei de heroină și nenumărate pachete de marihuana, a spus Hawk. Voi produce fotografii ale prăzii și le voi da presei, astăzi, mai târziu.

— Totuși, superintendentul Watts este convins că asta a fost numai o mică parte a unui transport de marfă care a ajuns recent din Columbia și că restul prăzii a fost deja distribuit în toată Londra, a spus Jackie.

— S-a întors ceva în Romford? a întrebat Hawk, uitându-se peste masă la polițista Bailey.

— Nu știu, sir, a spus Nicky. Nu există nimic în Book 66 care să sugereze asta, nicio arestare semnificativă pentru deținere de droguri nu s-a făcut în ultima săptămână și nimic nu s-a livrat.

— Amintește-mi, a spus Hawk. Nu familia Turner era, cel mai probabil, cea care primea drogurile ce urmau să fie distribuite în Romford?

— Nu, sir, era familia Payne. Turner-ii nu au provocat niciun necaz, în ultima vreme.

— Fie minte, fie Summers nu are destulă încredere în ea pentru a-i spune ce face, s-a gândit Rebecca. Detectivul din ea întâi o suspecta, în timp ce prietena voia s-o creadă.

— Mă aștept ca rapoartele fiecăruia dintre voi să fie pe masa mea la prânz, a spus Hawk. Polițist Pankhurst tu ce ai de spus? a întrebat-o el pe unica persoană care nu scosese nicio vorbă.

— Cererea pentru licență extinsă privitoare la lichior, pentru clubul de striptis a fost refuzată, sir, și ofițerul implicat a trebuit să-și descoasă cele trei trese și e din nou la patrulare.

Un mesaj codat pe care ultimul beneficiar ar fi trebuit să-l aștepte până când se adunau din nou, într-o oră, după ce Nicky pleca spre Romford.

Hawk a dat afirmativ din cap. Nu a reușit să se uite la polițista Bailey și s-a întrebat cât timp va mai dura până când recunoaște cine era tatăl copilului ei nenăscut, pentru că acesta, cu siguranță, nu s-a mutat din Croydon.

*

Se spune că funeraliile sunt pentru ca cel plecat să afle cât de popular a fost. Necazul e că el nu e prezent, ca să afle.

Participarea la funeraliile lui Assem Rashidi ar putea fi descrisă, în cel mai bun caz, ca slabă. Mama lui a fost singura care a vărsat o lacrimă când trupul sigurului ei copil, sau ce mai rămăsese din el, a fost coborât în pământ. Preotul catolic care a oficiat serviciul nu-l întâlnise niciodată și nu ar fi permis să facă ceremonia, dacă mama lui Rashidi n-ar fi participat cu regularitate la Brompton Oratory și, mai important, unul dintre cei mai generoși binefăcători ai parohiei.

Booth Watson stătea la un pas de micul grup de îndoliați, îmbrăcat într-o ținută sobră potrivită, cu capul plecat, reprezentându-și clientul pentru ultima oară. Cu toate acestea avea speranța că singura rudă în viață a lui Rashidi s-ar putea ca, foarte curând, să aibă nevoie de serviciile lui.

Doi bărbați robuști, strânși în costumele fixe pe trup, urmăreau funeraliile de departe, arătând de parcă singurul lor scop era să se asigure că decedatul nu se ridica în mod miraculos din morți. Mica adunare a fost imediat dublată prin venirea celor patru gropari.

Încă și mai departe, în spate, stătea William, ascuns de un monument care reprezenta trei îngeri, iar în spatele lui era un fotograf care făcea fotografii participanților, pentru a le pune pe biroul comandantului, până la prânz.

Preotul a dat ultima binecuvântare și a făcut semnul crucii. Nu că ar fi crezut că acest păcătos anume avea mari șanse să intre în Rai.

Au început să cadă câteva picături de ploaie. Booth Watson și-a deschis umbrela și a însoțit-o pe doamna Rashidi la mașina care o aștepta.

— A fost amabil din partea dvs. să participați la funeraliile lui Assem, domnule Booth Watson, a spus ea, aproape șoptit.

— Un bărbat înțeles foarte greșit, a spus el pe ton grav. Dacă e ceva ce pot face pentru a vă ajuta în viitor, vă rog, doamnă, să nu ezitați să faceți apel la serviciile mele, a adăugat el și i-a dat o carte de vizită cu literele în relief.

— Domnule Booth Watson, chiar se întâmplă să am nevoie de un sfat într-o problemă personală. Fiul meu a murit fără testament și vreau să mă sfătuiască cineva cum să mă descurc cu această, cam complicată, proprietate.

Booth Watson a deschis portiera din spate a Mercedesului negru, a închis umbrela și s-a tras într-o parte pentru a-i permite noii sale cliente să urce.

— Voi aștepta să treacă o perioadă potrivită, doamnă Rashidi, pentru a vă permite să plângeți, apoi voi lua legătura cu dumneavoastră.

— Să nu așteptați prea mult, a spus ea, închizând portiera.

*

— Ia întotdeauna urma banilor!, a spus comandantul, când echipa s-a strâns din nou, după ce polițista Bailey plecase la Romford. Dar, întâi, haideți să recapitulăm cele mai recente informații. La ora unu, în vinerea trecută, Marlboro Man a vizitat rezidența familiei Payne. A observat doi bărbați care-l urmăreau cu privirea dintr-o mașină parcată cam la o sută de yarzi distanță.

Odată ce MM a intrat în casă, i-a dat tatălui Payne, Reg, un kilogram de cocaină, o jumătate de kilogram de heroină și zece mii de lire în bancnote marcate, toate puse într-o geantă Sainsbury. Am chitanțe pentru toate și toate au fost autorizate de către comisarul adjunct.

După ce-a ieșit din casă, MM a condus, dar când a fost clar că nu-l urmărea nimeni, a întors mașina și s-a dus la un loc pe care-l identificase mai devreme, de unde nu putea să fie văzut, dar el avea o vedere perfectă a ușii de la intrarea în casa lui Payne. Câteva minute mai târziu, au ieșit doi bărbați din mașina parcată și au intrat în casa lui Reg Payne. Hawk a dat să circule câteva fotografii. Veți remarca că MM nu este David Bailey, dar, ca să fiu cinstit, el nu putea folosi flash-ul și era oarecum departe.

Ofițerii au studiat fotografiile un timp, înainte ca Hawk să întrebe:

— Vreo observație?

— Cel înalt este Summers, a spus Jackie. Celălalt, în haină de ploaie, ar putea fi partenerul lui de crime, inspectorul Castle?

— Nu cred, a spus William. Castle este cu mult mai în vârstă decât acesta. Dar ce ține în mâna dreaptă?

— Este Lamont, a spus Paul, care examina una dintre fotografii cu lupa.

— Ce te face să crezi asta, sergent Adaja? a întrebat Hawk.

— Este o caschetă de polițist. Și, dacă nu greșesc, asta arată ca o împletitură în argint, pe cozoroc.

— Să facă pe ofițerul de poliție se poate dovedi a fi cea mai mică din problemele lui Lamont. Totuși, este încă o greșeală pe care ar putea s-o regrete toată viața, a spus Hawk, dând să circule alt rând de fotografii cu cei doi bărbați ieșind din casă, douăzeci de minute mai târziu.

— Vă dați seama de diferențe?

— Summers este cel care duce acum geanta pe care o adusese MM în casă, mai înainte, a spus Jackie.

— Și ce vă spune asta, sergent Roycroft?

— Acum ei sunt în posesia drogurilor și banilor.

— Și, mai important de-atât?

— Nu a fost nimeni arestat, a spus Rebecca. Deci, probabil că au făcut o înțelegere.

— Nu uitați că polițista Bailey ne-a spus că nimic nu a fost înregistrat în Book 66 și Summers s-a întors la secție, în dimineața următoare, cu mâinile goale, a spus Hawk.

— Deci, acum avem trei polițiști corupți – dacă îl includeți pe Lamont, a spus William. Dar al patrulea nu e nicăieri de văzut.

— Poate că Nicky nu știa ce se întâmplă, a sugerat Rebecca.

— Așa pare, pentru că MM a confirmat că ea și-a petrecut noaptea de vineri în casa lui Summers. Dar haideți să-i acordăm prezumția de nevinovăție, pentru moment, a spus Hawk, cam neconvins. Cine are următoarea întrebare?

— Unde s-au dus Summers și Lamont, după ce au părăsit casa lui Payne, dacă nu s-au întors la secție? a întrebat Rebecca.

— Bine gândit, a spus comandantul, dându-le alt set de fotografii.

— MM i-a urmărit până la casa lui Jimmy Turner, capul familiei care locuiește în cealaltă parte a zonei. Erau, în mod clar, așteptați, pentru că luminile erau aprinse la parter și ușa din față a fost deschisă chiar înainte ca Summers să bată.

— Apoi ce s-a întâmplat? a întrebat Paul.

— Cei doi au ieșit cam după o jumătate de oră, fără geanta Sainsbury. Deci ce putem presupune din asta, chiar dacă nu va fi considerată probă la proces?

— Au dat drogurile familiei Turner, dar au ținut pentru ei banii?

— De aceea am accentuat, la începutul întâlnirii, că trebuie să iei întotdeauna urma banilor, a spus Hawk. Știm, acum, că ei sunt în posesia celor zece mii de lire originale și, în timp, pot, de asemenea, să aștepte partea lor din banii pe droguri. Dar ceea ce ei nu știu este că noi avem seria fiecăreia dintre acele bancnote, așa că în

secunda în care încearcă să cheltuiască vreun ban, vom fi pe ei.

— Nu pare că vor merge imediat la cumpărături, a spus William. Lamont este prea chibzuit ca să le permită să facă ceva așa de stupid. Nu uitați că singurul motiv pentru care ați putut recupera sacoșa plină cu bani, după razie, a fost acela că el nu începuse să-i cheltuiască.

— Summers s-ar putea să nu fie atât de răbdător, așa că el ar putea fi încă pariul nostru.

— Eu cred că Summers a făcut deja ceva încă și mai prostesc, a spus Rebecca, care nu a putut să nu facă o mică pauză pentru a vedea dacă are atenția tuturor.

— Dă-i drumul, polițist Pankhurst, a spus Hawk.

— Când Nicky a venit la micul dejun, duminică dimineață, avea un inel cu diamant pe deget.

— Duminică dimineața? a repetat Hawk. Dar asta înseamnă cu cinci zile înainte de a pune mâna pe bani.

— Deci, încă este posibil ca ea să nu fie implicată în operațiune, a spus Rebecca. Cu toate acestea, mai e ceva ce cred că ar trebui să știți, sir. Dacă este adevărat, asta ar fi costat cu mult mai mult decât câștigul unui sergent pe un an de zile.

— Bănuiesc că inelul a dispărut după un furt recent dintr-o casă, când Summers a fost ofițerul care l-a arestat pe făptaș, a spus William. Caz în care, nu ar fi trebuit să fie dificil să-i luăm urma și vom avea destule probe ca să-l acuzăm.

— Cum poți fi sigură că era un diamant solitaire? a întrebat Hawk, întorcându-se din nou spre polițista Pankhurst.

— Nu este diferit de inelul de logodnă al mamei mele, a spus ea, arătând cam stânjenită.

— Polițist, tot vom face noi un detectiv din tine, a spus comandantul. Dar, pe care deget purta polițista Bailey inelul?

Rebecca a arătat degetul al treilea de la mâna stângă.

— Săraca fată, a spus Hawk, cu deosebit de multă empatie. Dar, tot nu ne permitem să facem încă vreo mișcare. Mai sunt alte evoluții pe front?

— Da, a spus Jackie. Lamont m-a chemat la o întâlnire. Vom ieși la un pahar sâmbătă noaptea.

— Ce vrea? a întrebat Paul.

— După eșecul meu din metrou, mă aștept să vrea să afle dacă este urmărit, a spus Rebecca.

— Deci, ce să-i spun? a întrebat Jackie.

— Ce vrea el să audă, nu, nu este urmărit, a spus William.

— Atenție, a spus Hawk, va veni timpul când voi vrea ca el să știe că este supravegheat, dar nu acum.

William a zâmbit, iar Jackie arăta uluită, însă niciunul dintre ei nu a pus întrebarea evidentă, pentru că știau că nu vor primi niciun răspuns.

— Dacă Lamont îți mai dă un plic maro, noi vom ști că el crede că ești la fel de coruptă ca el.

— Să îndrăznesc să întreb cât a fost în primul plic? a întrebat Jackie.

— Habar n-am, a spus William. L-am predat direct la depozitul secției. Dar, abia aștept să mai primesc unul.

Jackie a avut delicatețea să zâmbească.

*

— Domnule Booth Watson, trebuie să înțelegi că nu știam că fiul meu era traficant de droguri. Eu am crezut că era președintele unei mici, dar respectabile firme de ceai. Când a fost arestat, a fost un șoc la fel de mare pentru mine, cum a fost și pentru prietenii mei, că a putut să ducă o viață dublă.

Booth Watson și-a alăturat palmele ca la rugăciune, dar nu a spus nimic.

— Apreciez, domnule Booth Watson, faptul că ați reușit să-l curățați de cele mai serioase acuzații, dar v-aș spune că eu m-am rugat să fie găsit vinovat și pedepsit pentru păcatele lui.

Booth Watson arăta contrariat, dar nu a făcut nicio încercare să-și întrerupă clienta, cât timp ea îi făcea confidențe.

— Sunt sigură că vă amintiți ce v-am spus, în acel moment, că refuz să depun mărturie la proces, pentru că ar fi trebuit să recunosc că îl vedeam pe Assem numai o dată pe săptămână, vinerea după-masă, și, atunci, numai pentru câteva ore. Ea a făcut o scurtă pauză, înainte de a adăuga: mărturisesc că moartea lui a venit ca o binecuvântare.

Booth Watson și-a lăsat capul în jos.

— M-au părăsit cei mai mulți dintre prieteni, a continuat ea, așa că nu mai am niciun motiv pentru a rămâne în țara asta. Intenționez să mă mut în Franța. Cât mai curând posibil. Mă rog ca Dumnezeu să nu-mi prelungească viața pe pământ prea mult timp.

Booth Watson a zâmbit spre clienta sa ca un păianjen benign care a prins un fluture mare în pânza lui și nu avea nicio intenție să-i dea drumul. Ultimul lucru pe care-l voia era ca doamna Rashidi să moară.

— Cu acestea în minte, vă întreb dacă îmi puteți pune lucrurile în ordine, ca să mă pot întoarce în Lyonul nașterii mele.

— Fiți sigură, doamnă, a spus Booth Watson, am lucrat zi și noapte pentru dumneavoastră, cu acest singur țel în minte. Dar mă tem că afacerile dumneavoastră sunt oarecum complexe. Totuși, cum timpul este esențial, s-ar putea să am o soluție la problema dumneavoastră.

— Care, domnule Booth Watson?

Zâmbetul binevoitor a revenit, păianjenul mai adăugase câteva fire la pânza lui.

— Puteți pleca la Lyon când doriți, dacă…

— Dacă ce?

— Dacă vă simțiți capabilă să-mi transferați mie calitatea de avocat pentru afacerile dumneavoastră, în absență. Aș fi onorat să vă reprezint, cu cele mai bune abilități ale mele. Desigur, aș fi fericit să vă vizitez la Lyon din când în când, ca să vă informez.

— Ce aș avea de făcut pentru a se întâmpla cum spuneți?

— Dacă semnați acest document, doamnă Rashidi, a spus el, punând în fața ei două coli de hârtie, problemele dumneavoastră vor deveni problemele mele și dumneavoastră vă puteți relaxa știind că eu voi avea întotdeauna interesele dumneavoastră în inimă.

I-a dat clientei sale un stilou și a marcat cu două cruci locurile unde să semneze. Doamna Rashidi nu și-a petrecut mult timp cu cititul documentului, înainte de a-l semna.

BW a așteptat să se usuce cerneala, apoi a spus:

— Rămân umilul dvs. Servitor, doamnă, și s-a înclinat ușor în fața ei.

— Nu, nu, domnule Booth Watson. Eu sunt cea care trebuie să vă mulțumesc.

*

Nicky și-a terminat serviciul, imediat după ora patru. Decisese că sosise vremea să spună că era însărcinată și că nu mai era mult până ce starea ei va fi orbitor de evidentă. S-a uitat la inel și a zâmbit. Intenționa să profite din plin de cele trei luni libere plătite pentru maternitate oferite femeilor polițiste, după care va hotărî dacă va reveni la muncă sau va demisiona. Un polițist este suficient pentru o familie, după opinia ei.

A intrat în apartament și nu a fost surprinsă să constate dezordinea. La urma-urmelor, fusese plecată o săptămână. În chiuvetă, era un maldăr de vase nespălate, cu mâncarea uscată pe ele.

Limpezirea nu era, în mod clar, o activitate prioritară pentru Jerry. A deschis fereastra și s-a apucat să spele vasele, sperând că va termina treaba, până va veni el de la serviciu.

Odată încheiată curățenia în bucătărie, și-a concentrat atenția spre dormitor. Patul era nefăcut și halatul de mătase al lui Jerry fusese lăsat în devălmășie pe podea. Exact cum face James Bond, îi spusese el odată. L-a ridicat și l-a atârnat pe spatele ușii, apoi a umflat pernele și a întins cearșaful. A rămas stană de piatră și a simțit că i se face rău, când a văzut o pereche de chiloți roșii de dantelă, în mijlocul patului. Cu siguranță nu erau ai ei. S-a prăbușit pe podea, în lacrimi. Îi lăsase cineva acolo intenționat, știind că ea va fi cea care îi va găsi?

De câte ori jurase Jerry că începuse o viață nouă, de când o întâlnise pe ea? *„Am găsit femeia cu care vreau să-mi petrec tot restul vieții”,* îi spusese el destul de des. Inelul nu însemna nimic? Ori era monedă de schimb, cum era și ea?

Nu a durat mult până când lacrimile lui Nicky s-au transformat în furie, când s-a gândit la cât de multe riscuri își asumase pentru el, ca să fie aruncată ca o cutie goală de carton. Voia ca el să intre în casă, chiar în acea clipă, ca să poată să-i spună exact ce gândea despre el.

A trecut o oră și el nu a apărut; ea a decis că era timpul să treacă de la gânduri la acțiune.

S-a ridicat de pe podea, s-a dus încet în bucătărie a luat o pereche de foarfeci mari dintr-un sertar. S-a întors în dormitor, a deschis dulapul, unde era o jumătate de duzină de costume, vreo două sacouri, pantaloni gri și cravate. Nici chiar un papion roșu, purtat destul de rar, nu a scăpat de execuție.

A admirat carnagiul risipit pe toată podeaua, și a dus foarfecele în sertarul din bucătărie. Apoi, a luat un ciocan din cutia cu scule de sub chiuvetă și a distrus televizorul din salon. În sfârșit, și-a

îndreptat atenția spre vase, farfurii, cești și farfurioare, lăsând la sfârșit serviciul de masă care tocmai fusese adus în casă pentru ocazii speciale. Jerry îi spusese că era un cadou de la mama lui. Mai degrabă de la John Smith. Când a terminat, Nicky a stat pe loc și a admirat dezastrul. Un taur într-un magazin de porțelanuri ar fi fost mândru de ea. Nicky s-a lăsat pe podea, extenuată, dar entuziasmată. Odată ce și-a revenit în întregime, a continuat cu deciziile.

S-a așezat la biroul lui Jerry din camera din față, a luat un plic mare din sertarul de sus și a pus chiloții de dantelă și inelul cu diamant înăuntru, apoi l-a sigilat. Era pe punctul să închidă sertarul, când a zărit jurnalul lui Jerry.

A dat încet paginile, până a ajuns la zi. Văzând cuvintele *Club Playboy, Park Lane* subliniate, a înțeles că el nu se va întoarce acasă, înainte de miezul nopții. A încercat să nu se gândească la iepurași.

A luat o coală de hârtie de pe suportul de argint din fața ei și a scris o notă scurtă pe care o va lăsa în drumul ei spre casă din acea seară la secție, în speranța că inspectorul Warwick nu va mai avea nicio îndoială de care parte era ea.

24

Au ajuns amândoi la bancă cu câteva minute înainte de întâlnirea cu managerul zonal. Tânăra de la recepție le-a verificat numele pe clipboard și le-a bifat.

— Dacă luați liftul până la etajul cinci, a spus ea, dra Davis, asistenta personală a domnului Simpson, vă va întâmpina și vă va conduce la biroul managerului.

Cei doi bărbați au urmat instrucțiunile și nu au vorbit între ei în liftul aglomerat, până când ușile s-au deschis la etajul al cincilea, unde au fost întâmpinați de o tânără.

— Bună dimineața, a spus ea. Sunt asistenta personală a domnului Simpson. Acesta așteaptă cu nerăbdare întâlnirea cu dumneavoastră.

I-a condus pe un coridor lung spre o ușă pe care scria R.C. Simpson, Manager Zonal. A bătut o dată la ușă și nu a așteptat răspunsul ca să deschidă ușa și s-a tras într-o parte.

— Mă bucur să vă cunosc, a spus Simpson, ridicându-se din spatele biroului, pentru a le strânge mâinile potențialilor săi noi clienți.

— Asemenea, a spus, cu politețe, Booth Watson. Faulkner nu a spus nimic.

— Vă rog să luați loc, a spus managerul. Dra Davis s-a așezat în spate, cu carnetul de notițe deschis și stiloul pregătit. Deși toate documentele dvs. sunt în ordine, a spus domnul Simpson, odată ce musafirii s-au așezat, mi-am luat precauțiunea de a o suna pe doamna Rashidi, în Lyon, pentru a verifica dacă banca are permisiunea să colaboreze total cu dvs.

— Nu m-aș fi așteptat să nu fie așa, a spus Booth Watson, oferindu-i cel mai binevoitor zâmbet.

— Doamna Rashidi a confirmat nu numai că aveți toată puterea ca avocat, ci că eu trebuie să

răspund la orice întrebare ați putea avea privitor la proprietățile și bunurile fiului ei defunct. Vă stau la dispoziție, domnilor.

— Vă mulțumesc, a spus Booth Watson. Aș începe prin a vedea detaliile oricărui cont personal aflat pe numele domnului Rashidi și cel mai recent raport anual de la Marcel & Neffe.

Domnul Simpson i-a înmânat două dosare groase, dovedind că anticipase, în mod clar, cele două întrebări.

Faulkner a întors ultima pagină și a început cu rândul de jos, în timp ce Booth Watson a continuat cu lista cu întrebări.

— Mai există alte active depuse în bancă pentru siguranță, care nu se regăsesc în contul curent al doamnei Rashidi?

— Procentul ei de cincizeci și unu la sută din Marcel & Neffe. Vă pot spune, ca pe o confidență strictă pe care v-o fac, că ceilalți patru deținători de acțiuni vor dori să renunțe la participația lor la companie, dacă ar fi să primească o ofertă realistă.

— Cum prețul acțiunilor a scăzut, a spus Faulkner, luând cuvântul pentru prima oară, dar fără a-și ridica privirile, sunt obligat să întreb ce ar considera ei o ofertă realistă?

— Cred că ar fi de acord să renunțe la procentul lor de patruzeci și nouă la sută pentru două milioane de lire sterline.

— Le oferim un milion și spuneți-le că aceasta este ultima ofertă și că nu e loc de negocieri.

— Dar compania a avut un profit de trei sute de mii, anul trecut.

— Asta a fost anul trecut. Cinstit vorbind, voi fi surprins dacă ating rentabilitatea, anul acesta. Repet, asta-i ultima ofertă.

— Le voi transmite mesajul, a spus Simpson, nepărând a avea vreo speranță.

— Mai sunt alte active de care ar trebui să știm? a întrebat Booth Watson, continuând să facă pe polițistul bun.

— Cu siguranță că mai sunt, a replicat Simpson. Domnul Rashidi a închiriat șapte cutii de valori, care sunt păstrate în seifurile noastre, dar, desigur, nu le cunosc conținutul. Le puteți vedea oricând doriți.

— Este convenabil chiar acum, a spus Faulkner, ridicându-se de pe scaun și punând dosarele înapoi pe biroul managerului.

Simpson a fost surprins, dar și-a revenit rapid.

— Mă tem că asta nu va fi posibil, decât, desigur, dacă sunteți în posesia cheii doamnei Rashidi.

Booth Watson a scos cheia din buzunarul interior.

— Domnișoară Davis, vă rog să-i însoțiți pe domnul Booth Watson și pe colegul său, la subsol. Voi suna la șeful securității să-l previn că sunteți în drum spre el.

Domnișoara Davis și-a închis carnetul de notițe, s-a ridicat de la locul ei și a spus:

— Urmați-mă, domnilor.

Booth Watson a dat mâna cu Simpson, încă o dată, apoi i-a urmat pe Faulkner și pe dra Davis afară din cameră și înapoi la lift.

— Frumoasă vreme avem, pentru acest moment al anului, s-a aventurat dra Davis, în timp ce liftul cobora încet spre subsol.

— Da, într-adevăr, a spus Booth Watson, care nu a mai făcut nici o altă remarcă despre vreme sau despre orice alt subiect, înainte ca ușile liftului să se deschidă.

De această dată, au fost întâmpinați de un bărbat înalt, îmbrăcat elegant, care avea în mână un mănunchi mare de chei.

— Bună dimineața, domnilor. Vă rog să mă urmați, a spus el, înainte de a-i conduce pe un coridor prost luminat, până la o ușă mare de oțel. A fost nevoie de trei chei și de introducerea unui cod pe o tastatură de pe perete, înainte ca el să poată deschide ușa grea de fier, lăsând la vedere o

încăpere cu sute de cutii de valori aliniate de-a lungul pereților, de la podea până la tavan. Funcționarul a verificat câteva numere într-un mic carnet, înainte de a extrage șapte cutii și a le pune pe masa din centrul încăperii.

— Vă lăsăm acum, domnilor, a spus dra Davis. Când vă încheiați treaba, vă rog să apăsați pe butonul verde de pe perete. Ușa se va deschide automat și eu vă voi însoți înapoi la biroul managerului.

— Vă mulțumim, a spus Booth Watson.

Domnișoara Davis și funcționarul de la securitate s-au retras discret, închizând ușa în urma lor.

Booth Watson a deschis fără grabă fiecare din cele șapte cutii, înainte ca amândoi să verifice conținutul acestora: primele șase cutii erau pline cu bani, diamante, obligațiuni și certificate de acțiuni, dar nu și a șaptea. Booth Watson se simțea ca și cum peștera lui Aladin ar fi semănat cu un magazin pentru săraci, în comparație cu comorile care erau acum în jurul lor. A fost nevoie de o oră pentru a face inventarul complet al conținutului cutiilor.

— Estimez că sunt peste un milion de dolari și aproape un alt milion în lire sterline, a spus el. Cu toate acestea, deși sunt bancnote folosite și prin urmare imposibil de urmărit, ultima lege privitoare la spălarea banilor va face dificilă pentru tine folosirea lor în sume mari.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, a spus Faulkner. Sunt destul de mulți aristocrați care ar fi fericiți să renunțe la obiectele ciudate de familie pentru bani peșin, atâta vreme cât eu pot să produc pentru ei o copie pe care s-o atârne în locul originalului, asigurându-i că nu este nevoie să-l deranjeze pe agentul fiscal. Și poți de asemenea să fii sigur că nu e vorba de sărăcirea străinilor bogați care sunt nerăbdători să achiziționeze capodopere pentru cazul în care ar deveni pe neașteptate

persona non grata în propriile lor țări și să aibă nevoie de active disponibile.

— Asta nu rezolvă problema modului în care vei cumpăra restul acțiunilor de la Marcel & Neffe. Simpson nu va accepta niciodată o plată cash pentru o asemenea sumă. Orice tranzacție va trebui să fie transparentă și corectă.

— Și așa va fi, a spus Miles. Rashidi are trei conturi valide dintre care unul de puțin peste un milion. Deci, putem cumpăra cele patruzeci și nouă de procente ale companiei cu propriii lui bani.

— Cum te aștepți să-i explic eu doamnei Rashidi lucrul acesta? S-ar putea să nu fie chiar așa de naivă cu bancnotele.

— Îi poți spune că sunt bani murdari, obținuți de fiul ei din tranzacții ilegale cu droguri. Atunci, nu va dori deloc să aibă de-a face cu ei.

— Dar cum rămâne cu procentul ei de cincizeci și unu la sută din Marcel & Neffe?

— Sunt convins că va renunța la acele acțiuni în schimbul lucrării *Madonna di Cesare* a lui Raphael.

— Dar asta valorează milioane.

— S-ar putea, dacă ar fi originalul.

— Dar dacă îl dă în vânzare?

— Nicio șansă. Femeia care crede în Dumnezeu, mai bine ar muri decât să vândă Fecioara.

— Cu excepția cazului în care dă peste original.

— Exclus, pentru că eu dețin originalul și nu am nicio intenție să-l pun pe piață.

— Și eu ce profit am din planul tău, știind că nimic din toate acestea nu sunt posibile fără mine, a întrebat Booth Watson, cu un gest larg al mâinilor.

— Vei asigura preluarea cu succes a companiei Marcel & Neffe, după care vei deveni juristul companiei cu un onorariu lunar destul de

consistent pentru ca să nu mai ai niciodată nevoie să mai reprezinți un alt client.

— Cu bonusuri, a sugerat Booth Watson, uitându-se la mormanele de bani de pe masa din fața lor.

— Bineînțeles, a spus Faulkner, luând câteva pachete sigilate de douăzeci de bancnote dintr-una dintre cutii și dându-i-le lui Booth Watson. Pentru moment, acestea ar trebui să-ți acopere micile necesități. Și dacă te bagi, vor fi mult mai mulți acolo, de unde vin aceștia.

Zâmbetul lui Booth Watson a rămas la locul lui, în timp ce acesta punea câteva pachete de bani în sacoșa Gladstone, care s-au alăturat conținutului celor șapte cutii.

— Voi duce toate lucrurile personale la Lyon, a spus el, și le voi da doamnei Rashidi. Fotografii, scrisori și câteva amintiri de familie pe care știu că le va aprecia.

— Împreună cu copia lucrării lui Raphael, la care, sunt convins, că nu va rezista, a spus Faulkner.

— Luând în considerație totul, am lucrat bine, în dimineața asta, a declarat Booth Watson, în timp ce ridica sacoșa lui grea, iar Faulkner apăsa pe butonul verde. Când ușa s-a deschis, dra Davis și funcționarul de la securitatea băncii erau acolo.

— Pentru moment, am terminat, a spus Booth Watson. Eu voi reveni, din când în când.

*

Beth îi hrănea pe gemeni când a auzit poarta deschizându-se. S-a uitat pe fereastră și a văzut o tânără care punea un plic în cutia lor poștală. Probabil o circulară de la parohie sau o invitație la o serată a Partidului Conservator local, s-a gândit ea, cu dezamăgire. S-a uitat cu mai mare atenție la tânăra care se îndepărta pe alee. I se părea ceva

cunoscut la ea, dar Beth nu își putea da seama unde și când o mai văzuse.

A auzit a doua oară deschizându-se poarta când ducea gemenii la etaj și a zâmbit la gândul că William venea acasă devreme. Odată ce gemenii au fost așezați în pătuțurile lor, a coborât la parter și l-a găsit pe William citind ceva scris pe o coală de hârtie.

— Ai văzut cine a adus asta? a întrebat el, fără să-și ridice ochii de pe foaie.

— Da. Și ce plăcut să te văd și pe tine!

— Scuze, a spus el, îmbrățișând-o.

— M-am uitat numai o clipă la ea. Era tânără, cam douăzeci și cinci-șase de ani, păr negru. Cred că s-ar putea să fie însărcinată.

William a dat din cap și a citit textul a doua oară.

Mergi la Clubul Playboy, pe Park Lane, la ora 7:30, în seara aceasta. Nu lua în seamă iepurașii, fii cu ochii pe braconieri.

— Am pregătit meniul tău favorit pentru cină, om al cavernelor, a spus Beth, așa că sper că-ți este foame.

William i-a dat biletul. După ce l-a citit, ea a spus:

— Hmm, este un loc unde te vei putea amesteca printre o mulțime de alți oameni ai cavernelor, dar aș putea să pariez că, la Clubul Playboy, nu se servește plăcinta păstorului.

25

William a sosit la Clubul Playboy de pe Park Lane, imediat după ora șapte, convins că va avea mai mult decât destul timp să se familiarizeze cu locul, pentru că știa că Summers nu termina serviciul până la ora opt.

După ce s-a înregistrat, a urcat scările spre primul etaj și a intrat în cazinou. S-a plimbat agale în jurul sălii de jocuri, inventariind diferitele modalități de a pierde bani. O duzină de mese de blackjack și câteva mese de ruletă erau supravegheate de crupieri care mișcau roțile în timp ce clienții lor urmăreau parcursul unei mici mingi albe, sperând cu ardoare că ea se va opri pe numărul ales de ei. Nouăzeci și trei la sută din timp, nu se întâmpla. În fundul sălii, William a remarcat o ușă pe care scria PRIVAT, prin care, a presupus el, erau invitați să treacă numai jucătorii mari. O invitație de care nu va avea parte niciodată.

După ce a dat ocol a doua oară sălii de jocuri, s-a așezat la capătul barului și a așteptat să-și facă apariția Summers.

— Cu ce vă pot servi, sir? a întrebat un barman atent.

— Un suc de portocale, vă rog, a spus William, scoțând portofelul din buzunar.

— E din partea casei, sir, a spus barmanul primului său client.

A trecut o oră și nici urmă de Summers. După a doua oră, William a început să se întrebe dacă polițista Bailey nu cumva îl trimisese acolo în speranța că-l va scăpa basma curată pe iubitul ei, în timp ce el își dorea să fi stat acasă.

William aproape că a căzut de pe scaunul de bar, când s-a deschis ușa și a intrat Bruce Lamont. S-a îndreptat rapid spre cea mai apropiată scară, fără să știe nici măcar unde ducea. Când a ajuns în

capul treptelor a fost întâmpinat de șeful chelnerilor.

— Veți lua cina cu noi, sir? a întrebat un bărbat care era obișnuit cu clienții care iau masa singuri.

— Nu, mulțumesc, a spus William. Deja am mâncat. A aruncat o privire peste balcon și l-a văzut pe Lamont stând la bar, la numai câteva scaune distanță de locul pe care stătuse el cu doar câteva momente înainte. Dar, aș vrea o cafea, a continuat el, ochind o masă liberă în capătul îndepărtat al balconului.

— Bineînțeles, sir. Dacă doriți să luați un loc, în scurt timp va veni o chelneriță să vă ia comanda.

Noul punct de observație îi oferea lui William o vedere panoramică asupra parterului cazinoului, el rămânând pe jumătate ascuns în spatele unei coloane de marmură falsă. Lamont bea șampanie și stătea de vorbă cu barmanul, când în cazinou a intrat Summers și s-a dus lângă el, la bar.

— Ce vă pot aduce de băut, sir, a întrebat o tânără într-o ținută care lăsa puțin loc imaginației.

— Numai o cafea, a răspuns William, încercând să nu se uite fix la urechile ei mari de iepure și la codița pufoasă. Neagră.

Și-a întors apoi atenția spre bar, unde Lamont și Summers erau cufundați adânc în conversație. William s-a întrebat dacă aleseseră clubul ca loc de întâlnire, pur și simplu pentru că, aici, era puțin probabil să dea de cineva care i-ar recunoaște. Conversația celor doi s-a încheiat și Summers s-a ridicat și s-a îndreptat spre cea mai apropiată masă de ruletă.

I-a dat crupierului un pachet învelit în celofan care conținea cinci sute de lire în cinci bancnote, pe care William îl văzuse ultima oară în biroul lui Hawk. Crupierul a împrăștiat banii pe postavul verde, i-a numărat și i-a pus într-o cutie de plastic transparent, ca să-i vadă toți. Apoi a împins un mic teanc de jetoane spre noul său client de dincolo de masă.

William nu știa prea multe despre jocurile de noroc, dar știa că ruleta era una din cele mai ușoare căi de a pierde bani. Au urmat imediat pariurile asupra cărora tatăl lui l-a avertizat încă de la o vârstă fragedă. Dacă nu ar fi așa, i-a explicat el, cele care ar sfârși prin faliment ar fi cazinourile și casele de pariuri, nu pariorii.

Câteva minute mai târziu, a venit și Summers lângă Lamont, a ocupat un loc în fața lui, fără să-l avertizeze. A dat cinci sute și a primit și el un teanc de jetoane. William a sorbit o gură de cafea, încercând să-și dea seama ce urmăreau cei doi.

— *Faites vos jeux,* a spus crupierul, în timp ce învârtea roata.

Lamont a pus cinci jetoane pe negru, în timp ce Summers a pus aceeași sumă pe roșu, asigurându-se că unul dintre ei va câștiga cu siguranță, iar celălalt era la fel de sigur că va pierde.

— *Rien ne va plus, a* anunțat crupierul. Mingea a continuat să se învârtă pe marginea exterioară înainte de a coborî spre numere, unde a țopăit în jur o vreme, și s-a așezat în cele din urmă pe roșu 27.

Crupierul a strâns pariurile pierzătoare, inclusiv pe cel al lui Lamont, apoi a împins încă cinci jetoane în direcția lui Summers.

— *Faites vos jeux,* a anunțat din nou crupierul.

Câțiva pariori au rămas la numerele lor favorite, fără o motivație logică, în timp ce alții au urmat schemele presupus infailibile, ignorând faptul că sunt mii de cărți scrise pe acest subiect, cele mai multe dintre ele netipărite.

Lamont a pus alte cinci din jetoanele lui pe negru, iar Summers a continuat cu roșu. Roșu 11. Summers a câștigat din nou, în timp ce Lamont a pierdut. După două rotiri între ei, nu pierduseră și nu câștigaseră nimic, erau la egalitate. Lui William nu i-a luat mult timp până și-a dat seama ce făceau cei doi.

Simplu și metodic, depuneau bancnotele marcate ale lui Hawk în schimbul jetoanelor, pe care urmau să le schimbe, la sfârșit, în bani cash pentru un cec dat de cazinou. Câștigul putea fi depus, apoi, la orice bancă, ca *rezultat al norocului la mese,* dacă ar întreba cineva. De două ori a fost 0 și amândoi și-au pierdut miza de cinci lire. O mică neregularitate în planul lor general, pentru că nu trebuiau să-și plătească șampania și somonul afumat oferite gratis.

După o oră de joc, Summers și Lamont și-au strâns jetoanele și s-au îndreptat spre o altă masă, unde au dat încă o dată un pachet învelit în celofan, care conținea cinci sute de lire, și au continuat cu aranjamentul lor. William știa că nu putea face nimic în această privință. Își putea imagina răspunsul lui Hawk, dacă el ar chema brigada locală și le-ar cere să facă percheziție.

A mai trecut o oră înainte ca ei să se mute la următoarea masă, acum cu buzunarele pline de jetoane. Strategia a continuat până când ultimul pachet de cash a fost depus, iar ei au părăsit, în sfârșit masa de joc, pentru a se așeza la o coadă mică, la ghișeul casierului. Acesta le-a făcut două cecuri pentru trei mii nouă sute de lire fiecare, în schimbul jetoanelor.

Summers și Lamont au părăsit clubul cu două sute de lire mai puțin decât avuseseră la venire, dar cu o deosebire esențială. Aveau acum bancnote nemarcate.

William trebuia să admită că ei găsiseră un mijloc de a spăla banii, chiar sub nasul șefilor și al poliției. Nu putea decât să se întrebe cât va dura până când va trece o lege care să-i împiedice pe alții să joace același joc.

În ciuda orei înaintate, William știa că Hawk stătea acasă lângă telefon, în așteptarea unui apel. A răspuns înainte ca al doilea apel să-i deranjeze soția.

— Lămurește-mă, a spus Hawk, știind că numai o anume persoană îl suna la această oră din noapte.

William i-a povestit despre noaptea petrecută la Clubul Playboy și, când a ajuns la ultima rotire a roții, tot ce-a spus Hawk a fost:

— Inteligent.

— Numai că au făcut o greșeală, sir, a spus William, care s-ar putea să-i dea de gol.

— Lămurește-mă.

— După câte îmi dau eu seama, nu au spălat toți banii. Mi se pare că au scăpat de circa opt mii de lire cash, așa că mai au încă două mii puși undeva.

— Nu uita că inspectorul Castle va trebui să-și primească partea.

— Nu am uitat, sir. De fapt, voiam să vă sugerez să obținem mandate de percheziție pentru toate locațiile și, dacă dăm peste vreuna din bancnotele noastre marcate, vom pune mâna pe ei.

— Castle și Lamont sunt mult prea perspicace pentru a face acest fel de greșeală, a spus Hawk. Cu toate acestea, am putea avea noroc cu un supra încrezător detectiv sergent.

— În același timp, cred că ar trebui să percheziționăm casa lui Jimmy Turner, a spus William. Eu bănuiesc că Turnerii sunt leneși și cred că având un polițist local pe statul lor de plată, nu au a se teme de nimic. Am putea găsi acolo mai mult decât numai drogurile pe care Summers le-a luat de la Payne și le-a dat Turner-ilor.

— Bine gândit, William. Mâine-dimineață la șapte să fie toată lumea la mine în birou, cu excepția polițistei Bailey. Dacă vrei să montezi întreaga operație, va trebui să ne mișcăm repede.

— Summers este plecat la Malaga în weekend, sir, așa că, atât timp cât el este plecat din țară, este momentul ideal să dăm lovitura.

— De acord, dar nu înainte ca el să fie în avion, la întoarcere.

26

Toți membrii echipei erau așezați în jurul mesei din biroul comandantului, cu mult înainte de ora șapte, cu excepția polițistei Bailey.

William îi spusese lui Beth, în timpul micului dejun, că încă nu putea să-și dea seama dacă Nicky era în pat cu Summers sau chiar și dormea cu el.

— Nu ai una fără cealaltă, a sugerat Beth, pentru care lucrurile tindeau să fie ori albe, ori negre.

William nu era convins încă de părerea soției, când Hawk l-a rugat să informeze echipa cu ultimele evoluții. Prezentarea felului în care ajunsese el seara trecută la Clubul Playboy îi făcuse pe toți să stea numai pe marginea scaunelor.

— Bine lucrat, William, a spus Hawk. De asemenea, cred că a fost înțelept să nu chemi poliția locală. Cu toate acestea, acum avem o șansă reală să montăm o operație fără ajutorul lor. Permiteți-mi să vă construiesc scheletul, pe care voi să așezați carnea.

În timp ce el a început să-și expună ideea, pentru William a devenit clar că Hawk nu se dusese la culcare, după convorbirea lor din timpul nopții. După ce-a terminat, Hawk a întrebat numai:

— Observații?

Rebecca a vorbit prima.

— Lamont își poate plăti din nou datoriile, a spus ea, dar e o zi rară când el nu merge la o casă de pariuri iar soția lui nu e văzută târâindu-se prin Harrods.

— Și Summers? a întrebat Hawk, întorcându-se spre Jackie.

— Și-a vândut vechiul Jaguar pentru a-și lua ultimul model cu plata în rate, în așa fel încât nimeni nu poate întreba de unde vin banii. Sâmbătă, va zbura spre Malaga cu dra Karen

Turner, de asemenea, ultimul model, cu toate că am sentimentul că ea nu va fi plătită în rate.

Hawk s-a încruntat.

— Dar inspectorul Castle?

— Merge pe burtă, pentru moment. Nu face extravaganțe evidente pe care să nu le poată explica.

— Putem oricând merge la Clubul Playboy să verificăm bancnotele, a sugerat Paul.

— Nu. Niciodată nu vom putea dovedi cine a dat acei bani și n-am face decât să-i alertăm pe Summers și Lamont că le-am luat urma. Trebuie să acceptăm că am pierdut ocazia asta. Să sperăm că, în timp ce Summers este plecat, să găsim câteva din bancnote într-una din casele lor. Ce-i cu polițista Bailey? a întrebat Hawk, revenind la Rebecca. Credeam că va pleca cu Summers la Malaga.

— Aparent, nu, sir. Noaptea trecută a venit acasă extrem de enervată și, poate, mai important, nu mai purta inelul de logodnă.

— De partea cui crezi că este ea acum? a întrebat Jackie.

— Cu siguranță, nu de a lui Summers, a spus William, altfel nu mi-ar fi trimis biletul acasă.

— Vom afla curând, a spus comandantul, pentru că mai e o treabă pe care am nevoie s-o facă ea. Deci, să sperăm că iadul nu are nicio furie care să semene cu o femeie trădată în dragoste.

— Știți de unde vine această zicală? a întrebat William, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— *Mireasa îndoliată,* a spus Hawk, fără ezitare.

— Scrisă de William Congreve, în 1697, a spus Paul.

— Un scriitor și dramaturg din perioada Restaurației, care a fost educat la Trinity College din Dublin, a continuat Rebecca.

— Născut în 1670 și decedat în 1729, a spus Jackie, înăbușindu-și un căscat.

William a ridicat brațele în aer și s-a predat.

— Cu toate acestea, a spus Rebecca, înșelată sau nu, eu cred că ea îl iubește încă pe Summers. După ce a povestit echipei tot ce-i spusese Nicky în timpul micului dejun din acea dimineață, a scos o cutiuță de piele și a pus-o în mijlocul mesei. A lăsat-o pe dulapul din hol, în dimineața asta, înainte de a se întoarce în Romford.

— Eu presupun că e goală, a spus Paul, deschizând capacul cutiuței.

— Da, dar, cum am spus, Nicky nu mai purta inelul, așa că, în mod clar, a vrut ca eu să găsesc cutia.

William a studiat textul auriu din interior: *Casa Garrard fondată 1735. 24 Albemarle Street, London WI.*

— Adeseori, ceva mic și neașteptat duce la descoperirea adevărului, a spus comandantul. Bine lucrat, Rebecca. Totuși, nu consider că ar fi potrivit să urmezi acest fir special. Lasă-i asta inspectorului William. Acum, înapoi la treabă! Avem numai câteva zile înainte ca Summers să se întoarcă de la Malaga, așa că amintiți-vă, nu există somn…

— Pentru cei răi, au spus cu toții în cor.

*

Patruzeci de minute mai târziu, William stătea în fața intrării magazinului Garrard's de pe strada Albemarle, unde l-a întâmpinat un anunț: Închis. A verificat între ce ore era deschis magazinul: De luni până sâmbătă, de la 10 la 5. Trebuia să fie de acord cu F. Scott Fitzgerald: Bogații sunt diferiți.

A decis să se plimbe puțin împrejur ca să mai treacă timpul până când se deschidea magazinul de bijuterii. Trecând pe lângă Instituția Regală, a zărit un poster în fereastră: *Vizitați Laboratorul lui Michael Faraday.* Deschidea la ora nouă.

A intrat și s-a alăturat unui grup de vizitatori care coborau scările ce duceau la laboratorul

marelui om de știință din secolul al nouăsprezecelea. William a fost uluit de geniul acelui bărbat care a transformat, pentru prima oară, energia electrică în mișcare mecanică și viceversa. L-a amuzat să afle că sir Roberts Peel a spus, la momentul acela: „Dar, spune-mi, Faraday, care este problema?”, la care Faraday a răspuns: „Care e problema cu un nou-născut, domnule prim-ministru?”

Abia după ce ceasul a bătut ora zece, William a revenit, fără tragere de inimă, în secolul douăzeci. A urcat scările și s-a îndreptat spre magazinul Garrard’s. A trecut în minte peste întrebările pe care le pregătise în metrou, în acea dimineață. Și-a amintit că Beth îi spusese odată că ar strânge fericită de gât pe oricine care s-ar gândi numai să-i fure inelul de logodnă.

I-a deschis ușa un portar fără uniformă, care s-a purtat de parcă el ar fi fost un client pregătit să cheltuiască o mie de lire sterline pe un fleac. William s-a dus la unul dintre standuri și i-a arătat legitimația tinerei vânzătoare.

— E posibil să vorbesc cu managerul?

Femeia a ridicat telefonul, a apăsat un buton și a transmis mesajul. După o pauză scurtă, a pus telefonul jos și a spus:

— Vă rog să mă urmați, domnule inspector.

L-a condus pe o scară elegantă în spirală până la primul etaj, unde îl aștepta managerul.

— Bună dimineața, domnule inspector. Mă numesc Paul Gumbley.

Cei doi au dat mâna și Gumbley a deschis o ușă care dădea spre sanctuarul în care regii, maharajahii, președinții și dictatorii ocazionali erau invitați să vadă comori pe care simplii muritori nu le puteau vedea niciodată.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule inspector?

Investighez furtul unui inel de logodnă care a fost cumpărat de aici, a spus William, întinzându-i cutiuța cu însemnele Garrard’s.

— Mă tem că nu vă pot spune prea multe pe baza acestui obiect, a spus managerul. Nu cred că aveți chitanța? William a scuturat din cap. Aveți idee cât timp este de când a fost cumpărat?

— Nu știu, a spus William.

— Destul de ciudat, m-a mai vizitat cu ceva timp în urmă un coleg de-al dvs. și m-a întrebat despre furtul unor bijuterii.

Managerul a deschis un sertar de la biroul său, a scos un jurnal și a căutat ceva în el.

— Spuneți-mi, numele lui era Summers? l-a rugat William.

— Ah, da, iată-l, a spus Gumbley, după ce a dat câteva pagini din jurnal. Un inspector Prescott din West End Central. A venit să se intereseze de niște bijuterii care fuseseră furate dintr-o casă din Mayfair. Cu toate că nu am voie să dezvălui numele clientului interesat, pot confirma că inelul de logodnă era printre bijuteriile furate.

— Vă sunt recunoscător, a spus William. În afara chestiunii, îmi puteți spune cât a costat inelul?

— Un pic mai mult de trei mii de lire sterline, a spus Gumbley, pe un ton dezinvolt.

— Înseamnă că nu o veți cunoaște niciodată pe soția mea, a spus William, cu un zâmbet.

Gumbley l-a însoțit pe scară în jos.

— Sper să găsiți bărbatul care a furat inelul, a spus el, în timp ce deschidea ușa magazinului.

Odată ajuns în strada Albemarle, William a pornit spre stația de poliție West End Central din Savile Row. A trecut pe lângă câteva galerii de artă în care i-ar fi plăcut să intre și să se uite o oră sau două, dar nu astăzi.

Când a ajuns la secție, a intrat, a arătat legitimația ofițerului de la pază, care a verificat-o, apoi s-a mai uitat o dată la William și l-a întrebat:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule inspector?

William s-a întrebat cât de în vârstă ar trebui să fie înainte ca alți ofițeri să nu fie surprinși de

rangul său.

— Inspectorul Prescott este de serviciu? a întrebat ei.

— L-am văzut urcând la biroul său, mai devreme, în această dimineață. Îl sun.

Ofițerul de serviciu a ridicat receptorul și a spus:

— Este aici un inspector Warwick, sir. Se întreabă dacă ați putea să-l primiți.

— Trimite-l sus, a spus o voce.

— În capul scărilor, prima ușă pe dreapta, sir, a spus sergentul.

William i-a mulțumit, a urcat scările și a bătut la ușă, așteptând până când a auzit comanda: „Intră!”, apoi a intrat.

William a fost întâmpinat de colegul lui care, în mod clar, se apropia de finalul carierei. O față ridată și smochinită care trăise o „viață de crimă”, l-a strâns cu căldură mâna lui William și a spus:

— Cu ce te pot ajuta?

— Urmăresc un spărgător în feuda dvs. Furtul unui inel de logodnă, printre alte bijuterii scumpe. Managerul de la Garrard’s mi-a spus că l-ați vizitat și dvs. în legătură cu asta.

— Domnul și doamna van Haeften, a spus Prescott. S-a ridicat de la birou, s-a dus la un dulap cu dosare și a răsfoit câteva, până a extras unul.

— Domnul van Haeften a raportat un furt, anul trecut, a spus el, revenind la birou. Se căsătoriseră numai de câteva luni și doamna van Haeften mi-a spus clar că își voia inelul de logodnă înapoi și că trebuie să las orice alt caz la care lucrez până când i-l găsesc.

William a început să dea foile, făcând ocazional câte o pauză pentru a-și nota ceva și să soarbă dintr-o cană cu cafea proastă. Vă mulțumesc, inspectore, a spus el, în sfârșit, dând înapoi dosarul.

— Știi cine e responsabil de furt? a întrebat Prescott.

— Nu. Dar, sunt sigur că-l știu pe cel care l-a prins pe hoț și care a furat inelul de la hoț.

Inspectorul Prescott știa când să nu insiste pentru mai multe informații.

— Te rog transmite-i salutările mele lui Hawk, a spus el.

— Îl cunoașteți pe șeful meu?

— Am studiat amândoi la Hendon. Acolo și-a căpătat porecla. Ești cumva Coristul?

*

— Bine lucrat, inspectore, a spus Hawk, după ce a citit raportul lui William.

— Încotro ne îndreptăm, de aici, sir?

— Îți aduci aminte că am spus ia întâlnirea din dimineața asta că mai e un lucru pe care am nevoie să-l facă polițista Bailey.

— Cred că deja mi-am dat seama care ar fi lucrul acesta, sir.

— Luminează-mă.

— Vreți să verifice toate documentele lui Summers ca să afle dacă el a arestat un hoț, la puțin timp după furtul bijuteriilor din casa familiei van Haeften, pentru că asta ar explica de unde avea el inelul pe care, în mod clar, nu și-l permitea. În funcție de acest răspuns, vom ști de partea cui este ea.

— Și dacă e de cealaltă parte?

— O voi aresta în aceeași zi cu Summers, când acesta se întoarce din vacanță.

— Și, în cazul în care crezi că urmează o săptămână ușoară, s-ar putea să te intereseze că domnul Justice Ramsden și-a început sinteza în cazul lui Tony Roberts.

— Tata îmi spune că nu poate fi decât o cale. De fapt, a fost surprins că Roberts nu a pledat vinovat după ce eu am spus Curții că l-am văzut pe peron stând de vorbă cu cei doi bărbați care l-au aruncat pe Rashidi pe șine.

— Se poate ca asta să nu fie suficient pentru a-i convinge pe jurați. Aceștia pot trage concluzia că el a fost nimic mai mult decât un om nevinovat care se afla acolo și care a fost șocat, ca toți ceilalți aflați pe peron, de ce s-a întâmplat.

— Atunci, de ce a început să fugă, când m-a văzut pe mine?

— Bună întrebare.

— Și cum rămâne cu duzina de martori care au depus mărturie?

— Din păcate, mai există și cei doisprezece jurați care se poate să fi fost convinși de limba mieroasă a lui Booth Watson.

— Dacă pierdem procesul, voi desființa sistemul cu jurați, a spus William.

— Nu, nu-l vei desființa, a spus Hawk. Asta ar însemna tiranie.

*

— Îți amintești când e ziua mea de naștere, om al cavernelor?

— Astăzi, a răspuns William, luând-o pe Beth în brațe. Ți-aș fi urat „La mulți ani!”, în dimineața asta, dacă tu nu ai fi dormit când am plecat eu de-acasă.

— Deci, unde este cadoul meu? a întrebat Beth, întinzând mâinile.

— Te așteaptă pe masa noastră din restaurantul tău favorit.

— La Ritz?

— Nu încă. Va trebui să mă fac comisar, înainte de a ne putea petrece o seară la Ritz. Până atunci, va trebui să te mulțumești cu restaurantul Elena.

— Unde am mers la prima noastră întâlnire, ce romantic!

— Și, înainte de asta, vom merge la teatrul de la Palat, a spus William.

— Să vedem ce?

— Mizerabilii, a răspuns William, exact când au auzit o bătaie în ușă.

— Cine poate fi?

— Bona. Suzy e liberă, în noaptea asta. De ce nu te duci tu să te schimbi, cât timp eu o prezint pe bonă gemenilor?

Când Beth a coborât, treizeci de minute mai târziu, William nu se putea stăpâni să nu se uite plin de dorință la ea.

— Nicio șansă, om al cavernelor. După cină, dacă ești bun.

William a zâmbit, când a luat-o de mână.

— Copiii sunt așezați în pătuțurile lor și trăsura te așteaptă, My Lady.

— Nu cred că poți numi trăsură un Austin Allegro la mâna a doua. M-aș gândi că seamănă mai mult cu un dovleac.

De la ridicarea cortinei, s-au bucurat amândoi de spectacol, dar Beth a sunat acasă la pauză, ca să afle dacă au adormit copiii. După ce au plecat de la teatru, Beth a cântat tot drumul până la restaurant *Am avut un vis.*

Gino i-a condus la masa lor din colț, cum făcuse și în prima lor seară împreună, în urmă cu cinci ani. Pe masă, aștepta o cutie verde, de piele. Gino a destupat o sticlă de șampanie, în timp ce Beth deschidea cutia și descoperea în ea un colier cu perle de cultură. A rămas cu gura căscată.

— L-ai furat de la Garrard's, om al cavernelor?

— Nu. Mi l-a lăsat bunica prin testament, pentru femeia cu care mă voi însura.

— De ce ți-a luat așa de mult timp să mi-l dăruiești?

— A trebuit să mă asigur că iubirea durează, a glumit el, aplecându-se peste masă și punându-i perlele la gât.

Beth și-a deschis pudriera și s-a uitat în oglindă.

— Uau! Bunica ta avea gusturi bune, a exclamat ea.

— Ca și bunicul meu, care le-a adus de la Tokyo, pentru aniversarea lor de treizeci de ani de căsătorie.

— Crezi că noi vom apuca treizeci de ani de căsătorie? a întrebat Beth, luându-l de mână.

— Dacă nu, voi vrea să-mi dai colierul înapoi, a spus William, zâmbind.

— Nicio speranță, a spus Beth, când Gino a reapărut la masa lor, cu carnetul deschis și pixul pregătit.

— Ce să fie? a întrebat el

— Am dori același preparat pe care l-am ales și prima dată, a spus William.

— Desigur, dar, aș înlocui sticla de Frascati cu o șampanie veche, a spus Gino, în timp ce le umplea din nou paharele.

— Mai am o surpriză pentru tine, a spus William, după ce Gino a plecat. Nu ar trebui să mai dureze mult timp până când revin la echipă și mă întorc, oficial, la muncă, la Yard.

— Ce s-a schimbat?

— Polițista Bailey. Cred că se va întoarce la echipa de la bază, ceea ce ne va face viețile mai ușoare.

— Va trebui să înfrunte un interogatoriu?

— Cu puțin noroc, nu va fi necesar, a spus William, în timp ce chelnerul îi punea în față un castron cu stracciatella.

— Chiar am comandat supă, la prima noastră întâlnire?

— Urmată de spaghete bologneze. În timp ce eu am mâncat somon afumat și vită cu sos de lămâie și piure de spanac.

— Cum de m-am bucurat eu de o a doua întâlnire?

— Am putut vedea potențialul, a spus Beth. Chiar dacă tu nu prea te-al grăbit.

— Ești deja directoare la Fitzmolean? a întrebat, întorcând lovitura, William.

— Nu, dar se vorbește că Tim va fi făcut cavaler și introdus în lista de onoare a New York-ului, și se poate să treacă la lucruri mai importante, cât de curând.

— Ca și tine?

Chelnerul debarasa după primul fel, când Beth, l-a prins pe William de braț:

— Nu te uita acum, dar Christina tocmai a intrat.

— Este cu căpitanul? a șoptit William, în timp ce pe masă era așezat felul principal.

— Nu. E cu un tânăr mai degrabă urâțel, pe care nu l-am mai văzut niciodată până acum.

— Nu m-aș fi gândit că Elena's este stilul ei, a spus William, răsucind spaghetele pe furculiță.

— Poate că nu vrea să fie văzută de vreunul din prietenii ei.

— Nu mi-ai spus tu că e serioasă treaba cu căpitanul Neville?

— Cu siguranță, asta a fost impresia pe care mi-a făcut-o ea, când ne-am văzut, cu numai câteva zile în urmă. Mi-a spus că vor pleca într-o vacanță la New York – cu Alden, nu mai puțin. Cinstită să fiu, sunt surprinsă că a revenit la fostul ei mod de viață.

— Eu nu sunt.

— Crezi că va veni să ne salute?

— Nu ți-ar mulțumi că ești aici, așa că eu aș fi liniștit, a răspuns William.

— Îmi pare rău pentru Ralph. Îmi plăcea de el. Dar tu întotdeauna ai crezut că e un căutător de aur.

— Nu e chiar așa de simplu, a spus William. E ceva ce nu pare în regulă la căpitanul Ralph Neville, a adăugat el, în timp ce farfuriile se goleau.

Gino a venit la ei, peste câteva momente, cu tortul aniversar. A tras aer în piept și era gata să dea drumul unei versiuni răgușite a urării *La mulți ani!,* când William i-a șoptit cu fermitate:

— Nu în seara asta, Gino!

— De ce nu, signore? Sunt cunoscut ca Pavarotti de la Potters Bar.

— Fără îndoială, dar noi încercăm să nu atragem atenția unei anumite doamne care stă în cealaltă parte a restaurantului.

— Ah, signora Christina, a șoptit Gino, intrând în joc.

— Vine aici cu regularitate? a întrebat William.

— Cu certitudine. Cel care nu este un obișnuit este domnul.

Beth a râs.

— Există vreo posibilitate să ieșim de-aici, fără să fim văzuți?

— Nu-i nicio problemă. Vă conduc eu prin bucătărie și vă scot pe la intrarea personalului.

— Nu înainte ca noi să plătim, a spus William, scoțând portofelul.

— De data aceasta, este din partea casei, a spus Gino, începând să împacheteze tortul într-un ambalaj. Apropo, îmi place mult colierul.

*

— Harrison. Craig Harrison, a spus Nicky, când i s-a alăturat Rebeccăi, la micul dejun, în dimineața următoare. Un hoț mărunt cu un dosar lung cât brațul tău.

— L-a arestat Summers pentru spargere de locuință, anul acesta, mai devreme?

— Da, pe douăzeci și trei mai, pentru o altă faptă, a confirmat Nicky, așezându-se la masa din bucătărie, deși Rebecca a remarcat că nu s-a atins de micul dejun.

— A fost acuzat?

— A doua zi și, când a apărut în fața magistratului, a pledat vinovat și a cerut să-i fie luate în seamă alte opt fapte. Dar eu bănuiesc că Hawk va fi interesat numai de una.

— Îl vei informa?

— I-am lăsat deja raportul meu pe birou.

— Asta-i o veste bună, a spus Rebecca, luând-o de mână.

— Am decis, de asemenea, că nu voi reveni în poliție, după ce nasc.

— Eu n-aș spune nimănui altcuiva asta, a spus Rebecca. La urma-urmelor, ai putea să simți altfel, peste câteva luni.

— Nu prea cred, a spus Nicky, pentru că tatăl copilului va satisface o sentință lungă cu închisoarea și eu sunt cea care l-a turnat.

— Summers este tatăl?

— Oh, haide! Nu e nevoie să te faci că nu știai.

Rebecca s-a așezat lângă prietena ei și a cuprins-o cu blândețe pe după umeri.

— Restul echipei știe? a întrebat Nicky.

— Da. Știu de ceva vreme și mă tem că eu sunt de blamat pentru asta.

Nicky s-a întors cu fața spre colega ei de apartament, cu lacrimile șiroind pe obraji.

— Imediat ce am văzut inelul, am știut că Summers nu-și putea permite un diamant de dimensiunea aceea, din salariul de polițai.

— Nu putea să mi-l dea altcineva.

— Precum un agent de vânzări din Croydon, de exemplu? Nu cred asta.

— Dar l-am dat înapoi, a spus Nicky, bătând în retragere, și am lăsat cutia de la Garrard's unde nu puteai să nu o vezi.

— I-am dat-o în aceeași dimineață inspectorului Warwick.

— Am presupus că i-ai dat-o.

— Și, mulțumită ție, știm acum că Summers l-a arestat pe Harrison, după ce acesta furase inelul, așa că…

— Voi fi arestată și eu?

— Să sperăm că nu se va ajunge la asta, a spus Rebecca, cu blândețe. Comandantul nu crede că ești implicată în vreuna din activitățile criminale ale lui Summers și știe foarte bine că tu l-ai alertat

pe inspectorul Warwick cu privire ia vizita lui la Clubul Playboy, ceea ce va fi în favoarea ta.

— Dar nu și în a lui Jerry.

— Nu merită simpatia ta.

— Tu mi-ai fost o așa de bună prietenă, a spus Nicky, luând-o de mână.

— Nu atât de bună, cât mi-ar fi plăcut să fiu.

*

— L-ați găsit pe prizonierul din boxă, Anthony Roberts, vinovat sau nevinovat de omor?

Președintele juraților s-a ridicat încet de la locul său. Ea l-a privit pe judecător și a spus:

— Vinovat, Onorată Instanță.

William a sărit în picioare și a ieșit afară din sala de judecată, uitând să se încline, în timp ce-și făcea drum spre uși și se îndrepta spre cel mai apropiat telefon.

— Vinovat, a spus el, când a auzit vocea lui Hawk, la celălalt capăt al firului.

— Așadar, nu vei desființa sistemul cu jurați, până la urmă?

— Nu, sir. Dar, se poate să-mi schimb părerea dacă este achitat Summers.

— Se poate să nu mai ai slujbă, dacă Summers este achitat, i-a răspuns Hawk.

27

— Avem o problemă.

— Nu mă scuti, a spus Miles.

— Nu la telefon.

— E atât de rău?

— Mă tem că da, a spus Booth Watson. Unde te vei afla mai târziu, în dimineața asta?

— Am o întâlnire de lucru în City, la ora zece.

— Anuleaz-o. Vino la biroul meu, cât poți de repede.

— Dar eu prezidez întâlnirea…

— Se poate să nu mai fi președinte, până diseară.

— E așa de rău?

*

Danny nu a luat în seamă linia dublă galbenă, zona interzisă și semnele de parcare pe timp limitat, când l-a dus pe comandant la Aeroportul Gatwick și s-a îndreptat spre poarta interzisă cetățenilor obișnuiți.

Un gardian i-a verificat comandantului Hawksby legitimația, apoi i-a indicat capătul culoarului, unde era așteptat de superintendentul-șef Bob Fenton, directorul securității aeroportului și de alți trei ofițeri fără uniformă.

— Bună dimineața, Bob, a spus Hawk, când a coborât din mașină și i-a strâns mâna celuilalt bărbat. Mă poți pune la zi?

— Zborul 016 a decolat de la Malaga la nouă treizeci și cinci, în dimineața asta, a spus Fenton. Cam cu cincisprezece minute întârziere. Este așteptat să aterizeze în aproximativ treizeci de minute.

— Sincronizare perfectă, a spus Hawk, care s-a întors la mașina sa și i-a cerut pe Danny să-l contacteze pe sergentul Adaja, pe radio. Câteva

minute mai târziu, o voce familiară s-a auzit printre cârâituri.

— Bună dimineața, sir.

— Bună dimineața, Paul. Summers este la bord și zborul lui este cam la o jumătate de oră de Gatwick, așa că nimeni nu poate lua legătura cu el. Vreau să acționezi și să-l arestezi pe Castle și, în același timp, echipa sergentului Roycroft să facă o percheziție serioasă la el acasă. Mă interesează orice lucru care arată scump și nelalocul lui. Droguri și bancnote marcate… asta ar fi un bonus.

— Ce facem cu casa lui Summers?

— Spune-i lui Jackie să se ocupe. Dacă găsești un inel cu diamant, sună-mă imediat, pentru că acesta este proba de care avem nevoie.

— Sergentul Roycroft, polițist Pankhurst și echipa ei staționează deja lângă casa lui Summers și așteaptă ordinul dvs., a spus Paul. La comanda dvs., echipa de căutare va intra imediat în acțiune, iar eu merg la secția locală de poliție și mă auto-prezint inspectorului Castle.

— Dați-i drumul, a spus Comandantul, înapoindu-i radioul lui Danny.

— Zero unu șase a cerut permisiunea să aterizeze, a spus Fenton. Se vor duce la poarta patruzeci și trei pentru taxi și colegul tău cu doi oameni ai mei îl așteaptă deja. Poate ar trebui să mergem și noi la ei.

— Superintendentul Watts, pe linie, a spus Danny, dându-i radioul lui Hawk.

— Bună dimineața Chris, a spus Hawk, noului șef al echipei antidrog. Te-a așteptat Jimmy Turner cu câțiva prieteni, la micul dejun în dimineața asta?

— Nu, sir. Era încă în pat când am intrat în casă și l-am arestat pe el și pe alți trei membri ai familiei.

— Cu ce acuzații?

— Posesia a opt kilograme de cocaină, printre alte câteva substanțe ilegale, dintre care unele s-a

întâmplat să fie în geanta Sainsbury.

Hawk a zâmbit.

— Abia aștept să-i spun sergentului Summers vestea bună, când îl voi aresta, peste câteva minute.

— Ne vedem la sediu, sir, a spus Watts. Să sperăm că au destule celule în care să-i țină.

— Bine lucrat, Chris. Voi încerca să nu uit să-i spun comisarului de rolul pe care l-ai jucat.

— Sunt sigur că nu uitați, sir, a spus Watts, râzând.

— Hai să acționăm, a spus Hawk dându-i înapoi radioul lui Danny. Nu trebuie să-l lăsăm pe Summers să aștepte.

*

Miles i-a întins șoferului de taxi o bancnotă de o liră și i-a spus să păstreze restul. A traversat încet Middle Temple, continuând încă să-și imagineze de ce Booth Watson voia să se vadă cu el atât de urgent. Două tinere au trecut pe lângă el, una împingând o mică valiză, cealaltă îmbrăcată în robă de avocat. Le-a recunoscut pe amândouă, dar ele nu i-au dat atenție..

Când a ajuns la Nr 1 Fetter Court, nu a trebuit să parcurgă lista numelor pictate pe peretele de cărămidă albă ca să descopere la ce etaj avea biroul șeful tribunalului. A urcat niște scări de lemn care scârțâiau până la etajul al doilea și a bătut la ușă. Nu pentru prima dată, s-a simțit ca un elev obraznic care este pe punctul să dea piept cu mânia directorului școlii, pentru că nu i-a predat eseul săptămânal.

Ușa a fost deschisă de dra Plumstead, șefa secretariatului Tribunalului, care l-a condus în sanctuarul lui Booth Watson.

— Bună dimineața, căpitane Neville, a spus Booth Watson, în timp ce aștepta să iasă secretara din birou.

— Ce poate fi atât de important pentru ca să se aștepte de la mine să anulez o întâlnire și să vin în fugă aici? a întrebat Miles, îndată ce s-a închis ușa.

— A murit doamna Rashidi. Booth Watson a făcut o pauză, pentru a-i permite clientului său să rumege vestea. A murit liniștită, în somn, ieri după-masă, a continuat el, în timp ce clientul său s-a prăbușit pe un scaun.

Miles a rămas tăcut ceva timp, apoi a întrebat:

— Cui i-a lăsat Raphael-ul?

— A lăsat tot, inclusiv Raphael-ul, Oratoriului Brompton, biserica ei din Kensington, a spus Booth Watson, citind direct din testament.

— Atunci este în regulă, a spus Miles. Oratoriul va atârna pictura în biserică, urmând să se roage la ea toți credincioșii din parohie și nimănui nu-i va păsa de ea.

— S-ar putea așa să fie dacă Oratoriul n-ar avea nevoie de un acoperiș nou, ceea ce va costa peste un milion de lire. Comitetul parohial consideră că apariția Madonnei lui Raphael, exact la momentul în care ei aveau nevoie mai mare de ea, nu este nimic mai puțin decât un miracol din cât am înțeles.

— Deci, trebuie s-o luăm înapoi înainte să afle cineva că este un fals, a spus Miles. Oferă-le un milion.

— S-ar putea să nu fie suficient. Din nefericire, unul dintre membrii comitetului bisericii este director la Christie's, așa că poți fi sigur că ceilalți membri îi vor cere părerea. Dar eu cred că am o soluție la această problemă. În clipa aceea s-a deschis ușa și dra Plumstead a apărut cu o tavă cu cafea și biscuiți.

— Aș fi onorat să particip ca vorbitor la cina dvs. de la Falklands, din octombrie, căpitane Neville, a spus Booth Watson, fără cea mai mică ezitare, turnând cafea pentru amândoi.

— Voi informa comitetul de următoarea noastră întâlnire. Și aș dori să detaliați sănătatea clubului,

de care eu voi răspunde, ca secretar, a spus Miles, în timp ce dra Plumstead ieșea din încăpere.

— Deci, care e soluția? a insistat Miles, în clipa în care ea închidea ușa în urma ei.

— După cum știm amândoi, *Madonna di Cesare* a lui Raphael este o copie, nu originalul… Ceea ce face situația și mai rea este că, în momentul în care i-am dat lucrarea doamnei Rashidi, în schimbul acțiunilor ei la Marcel & Neffe, contractul includea documentul original și dovada provenienței, așa că nici Oratoriul, nici Christie's nu vor avea niciun motiv să se îndoiască de autenticitatea lui.

— Deci ce mă sfătuiești să fac?

— Nu ai altă opțiune decât să o cumperi înapoi când apare în vânzare la Christie's. Dacă Oratoriul ar descoperi că pictura este falsă, nu va dura mult până se află, în primul rând, cine a vândut lucrarea doamnei Rashidi și, apoi, unde se află originalul.

— Dar eu sunt mort, dacă cumva ai uitat, a spus Miles.

— Și Christina este încă foarte vie și asta îi va da ei încă un băț cu care să te bată, pentru că știe că originalul atârnă pe perete în Monte Carlo.

— Eu tot nu mă văd aruncând încă peste un milion pentru un fals, când eu dețin deja originalul.

— Eu te înțeleg, Miles, dar este o alternativă mai bună să-ți petreci următorii zece ani la izolare?

— Aș putea s-o ucid pe Christina.

— Atunci, vei sfârși prin a-ți petrece douăzeci de ani la izolare. Nu, eu cred că am o soluție mai bună despre cum să negociem cu Christina.

— Anume?

— Să te căsătorești cu ea.

*

Danny a condus încet în jurul perimetrului aeroportului, înainte de a se opri la Poarta 43.

Comandantul a coborât și l-a prezentat pe Fenton colegilor săi.

— Bună dimineața, inspectore, a spus Fenton. Sper că nu v-am făcut să mă așteptați prea mult timp.

— Cam șase luni, sir, a spus William, dând mâna cu superintendentul-șef.

— Ei, nu veți mai avea de așteptat prea mult, a spus Hawk în timp ce urmărea cu privirile zborul 016 care ateriza la capătul pistei și începea să ruleze spre ei. A durat câteva minute până când avionul s-a oprit în fața porții și comandantul a trebuit să-și țină pălăria cu mâna ca să nu i-o ia curentul provocat de motoare.

Personalul de la sol a împins scara spre ușa navei.

— Summers și tovarășa lui sunt pe rândul nouă, locurile A și B, a spus Fenton, verificând rezervarea, așa că trebuie să fie printre primii care coboară din avion.

Ușa avionului s-a deschis și Hawk s-a instalat la baza scării și a început să-i scaneze pe pasageri, în timp ce aceștia coborau spre asfalt. Nu a durat mult, până când William a spus:

— Ăsta este. Șase picioare, sacou albastru-marin, jeanși și o cămașă deschisă la gât.

— Și cred că în spatele lui este Karen Turner, a spus Hawk.

— Ce te face să spui asta, sir, a întrebat William.

— Uită-te la al treilea deget de la mâna ei stângă.

William și-a întors atenția spre blonda atrăgătoare care arăta de parcă tocmai petrecuse două săptămâni la soare.

— Asta va fi vacanța pe care nu o va uita niciodată, a spus William. Îi arestăm pe amândoi?

— Nu. Numai pe Summers. Eu o voi lua deoparte pe dra Turner și o voi ușura de inelul de logodnă, a spus Hawk. Să sperăm că nu au stabilit data nunții înainte de 2010.

Când Summers și dra Turner au pus piciorul pe asfalt, cinci ofițeri s-au îndreptat spre ei. William și doi tineri polițiști i-au blocat drumul lui Summers, în vreme ce comandantul și polițista Pankhurst au tras-o pe tovarășa lui deoparte.

— Sergent detectiv Jerry Summers, a spus William, care i-a prezentat legitimația. Sunt Inspectorul Warwick și te arestez sub suspiciunea de însușirea de obiecte furate și conduită nepotrivită în funcția publică. Poți să nu spui nimic, dar îți vei înrăutăți apărarea, dacă, atunci când ești întrebat, ascunzi ceva pe care te vei baza, mai târziu, la tribunal. Tot ce spui, poate fi prezentat ca probă la proces.

Summers arăta șocat și a aruncat rapid o privire în spate, la Karen, pe care a văzut-o îndepărtându-se în compania unui bărbat mai în vârstă și a unei polițiste. Doi ofițeri fără uniformă i-au răsucit mâinile la spate și i-au pus cătușe, apoi a fost dus la mașina poliției, care aștepta. El nu a spus nimic.

*

— Permiteți-mi să deschid această întâlnire urându-i, în mod oficial, bun-venit Inspectorului Warwick. El a fost în ceea ce serviciul civil numește „ieșire pentru grădinărit”, chiar dacă el nu are grădină. De fapt, după cum știți, în ultimele cinci luni a operat ca UCO și m-a informat în permanență, fapt pentru care eu am putut să fiu cu un pas înaintea voastră. Chiar și soția lui a fost ținută în întuneric, atât de secretă a fost această operațiune.

William ar fi vrut să spună, „Ei, nu chiar”, dar a hotărât să nu o facă.

— Polițista Bailey probabil că și-a dat seama, a spus Paul, pentru că ea l-a informat asupra vizitei lui Summers și a lui Lamont la Clubul Playboy, ceea ce a dovedit că cei doi lucrau în tandem.

— Nicky și-a jucat cu siguranță rolul, informându-mă de ce trebuie să mă duc în noaptea aceea la Clubul Playboy, a confirmat William.

— De acord, a spus Jackie. Dar nu trebuie să ignorăm faptul că polițista Bailey a oferit informații vitale, de ceva timp, informații care au ajutat investigația.

— Poate că ar trebui să ne amintim, de asemenea, că ea nu intenționează să se întoarcă în poliție, după nașterea copilului ei, a intervenit polițista Pankhurst.

— Ceea ce ar rezolva o problemă, a spus comandantul. Pentru că eu sunt totuși convins că a jucat și ea un rol în activitățile ilegale ale lui Summers.

— Cu toate că a fost fericită să etaleze un inel scump cu diamant dăruit ei de Summers, cred că și-a dat seama că el nu și-l permitea și că, prin urmare, probabil era furat, a spus Jackie.

— Dar ea i l-a dat înapoi, i-a amintit Rebecca, și a lăsat cutia Garrard, în care eu am fost sigură că se aflase inelul. Dacă este vinovată de ceva, este de o judecată greșită, ceva de care noi cu toții am fost vinovați, uneori.

— Dacă cere să revină în poliție, în viitor, veți vrea să vă faceți că nu vedeți? a întrebat Jackie.

— Ea trebuie să știe că așa ceva nu e înțelept, date fiind circumstanțele, a spus comandantul, privind direct spre polițist Pankhurst. Acum, hai să trecem la Summers și la familia Payne și la ce am plănuit pentru ei. Inspector Warwick?

— L-am arestat pe sergentul detectiv Summers, la Aeroportul Gatwick, ieri-dimineață, și l-am acuzat de însușirea de obiecte furate și comportament greșit în slujba publică. Spre surpriza mea, a fost eliberat pe cauțiune – până când am aflat că avocatul lui a fost Booth Watson.

— Summers nu putea să-și permită taxa de cauțiune, a spus sergent Adaja.

— Dar tatăl lui Karen Turner, cu siguranță, poate, a spus William. Și el nu vrea ca logodnicul fiicei lui să ajungă în închisoare. Așa că ne putem aștepta ca Summers să apară la Old Bailey cam peste șase luni, ceea ce ne va da nouă mai mult decât destul timp pentru a ne pregăti cazul.

— Și el să și-l pregătească pe al lui, a spus Hawk. Dar cum e cu Castle?

— Nu am găsit destule probe pentru a-l acuza, a spus Jackie, și nu e cazul să deschidem un dosar.

— Nu ați găsit nimic incriminator, acasă la el? a insistat Hawk.

— O marcă nouă de televizor și o brichetă, despre care spune că e moștenire de familie. Nu destul pentru a avea convingerea că îi putem asigura o condamnare.

— Tot va trebui să-și dea demisia, a spus comandantul, odată ce toți și-au dat seama de ce i-a fost percheziționată locuința.

— Și Lamont? a întrebat William.

— Nu pot spune *Ăsta e!,* a admis Rebecca. Echipa mea nu a găsit niciun ban înseriat în casa lui, nici altceva care să-l implice, așa că, precum Jackie, nu l-am putut acuza de nimic. De la a te da drept ofițer de poliție și a petrece o seară la Clubul Playboy cu prietenul său Summers e drum lung până la a fi vinovat dincolo de orice îndoială rezonabilă.

— Deci va scăpa cu atât? a întrebat William.

— Numai dacă sergent Roycroft nu are să ne spună ceva care să merite, după ultima lor ieșire împreună, a spus Hawk.

— A fost la pescuit, sir, a spus Jackie. Mi-a spus că a citit în presă despre arestarea lui Summers și s-a întrebat dacă am aflat de legătura dintre ei doi.

— Tu ce i-ai spus? a întrebat William.

— Eu m-am arătat cât trebuia de surprinsă când mi-a spus că a fost inspector în Romford pe când Summers era recrut, dar a susținut că nu și-l amintește.

— Deci are o memorie extrem de scurtă, a spus Hawk. Ai lăsat să-ți scape informația pe care noi am dorit ca el să o știe?

— Da, sir.

— Și ai fost răsplătită cum trebuia?

Jackie și-a deschis geanta, a scos un plic maro și i l-a dat comandantului, care l-a deschis și a scos din el un pachet gros de bancnote de cinci lire. Le-a distribuit celorlalți, aceștia au început imediat să caute seriile, dar niciunul nu a strigat: Te-am prins!

— Presupun că am sperat prea mult, a spus Hawk, punând banii înapoi în plic și dându-i plicul lui William. Ai grijă să-l predai la magazia secției, împreună cu raportul sergentului Roycroft.

William a dat din cap.

— Deci, acum, ne concentrăm pe Summers. Ați găsit ceva incriminator în apartamentul lui, sergent Roycroft?

— Nu, sir, a spus Jackie. Este oarecum ironic că polițista Bailey a distrus locul, pentru că asta poate fi ceea ce l-a salvat.

— Cum adică? a întrebat Hawk.

— Ea a distrus toate probele relevante. Am găsit resturile pe baza unei informații a Consiliului local.

— Nu acesta a fost motivul pentru care a făcut ea asta, a spus Rebecca.

— Posibil, a spus Jackie, dar asta se poate să-l scape pe iubitul ei din clenci.

— Atunci nu mai era iubitul ei.

— Potoliți-vă, voi două, a spus William, tăios, și încercați să vă amintiți că vom avea nevoie de polițista Bailey să apară ca martoră a apărării, la procesul lui Summers. Și-a întors înapoi atenția spre Jackie. Sergent Roycroft, am ajuns deci în situația că tu nu ai găsit nimic care să poată fi folosit ca probă?

— Numai suportul de argint pentru scrisori, vreo două ceasuri de colecție și câteva lire cash, dar niciuna înseriată de noi.

— Totuși, a spus Hawk, datorită aroganței lui Summers, lăcomiei, încrederii în el peste măsură, sau spuneți-i cum vreți, avem inelul cu diamant, ceea ce ar trebui să fie mai mult decât suficient să-l trimitem jos și să-l prindem pe Lamont. Felicitări tuturor pentru o treabă bine făcută. Dar, amintiți-vă, când cazul va veni în tribunal, voi să fiți siguri că Summers va putea explica ce-i cu inelul, ceasurile de colecție, suportul de argint pentru scrisori și cu orice altceva mai descoperim. Deci niciunul dintre noi nu își poate permite să se relaxeze, până când nu-l vedem dus de la Old Bailey la Black Maria, și nu conducându-și ultimul său Jaguar.

*

— Vrei să-l ții în brațe, a întrebat-o Nicky pe Rebecca, dându-i bebelușul.

— Ești așa de norocoasă, a spus Rebecca, legănându-l în brațe.

— Nu mă simt așa întotdeauna, a recunoscut Nicky luând în considerare că Jake se poate să nu-și vadă tatăl până la adolescență.

— Îl poți vizita oricând, la închisoare.

— Nu atâta timp cât el este logodit cu altă femeie. În orice caz, nu-l voi lăsa niciodată pe fiul meu să vadă cum e o pușcărie în interior. Așa se obișnuiesc să admită ideea.

— Asta înseamnă că ești de acord să depui mărturie împotriva lui Summers?

— Hawk nu prea mi-a dat de ales, dacă nu cumva vreau să fiu alături de el în boxă.

— Mărturia ta se poate dovedi crucială, a spus Rebecca, dând băiețașul înapoi mamei lui.

— Sunt conștientă de asta, a spus, pe ton liniștit, Nicky. De data asta, nu te voi lăsa baltă.

— Îl iubești, încă, nu-i așa?

A durat puțin, înainte ca polițista Bailey să răspundă:

— Da, dar asta nu mă va opri să aduc o mărturie vitală care îl va îndepărta pe Jerry, chiar dacă asta înseamnă că și eu, de asemenea, voi ajunge la o sentință pe viață.

*

S-a auzit o bătaie ușoară în ușa biroului lui Beth. Înainte de a putea răspunde, ușa s-a deschis și, înăuntru, s-a strecurat Christina. Purta un costum Armani și o eșarfă Hermes de mătase, o geantă Gucci, fapt pentru care nimeni nu s-ar fi îndoit de ce suferea ea de iluzia titulaturii, nu ca un membru minor al Familiei Regale.

Pe Beth o amuza că, niciodată, Christina nu o anunța că va veni s-o viziteze la galerie. Nu numai că presupunea că prietena ei va fi acolo oricând ar veni ea s-o vadă, dar și că aceasta va fi întotdeauna disponibilă. Complicii ei talentați, Rembrandt, Rubens și Vermeer, nu se opuneau cauzei ei.

— E plăcut să te văd, a spus Beth, ca și cum nu ar fi avut nimic mai bun de făcut. A sărutat-o pe Christina pe amândoi obrajii. Cui datorez această neașteptată bucurie? a adăugat ea.

— Treceam prin zonă și m-am gândit să intru.

Beth știa foarte bine că Christina nu… trece din întâmplare pe undeva. Dimpotrivă, avea întotdeauna un motiv pentru vizitele ei neanunțate. Aceasta s-a așezat pe cel mai confortabil scaun din încăpere, ceea ce însemna că nu avea să fie o întâlnire scurtă.

— Am câteva vești pe care vreau să ți le împărtășesc.

Beth s-a așezat în fața celui mai generos binefăcător al galeriei Fitzmolean, interesată să descopere ce o trezise atât de devreme, în acea dimineață.

— Dar, întâi, ce mai face inspectorul meu favorit?

— Își petrece cea mai mare parte a timpului pregătindu-se pentru un proces major de corupție la Old Bailey, când va trebui să fie în cea mai bună formă, pentru că se confruntă din nou cu Booth Watson.

— Un om de care nu mi-a păsat niciodată, a spus Christina. Eu îl prefer pe socrul tău.

— Sir Julian va reprezenta Coroana, cu această ocazie, ceea ce nu-i ușurează deloc viața lui William. Dar, spune-mi, de ce ai vrut să mă vezi?

— Ralph mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

— Și tu ce ai spus?

— Da! Eu chiar îl iubesc pe omul acesta.

— Felicitări! a spus Beth, încercând să pară încântată, deși nu se putea stăpâni să nu-și aducă aminte că ultima oară o văzuse pe Christina la Elena's și nu Ralph era cel pe piciorul căruia era așezată mâna acesteia.

— Este frumos, a spus Beth, când Christina a întins mâna stângă pentru a-i arăta un simplu diamant solitaire, ce arăta un pic cam pierdut printre rivalii lui mai sclipitori.

— Ați fixat data?

— Douăzeci și doi august.

— Nu trebuia să fii atunci pe Alden, înspre New York?

— Ba da, dar este singura sâmbătă înainte de sfârșitul lui septembrie când biserica parohiei Limpton nu este închiriată pentru o căsătorie. Așa că, în loc să așteptăm până atunci, am decis să amânăm călătoria, în favoarea evenimentului cel mai important. Care a fost și motivul pentru care am vrut să te văd. Ne-am întrebat dacă n-ați vrea să plecați în locul nostru?

— Glumești, a spus Beth. Noi nu ne permitem nici clasa a treia pe Alden!

Christina a izbucnit în râs.

— Nu, veți ocupa pur și simplu camera noastră, pentru că nu putem anula rezervarea cu atât de puțin timp înainte și, dacă este să spunem

adevărul, ne veți face o favoare. A tăcut pentru a-i permite lui Beth să-și revină. Bineînțeles, dacă nu crezi că William ar avea obiecții.

— Dacă are, voi pleca fără el, a spus Beth.

— Bine. Am stabilit. Dar, mai e ceva, chiar mai important, ce trebuie să discut cu tine.

Beth se gândea ce putea fi oare mai important decât să te căsătorești.

— Pentru a sărbători logodna noastră, Ralph și cu mine am vrea să oferim galeriei Fitzmolean un cadou potrivit, care să marcheze această ocazie.

— Ce generos din partea voastră, a spus Beth, cu toate că nu se putea stăpâni să se întreba ce însemna în acest context cuvântul *potrivit.*

— După cum sunt sigură că știi, draga mea, a apărut un Raphael la licitația de toamnă și noi doi am simțit că Fitzmolean este locul în care această doamnă specială ar trebui să-și petreacă restul zilelor ei.

— Nu cumva te referi la *Madonna di Cesare*? a întrebat Beth, fără a încerca măcar să-și ascundă emoția.

— Chiar la ea.

— Dar Pictura asta nu făcea la început parte din colecția lui Miles?

— Ba da, dar, chiar înainte să moară, el i-a dat-o unui prieten. Cu toate acestea, eu știu că, la început, intenționase să o lase, prin testament, galeriei Fitzmolean.

— Ce gest incredibil de generos! a spus Beth, rămasă aproape fără cuvinte.

— Există o condiție mică.

Bineînțeles că există, s-a gândit Beth, dar nu a spus nimic.

— Eu voi fi în Monte Carlo împreună cu Ralph când va avea loc licitația și va fi nevoie de cineva care să liciteze pentru pictură în numele meu. Nu m-am putut gândi la cineva mai potrivit decât la tine să faci acest lucru.

— Sunt onorată. Dar, nu ar fi mai potrivit să vă reprezinte Tim Knox? La urma-urmelor, el este directorul galeriei, a spus Beth, începând să scotocească printr-un sertar de la birou, în căutarea ultimelor cataloage de licitație, pentru ca, astfel, să poată verifica la cât a fost estimat prețul picturii – maximum și minimum.

— Opt sute de mii – un milion, a spus Christina, înainte ca Beth să fi ajuns la Lotul 25, *Madonna di Cesare* al lui Raphael, proprietatea unei doamne.

— Și până la ce nivel îmi permiți să licitez?

— Un milion ar trebui să-i alunge pe rivalii mei.

— Asta este dincolo de posibilitățile galeriei, așa că aș avea nevoie de câteva documente de securitate.

— M-am gândit că vei spune asta, a spus Christina. A deschis geanta, a scos un cec și i l-a dat lui Beth.

Mâna lui Beth a început să tremure când a văzut cifra de 1.000.000 lire sterline.

— Bineînțeles că Madona va atârna pe peretele de la Fitzmolean înainte ca tu să faci asta, a spus Christina, și nu uita, trebuie să rămână micul nostru secret.

— Da, bineînțeles, a spus Beth, cu toate că știa că exista o persoană căreia ar fi trebuit să-i spună. Așa cum a făcut Christina.

*

— Nu uitați că luni începe procesul lui Summers, le-a reamintit Hawk. Cu toate acestea, sunt câteva lucruri care trebuie făcute înainte de alegerea juraților.

William și Jackie și-au deschis carnețelele.

— Sergent Roycroft, vreau să aranjezi o altă întâlnire cu Lamont. Spune-i că a apărut ceva ce trebuie să știe imediat.

— Ce a apărut? a întrebat Jackie.

— Vreau să-l avertizezi că, în timpul procesului, va fi urmărit de o echipă de ofițeri, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Ce să-i spun, dacă mă întreabă de ce este supravegheat?

— Știe el de ce, a spus Hawk.

Jackie și-a închis carnetul de note.

— Nu am suficient de mulți ofițeri disponibili pentru o supraveghere continuă, a spus William.

— Nici nu vei avea nevoie. Pentru Lamont, va fi suficient să creadă că este supravegheat ca să ne asigurăm că nu-și va asuma niciun risc. Ceea ce mă conduce la cineva care nu dă doi bani pe asumarea de riscuri. *Bones* Turner!

William s-a încruntat la menționarea numelui celui mai tânăr fiu al lui Jimmy Turner, al cărui unic scop în viață părea a fi să se asigure că membrii familiei sale vor fi găsiți nevinovați, ori de câte ori zarurile le sunt potrivnice. Nu-i păsa dacă mituia sau șantaja. Descoperise că amenințarea cu oasele rupte sau accidentul de mașină erau foarte convingătoare.

— În prezent, este în perioada de probă, după cei doi ani de pușcărie efectuați din sentința de patru ani pentru vătămare corporală gravă, a spus Paul.

— Atunci, găsiți orice scuză, pentru a-l închide din nou pentru vreo două luni, până se termină procesul.

— Este de notorietate că întârzie de la întâlnirile săptămânale cu ofițerul de eliberare condiționată. Voi avea doi ofițeri care să-l aștepte, data viitoare și să-l ducă direct la Pentonville și să-l lase acolo, până la încheierea procesului.

— Bun! William, cum am ajuns la subiectul proces, sper că, de această dată, ești pregătit pentru a fi interogat de Booth Watson.

— Abia aștept, a recunoscut William, și intenționez să mă refer la superbul, magnificul inel

cu diamant foarte scump, din nou și din nou, ori de câte ori mi se oferă cea mai mică oportunitate.

28

— Îl rugăm pe acuzat să se ridice în picioare.

Summers s-a ridicat de la locul lui din boxa acuzaților. Purta un costum nou, cămașă albă și cravată albastră, de mătase.

— Jeremy Rochard Summers, ai fost acuzat de trafic de obiecte furate și, prin asta, de conduită greșită în funcția publică. Cum pledezi?

— Nevinovat, a răspuns Summers, uitându-se direct la funcționarul tribunalului.

— Te poți așeza.

Domnul Justice Ramsden a privit în jos de la locul său și l-a văzut pe sir Julian fremătând nerăbdător să-și prezinte cuvântarea de deschidere, ca un ogar înfierbântat să pornească după pradă. Spre deosebire de Booth Watson, care trăgea cu ochiul de la celălalt capăt al băncii, dând impresia că era pe jumătate adormit. Știa că va mai dura ceva timp, până când va trebui să deschidă ochii.

— Sir Julian, a spus judecătorul, întorcându-și atenția spre eminentul avocat al reginei. Vă rugăm să deschideți procedurile.

Sir Julian s-a ridicat de la locul său, și-a netezit roba lungă și neagră, și-a aranjat peruca, așa cum făcea întotdeauna, înainte de a se întoarce cu fața către jurați. I-a salutat pe cei opt bărbați și patru femei cu un zâmbet binevoitor, conștient că ei erau cele mai importante douăsprezece persoane din sala de judecată.

A aruncat o privire pe textul pregătit, chiar dacă avusese în vedere posibilitatea ca Summers să pledeze vinovat și toate orele de muncă să se poată dovedi inutile, până la ultimul cuvânt. Anii de experiență îl învățaseră că acesta era un risc pe care nu trebuie să și-l asume un avocat al acuzării.

— Onorată Instanță, a început el, uitându-se în sus spre judecător, în cazul acesta, eu reprezint Coroana, alături de asistenta mea, domnișoara

Grace Warwick, iar distinsul meu prieten Booth Watson este avocatul Apărării.

Trebuie să-mi deschid pledoaria cu un avertisment, a spus sir Julian, întorcându-și atenția spre jurați. Fapta reprobabilă pe care sunteți chemați să o judecați este printre cele mai dezonorante pe care o poate comite un funcționar public. Dovada este sentința stabilită de Parlament, aceea de pedeapsă cu închisoarea pe viață – sir Julian a făcut o pauză și i-a privit intens pe jurați, înainte de a continua, – dacă decideți că acuzatul este vinovat.

Toți cetățenii care au de-a face cu un funcționar al Coroanei, fie că este un distins judecător sau un polițist de pe stradă, au dreptul să presupună că integritatea acestei persoane este dincolo de orice dubiu. Când această încredere este înșelată și, în acest caz, a fost înșelată fără posibilitatea de reparație, cu siguranță, este justificată o sentință draconică.

Sergentul detectiv Summers părea a fi un ofițer de poliție respectabil, cu un record de arestări și condamnări care prevedeau o carieră strălucită. Dar el a ales să-și folosească talentul pentru a încălca legea, nu pentru a o respecta.

Tentația face parte din viața de zi cu zi a unui ofițer de poliție și marea majoritate a acestora nici nu s-ar gândi vreodată să încalce regula. Dar, din păcate, există unii, din fericire puțini, care nu au scrupule. Sergentul detectiv Summers este unul dintre aceștia și veți descoperi asta, pe parcursul acestui proces.

Doamnelor și Domnilor Jurați, nu este vorba de un singur caz de lipsă întâmplătoare de judecată care să poată fi trecută cu vederea când este pusă în balanță cu un lăudabil record de servicii aduse comunității. Sergentul detectiv Summers a pus la cale o rețea clandestină la fel de bine organizată și eficientă ca cele ale gangsterilor profesioniști din rețeaua de crimă organizată.

Domnilor jurați, în cursul acestor proceduri, veți afla cum Summers, în numeroase ocazii, după ce a făcut o arestare pentru furt din buzunare sau din case, s-a asigurat ca unele din cele mai prețioase obiecte furate să nu ajungă în custodia poliției, ci în casa lui Summers sau să fie distribuite prietenilor și asociaților lui.

Spre deosebire de dvs. sau de mine, a spus sir Julian privind din nou direct spre jurați, sergentul detectiv Summers nu avea nevoie să viziteze magazinele de pe strada principală, dacă își dorea un televizor nou, cel mai nou hi-fi sau chiar un Jaguar. În loc de asta, el le lua, pur și simplu, dintre bunurile furate la care avea acces, în timp ce-și îndeplinea datoria de serviciu. Vă întrebați poate de ce hoții înșiși nu au atras atenția autorităților asupra acestei practici. De ce să fi făcut acest lucru, atâta vreme cât o reducere a numărului de obiecte pentru care erau acuzați că le-au furat însemna pentru ei obținerea unei sentințe mai blânde?

Cu toate acestea, nimic nu era destul pentru lăcomia fără limite a sergentului detectiv Summers. De ani de zile, districtul lui din Romford a fost pradă a două familii criminale rivale, familia Payne și familia Turner. El a decis să sprijine activ una dintre aceste găști nemiloase, în scopul de a înclina balanța în favoarea acestora și, poate chiar mai important, în favoarea lui.

A început să aresteze membri ai familiei Payne, permițând, în același timp, finanțatorilor săi din gașca Turner să scape cu fața curată. Și, în timp ce-și umplea buzunarele cu bunurile obținute ilegal, primea laude și recompense pentru muncă exemplară în cadrul poliției. Un Jekyll și Hyde al zilelor noastre.

Dar, la fel ca mulți alți răufăcători, a mers puțin prea departe și Scortand Yard-ul i-a întins o cursă la care nu a putut rezista.

Booth Watson a scris cuvintele *Pus o cursă*, în caietul de notițe.

Sir Julian a continuat:

— O cursă pe care intenționa să o folosească mai târziu. Când acest ofițer va depune mărturie, veți constata fără nicio îndoială dimensiunea activităților criminale ale sergentului detectiv Summers. Verdictul dvs. va fi o lovitură de răsunet în bătălia pentru protecția cetățenilor decenți, obișnuiți, de un individ corupt care a distrus reputația celei mai respectate forțe polițienești din lume.

Sir Julian s-a așezat nu în aplauze tumultuoase, ci lăsând niște jurați care meditau la fiecare cuvânt spus de el, ceea ce era ceva cu mult mai important. Chiar și Booth Watson a trebuit să recunoască, fie și numai pentru el însuși, că niciodată nu fusese martor al unei forme mai bune a bătăiosului său rival. Dar, fusese trasă numai prima salvă – avertisment.

— Vă puteți chema primul martor, sir Julian, a spus judecătorul.

— Vă mulțumesc, Onorată Instanță. Îl chem pe inspectorul detectiv William Warwick.

*

Lamont s-a uitat spre cei opt bărbați și patru femei de la locul lui din spatele galeriei vizitatorilor, conștient că nu putea risca să se apropie de vreunul dintre ei, după ce fusese avertizat de Jackie că era filat zi și noapte.

Bănuia că Bones Turner ar fi mituit pe cel puțin unul dintre ei, așa că jurații nu puteau ajunge la un verdict unanim. Cu toate acestea, în timp ce procesul își urma cursul, el trebuia să evite contactul cu vreunul din membrii familiei Turner sau cu Booth Watson.

Nu se putea plânge. Fusese răsplătit corespunzător pentru îndepărtarea singurei dovezi

în legătură cu care Booth Watson era îngrijorat.

*

William a luat Biblia în mâna dreaptă și a spus jurământul cu glas sigur.

— Vă rog să vă spuneți numele și rangul, pentru înregistrare, a spus sir Julian, uitându-se peste ochelarii lui semilună.

— Inspector detectiv William Warwick.

— Inspectore Warwick, vă rog să le descrieți juraților ce implică munca dvs. actuală în cadrul Poliției Metropolitane.

— Lucrez într-o unitate specială a Scotland Yardului care se ocupă de investigarea ofițerilor de poliție corupți, a unuia, în particular.

— Care este numele și rangul acestui ofițer?

— Sergent detectiv Jerry Summers.

— Îl vedeți, acum, în sala de judecată?

— Da, sir. El este acuzatul care se află în boxa pârâților.

— Ce a determinat deschiderea unei investigații asupra SD Summers?

— Polițistul-șef Fin Essex a informat Scotland Yardul că îl suspectează pe un ofițer din poliția locală că este implicat în traficul cu obiecte furate și că lucrează cu una din organizațiile criminale din zonă.

— Ce ați făcut în continuare?

— Noi știam deja că în Romford există două grupări importante care se ocupă cu traficul de droguri și comandantul districtului a devenit suspicios când membrii uneia dintre familii erau încontinuu arestați, în timp ce rivalii lor își vedeau netulburați de afaceri.

— Înarmat cu aceste informații, ce ați făcut apoi, domnule inspector?

— Am plasat unul dintre polițiștii din echipa mea, pe polițista Bailey, în poliția din Romford, iar eu am continuat să lucrez sub acoperire.

Booth Watson a scris: *Polițista Bailey*.

— L-ați putut prinde pe sergentul Summers cu sânge pe mâini, ca să folosim o expresie colocvială?

— Da, sir, a răspuns William, deschizându-și carnetul cu notițe. La primele ore ale zilei de vineri, 29 mai, un ofițer sub acoperire l-a văzut pe Summers intrând în locuința domnului Reg Payne, capul uneia dintre organizațiile criminale de vârf. Summers era însoțit de un alt bărbat, așa că ofițerul nostru sub acoperire a presupus că Summers era acolo pentru a face o arestare.

Booth Watson a notat: *Va depune mărturie UCO*?

— Cei doi bărbați au ieșit din casă, douăzeci de minute mai târziu, când UCO l-a fotografiat pe Summers cărând o sacoșă Sainsbury voluminoasă.

— UCO a continuat să-l urmărească pe suspect, domnule inspector?

— Da, l-a urmărit. Acesta s-a dus cu mașina acasă la Jimmy Turner, în Westfield Drive, Romford.

— Jimmy Turner?

— Capul celeilalte familii de traficanți de droguri, cu care bănuiam că lucrează Summers.

— Și cât a stat el în casa familiei Turner?

— Cam treizeci de minute.

— Până la unu jumătate, noaptea.

— Da, sir.

— Și, când a ieșit din casă, mai căra sacoșa voluminoasă?

— Nu, sir.

— Ce s-a întâmplat în continuare?

Ofițerul nostru l-a urmărit pe Summers până la apartamentul lui, apoi s-a întors cu mașina la Scotland Yard, unde a lăsat un raport scris cu privire la tot ce văzuse în noaptea aceea, împreună cu fotografiile, pe biroul comandantului.

Comandantul Jack Hawksby? și-a notat Booth Watson.

— Odată ce ai citit raportul, ce ai făcut în continuare, domnule inspector?

— Am obținut un mandat de percheziție a apartamentului lui Summers, percheziție pe care a făcut-o, în absența lui, o echipă condusă de sergent detectiv Roycroft.

Booth Watson a notat: *Summers a fost informat de percheziție*?

— Ce au găsit? a întrebat sir Julian.

— Un suport de argint pentru scrisori, două ceasuri de colecție și ceva cash. Un Jaguar nou-nouț era parcat pe alee.

— Asta e tot ce ne poți prezenta? a întrebat Booth Watson, destul de tare pentru ca rivalul lui să audă.

— Răbdare, l-a plesnit sir Julian, fără a se uita spre el.

— Îmi cer scuze, sir Julian, a spus judecătorul, privind în jos de la înălțimea lui.

— Eu îmi cer scuze, Onorată Instanță, am avut un mic schimb de cuvinte cu distinsul meu prieten, a spus sir Julian, întorcându-și înapoi atenția către martor.

— Sergent Roycroft și echipa ei au căutat ceva anume în apartamentul lui Summers?

— Da, sir, un inel de valoarea cu diamant, pe care colega polițist Bailey îl văzuse, anterior, acolo.

— Și au găsit inelul?

— Nu. Sir. Cu toate acestea, când sergent Summers s-a întors din vacanța în Malaga, în aceeași zi, tovarășa lui de călătorie, dra Karen Turner a fost văzută purtând acel inel, pe al treilea deget de la mâna stângă.

De această dată, Booth Watson a notat fiecare cuvânt, subliniind *Turner* și adăugând *Răzbunare*?

— Ați putut stabili cum a intrat Summers în posesia acestui inel?

Booth Watson s-a ridicat în picioare:

— Onorată Instanță, nu există absolut nicio dovadă că clientul meu ar fi știut măcar de existența acestui inel, ca să nu mai vorbim că ar fi fost vreodată în posesia lui.

— Sper că distinsul meu prieten nu sugerează că cea care a furat inelul a fost domnișoara Turner, a spus sir Julian, cu un oftat. Sau că sergent Summers a plecat în vacanță cu o tânără care era deja logodită cu altcineva?

Booth Watson s-a cufundat în fotoliul său.

— După ce l-ați arestat pe Summers, l-ați interogat cu privire la furtul inelului?

— Da, sir, dar a refuzat să răspundă la orice întrebare, ceea ce nici nu m-a surprins.

Booth Watson a fost din nou în picioare:

— Onorată Instanță, trebuie să protestez. Un suspect este îndreptățit să refuze să răspundă la orice întrebare pusă lui de către poliție, în absența reprezentantului său legal.

— Ați făcut o observație corectă, domnule Booth Watson, a spus judecătorul, și, întorcându-se spre martor, a adăugat:

— Rămâneți la fapte, inspectare. Nu ne interesează opiniile dvs.

William s-a simțit admonestat, dar, a știut care va fi următoarea întrebare pusă de tatăl lui.

— Într-adevăr, să rămânem la fapte, nu-i așa, inspectare? Când reprezentatul legal al lui Summers a apărut, în cele din urmă, a devenit acesta mai comunicativ?

— Nu, sir, a spus William, care ar fi vrut să adauge *Ceea ce, de asemenea, nu m-a surprins,* dar s-a abținut.

— Permiteți-mi să mă întorc la întrebarea distinsului meu prieten: Ai putut descoperi cum a intrat Summers în posesia inelului?

— Da, sir, a spus William. Noi am stabilit că Garrard's, bijuteria Mayfair, a vândut inițial inelul unui domn van Haeften, cu suma de trei mii trei sute de lire sterline.

Sir Julian a schimbat imediat abordarea:

— Cât câștigă un sergent detectiv pe săptămână?

— După ce plătește taxa și asigurarea națională, rămâne cu aproximativ o sută douăzeci și cinci de lire sterline.

— Ne sugerați că sergent Summers a furat inelul de la domnul van Haeften? a întrebat sir Julian, revenind la subiect.

— Nu, sir. Inelul a fost furat de un hoț pe nume Craig Harrison, pe care sergentul Summers l-a arestat, după câteva săptămâni, pentru o altă faptă. Când a fost declarat vinovat, Harrison a vorbit despre alte fapte de luat în considerație, printre care furtul unor bijuterii și a altor obiecte valoroase dintr-un apartament din Mayfair, care includea inelul de logodnă al doamnei van Haeften.

Sir Julian a făcut o pauză, pentru a le permite juraților să absoarbă informația.

— Deci, l-ați arestat pe Summers și l-ați acuzat de sustragerea unui inel furat în valoare de trei mii trei sute de lire sterline, când el și dra Turner s-au întors din vacanța în Malaga.

— Da, sir.

— Onorată Instanță, Coroana va prezenta acum inelul în chestiune, pentru ca martorul să-l identifice.

Judecătorul a dat din cap înspre aprod, care s-a ridicat și s-a dus la locul unde se aflau probele cu care fuseseră de acord ambele părți. A verificat pe lista lui. Obiectul nr 11, un inel cu diamant în cutie de piele Garrard's.

A luat obiectul, s-a dus la boxa martorului și i-a dat cutiuța de piele inspectorului.

— Aceasta este cutia Garrard's despre care ați vorbit mai devreme?

— Da, sir, aceasta este.

— Și, mai important, inspectare Warwick, în ea se află inelul care a fost luat de la dra Karen

Turner, când ea s-a întors în Anglia, din vacanța în Malaga, petrecută cu sergent Summers? a întrebat sir Julian.

Booth Watson a permis ca o adiere de zâmbet să-i traverseze fața.

William a deschis cutia și s-a uitat la inelul cu diamant câteva momente, înainte de a spune:

— Da.

Booth Watson s-a uitat lung la Lamont, aflat în galeria vizitatorilor, care, după expresia feței lui, nu avea nicio îndoială că fusese prins de Warwick. Sir Julian s-a înclinat și i-a șoptit lui Booth Watson: *Odată ars, sufli și în…*

— Sir Julian, poate că jurații ar trebui să vadă această piesă, a sugerat judecătorul.

— Sunt cu totul de acord, a spus avocatul Coroanei. Numai să nu obiecteze distinsul meu prieten?

Booth Watson a reușit să facă un semn negativ, scurt. William i-a dat inelul înapoi aprodului, care, după ce s-a uitat la el judecătorul, l-a dus la boxa juraților și l-a dat președintei.

Președinta și-a acordat un răgaz suficient pentru a studia inelul, înainte de a-l da spre examinare fiecăruia din colegii ei, pe rând. Ultima persoană căreia i s-a prezentat afurisita de piesă – dovadă a fost domnul Booth Watson, care l-a refuzat cu un semn al mâinii.

— Vă mulțumesc, inspectore Warwick, pentru valoroasa contribuție, a spus sir Julian. Dar, aș putea să vă rog să rămâneți în boxa martorilor, pentru că mă aștept ca domnul Booth Watson să vrea să vă interogheze.

Un freamăt de nerăbdare a măturat sala de judecată, pentru că, cu toții, așteptau ca taurul să înfrunte matadorul.

— Doriți să-l interogați pe acest martor, domnule Booth Watson? a întrebat domnul Justice Ramsden.

Avocatul apărării s-a ridicat fără grabă de la locul său, dar nu a aruncat nici măcar o privire în direcția lui Warwick, înainte de a se uita la judecător și a spune:

— Nu, Onorată Instanță.

Freamătul de nerăbdare s-a dizolvat într-o duzină de întrebări lipsite de răspuns, în timp ce avocatul apărării își relua locul. William s-a simțit jefuit, pentru a doua oară, pentru că-și petrecuse atât de multe ore pregătindu-se pentru această întâlnire. Sir Julian nu a părut deloc surprins, în timp ce Grace părea uluită.

— Ce pune ăsta la cale? i-a șoptit ea tatălui ei.

— I-am tras preșul de sub picioare, așa că, acum, nu-și permite să-l interogheze pe William. Booth Watson a fost convins că este goală cutia Gerrard's. Dar Hawk nu a permis să se întâmple așa ceva, a doua oară.

— Prin urmare, ne așteptăm la o schimbare a pledoariei?

— Nicio speranță. Booth Watson nu va arunca prosopul cât timp mai are o cât de mică șansă de a-l scăpa pe clientul său. Cu toate acestea, acum știe că polițista Bailey este singura lui speranță pentru a intra din nou în ring. Așadar, să nu cumva să lăsați garda jos, în nicio circumstanță, pentru că ea este singura martoră pe care o va aștepta Booth Watson.

— Sir Julian, sunteți gata să chemați următorul dvs. martor? a întrebat judecătorul.

— Da, Onorată Instanță. Cu toate acestea, cu permisiunea Înălțimii Voastre, o voi ruga pe asistenta mea să îl interogheze pe acest martor special, din partea Coroanei.

— Cum doriți, sir Julian.

Fiica s-a ridicat pentru a lua locul tatălui său. Cu colțul ochiului, Grace a sesizat că Booth Watson aproape că-și lingea buzele de nerăbdare. Poate că îl evitase pe Corist, dar abia o aștepta pe Coristă.

Grace s-a uitat încrezătoare la judecător și apoi la jurați, înainte de a spune:

— O chem pe polițista Nicola Bailey!

29

— Crezi că a luat momeala? a întrebat Miles.

— Cârlig, undiță, scufundare, a răspuns Christina. I s-au luminat ochii la gândul că Fitzmolean pune mâna pe un Raphael.

— Ceea ce, din păcate, nu se va întâmpla. Ea nu este altceva decât un pion într-un joc cu mult mai mare și este aproape să fie îndepărtată de pe tabla de joc.

Christina se simțea vinovată de felul în care era folosită prietena ei, dar Miles nu a lăsat-o să aibă vreun dubiu cu privire la alternativă.

— Îi dai autoritatea să liciteze până la un million de lire, în numele tău și accentuezi că nu are voie să meargă mai sus. Și, la fel de important, nu trebuie să spună nimănui că licitează în numele tău.

— Nici chiar lui Tim Knox? Ea nu are nicio idee că cecul nu va fi niciodată transformat în bani peșin, pentru că tu vei supralicita.

— Cum a reacționat ea, când i-ai oferit șansa să-ți ia locul pe Alden? a întrebat Miles.

— A fost copleșită. Dar a fost dezamăgită că aceasta înseamnă că nu va putea participa la căsătorie.

— Să sperăm că nu va afla niciodată adevăratul motiv pentru care nu putem risca să fim văzuți împreună pe Alden.

*

— Este chemată polițista Nicola Bailey, a repetat aprodul, a cărui voce a circulat ca un ecou prin sala de judecată.

În sală, a intrat o tânără îmbrăcată cu o bluză simplă, albă și o fustă plisată, albastru-marin, lungă până sub genunchi. Nu purta nicio bijuterie și avea numai o idee de ruj pe buze. Ea și Rebecca

se gândiseră mult timp la cum să arate ea, avându-i în minte numai pe jurați.

Nicky a traversat încet sala până la boxa martorilor, fără să arunce nicio privire înspre fostul ei iubit din boxa acuzaților, cu toate că el nu-și lua ochii de la ea. Funcționarul i-a dat Biblia, ea a depus jurământul, fără a se uita pe cartonul cu textul acestuia.

Grace a verificat lista lungă de întrebări pentru pregătirea căreia ea și Clare munciseră mai multe zile, pentru a se asigura că Summers nu era lăsat fără spațiu de negociere și, în același timp, sperând să evite orice cursă pe care ar putea s-o întindă Booth Watson, mai târziu.

Clare o instruise pe Nicky să spună adevărul și să recunoască că a greșit și că, sub nicio circumstanță, nu trebuie să-și piardă cumpătul, pentru că, dacă o face, Booth Watson se va folosi de asta.

Grace i-a zâmbit martorei, conștientă de cât de emoționată trebuia ea să fie.

— Vă rog să vă spuneți numele și gradul, pentru înregistrare, a spus Grace.

— Polițist Nicola Bailey.

— Pe când serveați ca ofițer în Poliția Metropolitană, în ce direcție ați lucrat?

— Lucram într-o unitate specială de investigare a ofițerilor de poliție corupți, cu baza la Scotland Yard. Ultimul meu loc de lucru a fost acela de polițist în Romford.

Booth Watson a scris în carnet cuvântul *Final*?

— De ce la Romford?

— Unitatea îl investiga pe un sergent detectiv Jerry Summers, un ofițer de la divizia din Romford, despre care aveam motive să credem că era implicat în activități criminale serioase. Sarcina mea era să încerc să culeg informații pe teren, în timp ce șeful meu imediat rămânea sub acoperire.

Până acum, e bine, s-a gândit William, care stătea pe ultimul rând din sala de judecată.

— Cum v-ați descurcat cu această sarcină?

— Ca să încep cu aceasta, am fost extrem de precaută, pentru că, dacă sergentul Summers s-ar fi gândit că lucrez pentru Yard, eu aș fi devenit responsabilă pentru periclitarea întregii acțiuni.

— Ce informații ai reușit să culegi despre activitățile lui Summers?

— Am început prin a-i verifica rapoartele zilnice, care, trebuie să mărturisesc, erau impresionante. Dar, deși recordul arestărilor lui nu era depășit de nimeni, existau, de asemenea, câteva anomalii inexplicabile.

— Cum ar fi?

— Două bine-cunoscute familii conduceau afacerile locale cu droguri și, în timp ce membrii uneia dintre ele, familia Payne, erau, cu regularitate arestați de către Summers, rivalii lor la fel de faimoși, familia Turner, scăpau adeseori cu un avertisment sau, cel mai grav, scăpau pe cauțiune.

— Ați găsit vreo explicație la acest aparent tratament diferit?

— Da. Summers afirma deschis că avea un informator bine plasat în banda Turner, care îi furniza informații ce duceau la câteva capturi mari de droguri și un număr de arestări.

— Ați furnizat această informație Scotland Yardului?

— Da. Locuiesc în același apartament cu o altă membră a echipei noastre, așa că nu a fost nicio problemă.

Booth Watson a scris în carnet *Numele și gradul colegei de apartament.*

— Ați încercat să stabiliți un contact cu subiectul, în timpul acestei operațiuni.

— Da, dar nu a fost ușor, la început, fără a o face prea evident, a spus Nicky. La urma-urmelor, Summers era un sergent detectiv și, în ceea ce-l

privea, eu eram numai o altă stagiară la patrulare. Cu toate acestea, chiar mi-a vorbit într-o ocazie, în cantina secției de poliție și, când am aflat ce cârciumă frecventează, după muncă, am început să patrulez pe acolo, împreună cu o altă polițistă, în speranța că-l voi vedea, din nou.

— Și complotul acesta s-a dovedit valoros?

— Nu, la început. Dar, într-o seară, după ce prietena mea a plecat pentru a intra în tura de noapte, sergentul Summers s-a oferit să-mi cumpere o băutură. Eu am acceptat, dar am rămas precaută și, la un moment, am păstrat distanța.

Booth Watson a scris: *La un moment, am păstrat distanța'?*

— Mai târziu, în acea săptămână, m-a invitat la cinema. După aceea, am fost împreună să bem ceva la el în apartament, înainte de a merge acasă.

— De ce ai fost de acord să mergi în apartamentul lui? Nu a fost acesta un risc inutil care putea să pericliteze întreaga acțiune?

— Eu voiam să aflu dacă existau în casa lui obiecte scumpe care n-ar fi putut fi cumpărate din salariul unui sergent din poliție.

— Și erau?

— Da, cu mult peste. Clădirea în care locuia era oarecum ponosită și, cu siguranță, avea nevoie de un strat de vopsea, iar grădina avea mai multe buruieni decât flori, dar, odată ce erai în interiorul casei sergentului, povestea era diferită. Avea toate cele mai recente gadget-uri și mobilă de top, care arăta de parcă venise de la un magazin scump din West End. Cu o singură excepție – draperiile erau vechi și uzate.

— De ce? a întrebat, cu inocență, Grace.

— Așa putea semăna cu celelalte apartamente din clădire și nu atrăgeau atenția trecătorilor. Am fost mirată în mod special de cât de bine era echipat apartamentul, pentru că știam că Summers era mândru de faptul că, asemenea mie, venea din mediul muncitoresc, deci nu putea fi vorba de

banii familiei, cei care-i permiteau să trăiască la acel nivel.

— Ați raportat aceste nelămuriri ofițerului însărcinat cu operațiunea?

— I-am prezentat totul, imediat, colegei mele de apartament, polițista Pankhurst, care era membră a echipei, în dimineața următoare.

Booth Watson a scris: *Imediat? Data?*

— Summers ți-a explicat măcar cum a ajuns să intre în posesia a atât de numeroase obiecte scumpe și luxoase, din salariul unui sergent?

— Nu mie, dar, la cârciumă, într-o seară în care sărbătorea un alt arest, l-am auzit spunându-i unui polițist tânăr că, ori de câte ori capturează un spărgător de case, unul sau două din obiectele furate s-ar putea să dispară. *Poți să spui că-i un adaos la salariu,* adăugase el, fără să pară că-i păsa cine-l auzea.

Booth Watson a început să vorbească chiar în timp ce se ridica de la locul lui, de la celălalt capăt al băncii.

— Ați auzit, Onorată Instanță? Nu-mi pot aduce aminte de un exemplu mai flagrant de erezie.

— Sunt de acord, domnule Booth Watson, a spus judecătorul și, întorcându-se spre jurați, i-a instruit: Nu veți lua în seamă ultima declarație a martorei.

— După ce ați căpătat suficient de multe probe pentru ca sergent Summers să fie arestat, de ce nu v-ați întors la Scotland Yard ca să solicitați mandat de percheziție? a întrebat Grace.

— Știu că așa trebuia, a spus Nicky, dar mi-a fost rușine să admit că, precum alte atât de multe înaintea mea, mă îndrăgostisem de el și voiam să-i acord beneficiul îndoielii.

— Așadar, nu i-ai spus polițistei Pankhurst ce ai descoperit?

— Nu, nu imediat. Dar, mai târziu…

Cât de mai târziu? Și-a notat Booth Watson. De-abia a pus stiloul jos, că l-a și luat din nou în mână.

— Te-ai culcat cu sergentul Summers? a întrebat Grace. Întrebarea contondentă a provocat exclamații și expresii de surpriză de la toți cei din sala de judecată, dar Grace știa că trebuia să fie înregistrată, înainte ca Booth Watson să o interogheze pe Nicky.

— Da, chiar dacă aveam dovada că ceea ce aflasem va complica mult cazul.

— Și care era acea dovadă? a întrebat Grace, fără să piardă timpul.

— Am găsit o cutiuță de piele lângă patul lui Summers, în care era un inel cu diamant. Părea atât de scump încât am știut că exista un singur mod în care putea Summers să intre în posesia lui.

— Ai păstrat acel inel ca dovadă?

— Nu. Summers mi l-a pus pe deget și, când am ajuns acasă, în dimineața următoare, i-am povestit Rebeccăi…

— Rebecca?

— Polițista Pankhurst… că m-am logodit.

— Cu sergentul detectiv Summers!

— Nu. Cu un agent imobiliar din Croydon.

— Cum a reacționat ea la această veste?

— Când a văzut inelul, am știut că nu m-a crezut.

— Așadar, de ce nu i-ai spus adevărul?

— În momentul acela, eu credeam cu adevărat că Jerry vrea să se căsătorească cu mine. Am sperat că voi putea să-l aduc pe calea cea bună și voi opri investigația.

— Așa că te-ai făcut că nu ai văzut nimic?

— Da, a recunoscut Nicky. Dar am deschis ochii, curând după aceea.

— Ce a provocat asta?

— Când i-am spus lui Jerry că eram însărcinată, nici măcar nu a încercat să-și ascundă sentimentele și, imediat, mi-a sugerat să fac avort.

— Ce ai răspuns la această sugestie?

— I-am spus NICIODATĂ. Eu voiam copilul nostru. Cu toate acestea, mi-a devenit repede clar

că inelul de logodnă nu era nimic altceva decât încă o dezamăgire și chiar m-am întrebat câte alte femei mai purtaseră acel inel, înaintea mea.

— Dar faptul că nu voia copilul nu este o dovadă în sine că nu mai ținea la tine?

— O săptămână mai târziu, am primit toate dovezile de care aveam nevoie când m-am întors la apartament, după tura mea de după-masa. Am intrat și am constatat că lăsase totul într-o mare dezordine, ca de obicei, așa că am început să fac curățenie. Am început din bucătărie, prin a spăla vasele, și apoi, am trecut la dormitor. În timp ce așterneam patul, am găsit chiloții altei femei, printre cearșafuri. Mi-am dat seama că aceasta era modalitatea lui de a-mi da de știre că trecuse la alta.

— Ce-ai făcut atunci?

— Am fost așa de furioasă încât i-am scos hainele din șifonier, am tăiat cu foarfeca mânecile jachetelor și cămășilor și i-am smuls cracii de la pantaloni.

O femeie dintre jurați a zâmbit.

— Apoi, ai plecat din apartament?

— Nu. M-am dus înapoi în bucătărie, am găsit un ciocan și am distrus toate lucrurile de care era el cel mai mândru. Acum îmi dau seama că a fost cel mai prostesc lucru pe care îl puteam face.

— De ce?

— Am distrus chiar probele pe baza cărora putea fi condamnat.

— Dar ai păstrat inelul cu diamantul?

— Nu. L-am scos de pe deget și l-am pus pe noptieră, știind că va fi găsit de poliție, la percheziție.

Booth Watson nu se oprea din luat notițe.

— Și cutiuța de piele în care ai văzut prima dată inelul?

— Am luat-o cu mine când am părăsit apartamentul, în acea noapte.

— De ce-ai făcut asta?

— Aveam adresa și numele magazinului de bijuterii, în interior, așa că am presupus că pentru colegii de la Yard va fi o pistă.

— Ai mai luat ceva din apartament?

— Numai câteva lucruri de-ale mele. Totuși, am găsit jurnalul lui Summers și, în timp ce-i rupeam filele, am văzut că avea planificată o întâlnire la Clubul Playboy din Mayfair, în acea noapte.

— Cu cine?

— Nu știu, pentru că nu era menționat niciun nume în jurnal. Dar am scris o notă pentru Inspectorul Warwick pentru a-l informa ce punea la cale Jerry și am pus-o în cutia sa poștală, în drumul meu spre casă.

— Și descoperirea acestei dovezi vitale a condus la arestarea sergentului Summers și a altui ofițer de poliție care s-a pensionat din poliție, recent.

— Corect, dar nu uitați că eu am fost numai un membru al unei echipe de înalt profesionalism și dedicată profesiei.

— Analizând perioada aceea, aveți vreun regret? a întrebat Grace.

— Dacă nu știi acum, vei ști atunci când voi termina eu cu tine, a mormăit Booth Watson, destul de tare încât Grace să audă.

— Da, am, a spus Nicky, uitându-se la Summers, pentru prima oară, dar fără să se mai simtă înfricoșată de privirea lui pătrunzătoare. Niciodată nu ar fi trebuit să devin atât de apropiată de acest suspect și, odată ce am aflat dimensiunea activităților lui criminale, ar fi trebuit să-i raportez totul inspectorului Warwick, de îndată, și să-l las pe el să se ocupe. Dar am permis propriilor mele sentimente să-mi întunece judecata.

— O greșeală destul de umană, a spus Grace, privind direct spre jurați, ceea ce ar putea face oricare dintre noi, date fiind circumstanțele.

William a zâmbit. Poate că Nicky a lăsat impresia de naivitate și prostie, dar când s-a uitat

la jurați, aceștia păreau empatici și înțelegători față de ceea ce i se întâmplase acesteia.

— Vă mulțumesc, polițist Bailey, pentru mărturia corectă și cinstită pe care, sunt sigură, jurații o vor păstra în minte când vor avea de stabilit verdictul. Grace a zâmbit. Vă rog să rămâneți în boxa martorilor, pentru ca distinsul meu prieten să vă poată pune întrebări.

— În acest caz, domnule Booth Watson? a întrebat judecătorul, uitându-se de sus spre avocatul apărării.

— Numai o întrebare sau două, Onorată Instanță, a declarat Booth Watson, ridicându-se încet din poziția în șezut. I-a dăruit lui Nicky un zâmbet cald, înainte de a spune: Nu vă voi ține mult, dra Bailey, dar sunt obligat să vă întreb dacă ați auzit vreodată expresia *Iadul nu are nicio Furie asemenea unei femei înșelate în amor.*

— Da, am auzit-o, a răspuns Nicky, cu prudență.

— Aș sugera că o *femeie înșelată în amor* este o descriere mai exactă a dumneavoastră, decât *directă și cinstită.* Ultimele două cuvinte au fost împletite cu sarcasm.

— Este opinia dvs., a spus Nicky.

Grace și-a îngăduit un zâmbet.

— Este, dra Bailey. Așa că vreau să vă gândiți cu mare atenție înainte de a răspunde la următoarea mea întrebare, pentru că sunt sigur că nu trebuie să vă aduc aminte că sperjurul este o crimă serioasă, chiar mai mult, când e comis de un ofițer de poliție. Și-a întors privirea spre jurați, apoi a întrebat: Cât timp ați avut o relație intimă cu sergentul Summers, înainte de a…

Grace a fost rapid în picioare.

— Este relevant acest tip de întrebare, Onorată Instanță? Polițista Bailey și-a recunoscut deja indiscreția. Nu este suficient?

— Aproape destul, Onorată Instanță, a spus Booth Watson, înainte ca dl Justice Ramsden să aibă șansa să-i răspundă lui Grace.

Comportamentul domnișoarei Bailey atinge chiar inima acestui caz, dacă vom descoperi cine spune adevărul și cine este un mincinos notoriu.

— Reveniți la subiect, domnule Booth Watson, a spus judecătorul, cu fermitate.

— Cum doriți, Onorată Instanță. Este normal ca eu să consider dificil de crezut că relația domnișoarei Bailey cu sergentul Summers a fost așa de trecătoare și întâmplătoare cum susține ea, când ea a născut cu numai o lună în urmă. Datele, pur și simplu, nu se potrivesc, a spus el, accentuând fiecare cuvânt. Așa că trebuie să vă întreb din nou, dra Bailey. Cât timp a durat relația?

— Câteva săptămâni.

— Luni, aș sugera eu, dra Bailey.

— Săptămâni, a replicat aspru Nicky.

— Acum, că am stabilit că a fost o relație de durată între dvs. și pârât, poate că ar trebui să trecem la relatarea dvs. despre cum ați dat peste inelul cu diamant pe care afirmați că l-ați găsit în apartament, în dimineața de după noaptea în care v-ați culcat cu sergentul Summers, prima oară. Pentru că, încă o dată, lucrurile nu se potrivesc. Booth Watson a întins o mână, în care asistentul lui i-a pus o foaie de hârtie. Poate că puteți explica acest memo dat sergentului Paul Adaja de către colega dvs. de camera, polițista Rebecca Pankhurst, amândouă membre ale unității despre care ați spus Curții că erați așa de mândră să lucrați. S-a uitat în jos la memo și a început să citească: în dimineața de 13 mai, când polițista Bailey mi s-a alăturat pentru micul dejun, purta un inel cu diamant pe care nu-l mai văzusem niciodată înainte și care părea extrem de scump.

Nicky și-a încleștat degetele de marginea boxei și a început să tremure necontrolat.

— Poate că ați uitat, dra Bailey, că ambele părți dintr-un proces sunt obligate de lege să prezinte orice dovadă dețin și care s-ar putea dovedi relevante pentru caz. Această mică dovadă a fost

găsită rătăcită printre cele două sute douăzeci și trei de obiecte predate curții.

— Asta nu schimbă faptul că prezența cutiei Garrard's dovedește că inelul a fost furat de un hoț, care mai târziu a fost arestat de sergentul Summers, a încercat Nicky să atace, la rândul ei.

— Sau poate că dezvăluie cum ați pus mâna pe inel, dra Bailey? Și, descoperind că era puțin prea periculos să-l manevrați l-ați plantat în apartamentul iubitului.

— Este o sugestie ridicolă, a spus Nicky, aproape strigând.

— Atunci, poate ne puteți spune când a văzut polițista Pankhurst că purtați inelul, prima dată, în apartamentul dvs. din Pimlico.

— A doua zi după ce m-a cerut Jerry.

— V-a cerut în căsătorie, dra Bailey?

— Nu cu cuvinte, dar mi-a pus inelul pe deget.

— Nu avem decât cuvântul dvs. ca dovadă pentru acest aspect, a spus Booth Watson.

— Dar, eu i-am returnat inelul și eu i-am dat cutia Garrard's polițistei Pankhurst, presupunând că ea i-l va da sergentului Adaja, ceea ce, într-adevăr, a și făcut.

— Nu mă îndoiesc de asta dra Bailey. Cu toate acestea, sunt mai interesat de cât de mult timp a trecut între momentul în care colega de cameră a văzut pentru prima oară inelul pe degetul dvs. și momentul în care i-ați dat cutia Garrard's. Pentru că, din păcate, încă o dată lucrurile nu se potrivesc. Booth Watson a arătat un alt memo. S-ar părea că ați păstrat inelul un timp considerabil înainte de a-l lăsa într-un loc unde, ca să citez propria dvs. mărturie, *să fie găsit când poliția va percheziționa casa.* Jurații pot fi iertați pentru că se întreabă care este partea vinovată din acest caz și cine a fost angajat în compromiterea unui om nevinovat.

— Summers este partea vinovată și singurul meu interes a fost să strâng destule probe pentru a-l aduce în fața justiției.

— Ți-a luat destul de mult timp, a bubuit Booth Watson și nu a așteptat ca Nicky să-și revină înainte de a adăuga: Încep să cred, dra Bailey că, de fapt, tu ai fost cea care a furat inelul și că sergentul Summers a păstrat tăcerea pentru că nu a vrut să fii arestată și să suporți o sentință cu închisoarea.

— Cum să fie posibil așa ceva, când inelul a fost furat înainte ca noi doi să ne cunoaștem?

Sir Julian și-a permis un zâmbet.

— Avem numai cuvântul dvs. privitor la momentul în care v-ați întâlnit.

— Inventați astea, cum respirați!, a strigat Nicky.

— Cum ați făcut dvs. din clipa în care ați intrat în boxa martorilor.

— În continuare, veți spune că eu am plantat inelul lângă patul lui, ca un act de răzbunare.

Grace s-a strâmbat, iar sir Julian și-a plecat capul.

— Vă felicit, dra Bailey, pentru că ați anticipat următoarea mea întrebare. Așa cum ați recunoscut, acum, că cel care a încheiat relația a fost pârâtul. A făcut o pauză, s-a uitat câteva momente la jurați, apoi a spus: Poate pentru că a descoperit că erați un polițist corupt și singura lui faptă reprobabilă a fost că s-a făcut că nu vede.

Avocatul acuzării a fost rapid în picioare.

— Sir Julian, n-ar trebui să vă amintesc, a spus judecătorul că nu dvs. îl interogați pe acest martor, în numele Coroanei.

Sir Julian s-a așezat, iar Grace s-a ridicat în picioare, cu toate că nu știa ce intenționase să spună tatăl ei.

— Onorată Instanță, a început ea ezitant, polițista Bailey nu este cea judecată…

— Asta crezi tu, a mormăit Booth Watson, care rămăsese în picioare.

— Am recunoscut deja că Jerry și cu mine am avut o relație, ceea ce voi regreta tot restul vieții

mele, a izbucnit Nicky.

— Într-adevăr, a spus Booth Watson. Dar ceea ce se pare că nu regretați este faptul că i-ați tăiat hainele, i-ați spart mobile, i-ați distrus echipamentele electronice și i-ați făcut bucăți serviciul de masa de la mama lui, înainte de a planta inelul lângă pat, *ca act de răzbunare*, ca să folosim cuvintele dvs.

Ziariștii de pe banca rezervată presei nu se opreau din scris.

— Nu! Nu am făcut asta! a strigat Nicky.

— Nu i-ați devastat apartamentul, după ce el v-a lăsat baltă?

— Nu. Nu am plantat inelul.

— Dar ați distrus apartamentul fostului iubit.

— Nimic mai mult decât ce merita.

— Sau ați făcut asta pentru a distruge probele?

— Numai pe el am vrut să-l distrug!

William și-a înclinat capul.

— Vă mulțumesc pentru răspunsul corect și cinstit, dra Bailey, pentru că asta dovedește că am dreptate, a spus Booth Watson, și permiteți-mi să reamintesc juraților de cuvintele lui William Congreve: *Iadul nu are nicio furie asemenea unei femei înșelate în amor.* Mă întreb, dra Bailey, dacă vă amintiți exact următorul rând al piesei de teatru?

Nicky s-a uita fără expresie la el.

— Atunci, permiteți-mi și vi-l reamintesc: *Pentru că unde nu e iubire, se instalează cea mai nebună răzbunare.*

Sir Julian s-a ridicat pe jumătate și, apoi, și-a amintit că nu el este cel care-l interoghează pe martor, altfel l-ar fi corectat pe adversarul său pentru citatul greșit intenționat, din textul lui Congreve. Booth Watson i-a aruncat o privire distrugătoare oponentului său pus la podea, apoi s-a întors spre judecător și a spus:

— Onorată Instanță, nu mai am alte întrebări.

*

— Te-ai descurcat cât de bine te puteai aștepta, în circumstanțele date, i-a spus sir Julian lui Grace, pe drumul de întoarcere la Lincoln's Inn, după ce judecătorul a anunțat încheierea procedurilor din acea zi.

— Nicky ar fi trebuit să se stăpânească mai bine și nu să se enerveze cu Booth Watson și să-i permită să transforme problemele într-o chestiune personală, a spus Clare.

— Mă tem că, pentru ea, chiar a fost personal, a spus sir Julian.

— Dumnezeu e martor că i-am repetat destul să rămână calmă, indiferent cu ce aruncă în ea Booth Watson, a spus Grace.

— Ceea ce agravează situația se datorează performanței șovăielnice a polițistei Bailey și, acum, Booth Watson își poate sfătui clientul că nu mai e nicio nevoie să depună și el mărturie, din boxa martorilor, a spus sir Julian.

— Sunt de acord, a spus Grace. Dar, cu siguranță, jurații își vor da seama care dintre ei este vinovatul?

— Eu știu că el e vinovatul și BW știe cu siguranță și el că Summers e vinovat, a spus sir Julian, dar, la sfârșit, jurații vor decide pe care dintre ei să creadă.

— Eu cred că șansele sunt juma-juma, a spus Clare. La urma urmelor, alegerea juraților este între o tânără susceptibilă și bărbatul care a profitat de ea și care nici măcar nu va apărea în boxa martorilor pentru a se apăra.

— Ceea ce este corect, conform legii, cum va sublinia judecătorul, le-a reamintit sir Julian. Nu, trebuie să sperăm că jurații își amintesc mărturia lui William și de faptul că BW a preferat să nu-l interogheze, după ce William a mărturisit că Summers furniza droguri pe bani unor răufăcători bine cunoscuți.

— Dar noi avem inelul cu diamant furat pe care Summers l-a dat următoarei lui iubite, care, ce să vezi?! este fiica traficantului de droguri, a spus Clare.

— Nu putem decât să sperăm că jurații și-au dat seama de asta, a spus sir Julian.

— Încă un motiv pentru care BW nu-i va permite lui Summers să intre în boxa martorilor, a sugerat Grace.

— Booth Watson a reușit chiar să deformeze citatul din Congreve, pentru a-l folosi în sprijinul cazului său, a spus sir Julian.

— De asta te-ai ridicat ca să-l întrerupi pe BW? a întrebat Grace.

— Verifică citatul, a spus tatăl ei.

— Ei, vei putea cel puțin să corectezi înregistrarea când vei prezenta concluziile, a spus Clare, când au ajuns la Essex Court.

— Citatul deformat din Congreve nu va sparge gheața, de vreme ce BW continua să repete întruna cuvintele *record de arestări, comentarii* și *dincolo de orice îndoială rezonabilă,* în timpul concluziilor sale și uită să menționeze inelul sau orice alte bunuri furate pe care Nicky a reușit să le distrugă.

— Atunci va trebui să menționezi acest aspect din nou și din nou, în timpul concluziilor acuzării.

— Așa voi face. E păcat însă că BW va avea ultimul cuvânt.

— Nu, judecătorul va avea ultimul cuvânt, i-a reamintit Grace tatălui ei, în timp ce urcau treptele spre biroul avocatului principal.

— Dar el va trebui să prezinte ambele laturi ale cazului, fără părtinire, și să le aducă aminte juraților că verdictul lor trebuie să fie luat în unanimitate și, mai important chiar, să fie dincolo de orice îndoială rezonabilă.

— Eu consider că avem încă șanse juma-juma să câștigăm, a spus Clare.

30

Sir Julian s-a trezit devreme, în dimineața următoare, și nu pentru că nu putuse să doarmă. Avea nevoie să repete cuvântul de închidere pentru păsările care se trezeau și să capete aprobarea lor.

A aprins veioza de pe noptieră, și-a pus halatul și s-a îndreptat spre birou. A luat în mână notițele, s-a uitat în oglindă și a început: *Onorată Instanță, domnilor juraţi, ce caz extraordinar s-a dovedit a fi acesta şi aş sugera că, la sfârşit, depinde, pur şi simplu, pe cine crezi. Pe de o parte…*

Patruzeci de minute mai târziu, sir Julian și-a încheiat cuvântarea: *Sunt încrezător că stimaţii juraţi îşi vor folosi bunul simţ în stabilirea verdictului, conştienţi fiind de cine este vinovatul.*

Dar oare ei chiar sunt conștienți de lucrul acesta? S-a întrebat el punând scriptul într-o parte. Încă nu putea fi sigur cum vor judeca jurații și nu era de niciun ajutor faptul că Booth Watson va vorbi după el și va avea ultimul cuvânt înainte de sinteza judecătorului. A hotărât să-și facă o cană de ceai, înainte de a se îmbrăca și traversa biroul să vadă dacă Grace și Clare aveau vreo sugestie de ultim minut.

În drum spre bucătărie, s-a oprit să ia de pe prag ziarul de dimineață. S-a uitat la titlul de pe prima pagină din *Telegraph* și a tras o înjurătură cu voce tare. După ce a citit articolul, a înjurat din nou, încă și mai tare.

— Crezi că-l vor găsi vinovat? a întrebat Beth, luând oul prăjit din tigaie și punându-i-l lui William în farfurie.

— Va fi o cursă strânsă, a replicat William. Ar putea să simtă că nu sunt destule dovezi pentru a-l condamna pe Summers, după ce Booth Watson a

inventat ideea de răzbunare, despre care Congreve nu a scris nimic, niciodată.

— De ce nu l-a corectat tatăl tău?

— Nu putea, de vreme ce Coroana era reprezentată de Grace.

— Dar numai cu o săptămână în urmă, considerai acest caz unul simplu, deschis și închis.

— Și așa ar fi fost, dacă agentul nostru sub acoperire ar fi fost în stare să-l aresteze pe Summers când acesta ieșea din casa lui Payne și l-ar fi ușurat de sacoșa Sainsbury pe care o căra.

— Și de ce n-a făcut asta?

— Nu-i așa de simplu să arestezi doi oameni, când nu ai asigurat spatele și dacă, desigur, nu ești James Bond.

— Dar cum rămâne cu Clubul Playboy, când ți s-a dat o a doua șansă?

— Din aceeași cauză, deși, mulțumită lui Nicky, măcar am aflat cu ce se ocupau Summers și Lamont.

— Dar puteai încă să prezinți inelul ca dovadă, a spus Beth, începând să le dea să mănânce gemenilor.

— Da, dar nu era de folos faptul că Nicky a întârziat să recunoască când a văzut inelul, prima oară, a răspuns William, aruncând o privire spre exemplarul din *Daily Mail* al lui Beth.

— E tot de ce am nevoie, a spus el, după ce a citit titlul de pe prima pagină.

*

Grace nu s-a necăjit cu micul dejun, în acea dimineață; a trecut încă o dată peste remarcile de închidere ale avocatului principal, înainte de a porni spre biroul acestuia.

— Este tatăl tău în forma lui cea persuasivă, a spus Clare, după ce a citit și ea peroarația.

— Sunt de acord, a spus Grace, în timp ce ziarul de dimineață ateriza pe prețul de la intrare cu o

bufnitură. Dar vor ajunge jurații să-i ofere lui Summers beneficiul îndoielii?

— Vom afla destul de curând. De ce nu iei tu ziarul, în timp ce eu fac cafeaua?

Clare a pus ibricul pe foc, în timp ce Grace părăsea bucătăria. Câteva momente mai târziu, a auzit o avalanșă de injurii venind dinspre hol, care au crescut în intensitate, pe măsură ce partenera ei se întorcea la ea. Nu era felul de limbaj la care te aștepți de la cineva care speră să fie numită consilier al reginei.

Grace a dat buzna înapoi în încăpere și a aruncat *The Guardian* pe masa de bucătărie, spunând:

— Asta nu va ajuta cauza noastră.

*

Booth Watson încă simțea că verdictul era la limită, în timp ce trecea peste cuvântul lui final adresat juraților. Se bucura de un mic dejun englezesc complet, la masa lui favorită din Savoy Grill. Era încântat că fusese capabil să-l convingă pe Summers că nu trebuie să dea mărturie. Un risc care nu merita să fie luat, îi repetase el, de mai multe ori. Sir Julian probabil că va menționa stafia lui Banquo în timpul sintezei lui finale, dar el avea cel puțin avantajul că urma după rivalul său și înainte ca judecătorul să se adreseze juraților.

A făcut una sau două corecturi la text, apoi l-a pus deoparte și a luat un exemplar din *The Times.* Cafeaua s-a răcit, cât timp el a citit articolul de pe prima pagină, de două ori.

— Mai doriți o cafea, sir, a întrebat un chelner atent.

— Nu, a spus Booth Watson, abrupt. Adu-mi câte un exemplar din toate ziarele din dimineața asta și trece-le în nota de plată. Imediat!

— Da, sir, a spus chelnerul și a dispărut în mare grabă.

Booth Watson a citit articolul a treia oară și a zâmbit. Zarurile nu mai erau juma-juma. A început să rescrie ultimul paragraf al discursului său de încheiere.

*

Sala de judecată a fost plină înainte de intrarea judecătorului, audiența așteptând cu nerăbdare să se ridice cortina pentru actul final.

Sir Julian își aranjase deja masa și Grace verifica din nou dacă paginile manuscrisului erau în ordine. Clare stătea în banca din spatele lor, gata să înmâneze urgent o notă scrisă, dacă apare ceva neanticipat.

Booth Watson s-a instalat la celălalt capăt al băncii, singura persoană din sala plină care l-a urmărit pe acuzat când acesta a intrat în boxă, însoțit de doi ofițeri care arătau de parcă sperau că Summers va încerca să scape.

Când a apărut judecătorul, toți cei prezenți în sala de judecată s-au ridicat în picioare și s-au înclinat. Judecătorul le-a răspuns la fel și s-a așezat în fotoliul cu spătar înalt din centrul platformei. Odată instalat, a privit pe deasupra ochelarilor spre jurați și a zâmbit. În sfârșit și-a întors atenția către avocatul principal al acuzării.

— Sir Julian, sunteți pregătit să prezentați concluzia în numele Coroanei?

— Sunt, Onorată Instanță, a spus avocatul principal al Coroanei, ridicându-se, netezindu-și roba și potrivindu-și peruca, arătând că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Onorată Instanță, stimați jurați, ce extraordinar s-a dovedit a fi acest caz. La sfârșit, aș sugera pur și simplu că depinde în cine crezi. Puteți fi iertați dacă vă întrebați cine este judecat aici, de vreme ce acuzatul a refuzat să răspundă la orice întrebare, după ce a fost arestat, și, din nou, nu a reușit să facă aceasta în prezența distinsului

meu prieten, iar noi suntem privați de orice explicație pe care el ar fi putut să o ofere dacă i s-ar fi dat șansa să ne spună varianta lui a poveștii, din boxa martorilor. Nu diferit de stafia lui Banquo; îl puteți vedea stând aici, dar nu răspunde la niciuna din întrebările lui Macbeth.

— Cum este dreptul lui legal, a mormăit Booth Watson din poziția așezat, de la celălalt capăt al băncii.

Sir Julian s-a întors, a zâmbit spre rivalul său și a spus:

— În sfârșit, am găsit ceva cu care suntem de acord. Unul sau doi dintre jurați au zâmbit și ei, de asemenea.

— Dacă ar fi făcut aceasta, Onorată Instanță, eu aș fi putut să-l întreb pe pârât de ce a intrat în casa unui traficant de droguri notoriu la ora unu noaptea și ce era în sacoșa Sainsbury pe care o căra când a ieșit din casă, douăzeci de minute mai târziu. Poate că există o explicație simplă. Dacă este așa, nu ni s-a dat posibilitatea să aflăm.

Și, te poți întreba, a continuat el, întorcându-și fața înspre jurați, de ce acuzatul s-a dus apoi cu mașina la casa unui alt traficant la fel de notoriu, care, în mod clar, îl aștepta, după cum a subliniat inspectorul Warwick, pentru că ușa de la intrare s-a deschis ca să-l primească chiar înainte ca el să apuce să bată? Când Summers a reapărut, o jumătate de oră mai târziu, nu mai avea cu el sacoșa Sainsbury. Ce putea să fi fost în ea? Vă puteți întreba. Poate produse alimentare? (Aceasta i-a făcut pe câțiva dintre jurați să zâmbească.) Și, apoi, mai e misterioasa vizită la Clubul Playboy, unde a fost văzut cheltuind o sumă mare de bani. Dar oare chiar pierduse acești bani sau numai îi schimbase cu alții? Pentru că, peste trei ore, a ieșit din club cu un cec pentru aproape exact aceeași sumă cu care pornise. Sunt sigur că există o altă explicație simplă pe care nu a simțit că ne-o poate împărtăși.

Încă și mai inexplicabil este cum a ajuns el în posesia inelului cu diamant în valoare de peste trei mii de lire, care a fost găsit în apartamentul lui de polițista Bailey. Distinsul meu prieten a încercat cu abilitate să plaseze vinovăția pe polițista Bailey însăși, afirmând că datele nu se potrivesc. Eu vă voi spune o dată care se potrivește și pe care distinsul meu prieten a evitat să o menționeze. Hoțul care a furat inelul din casa din Mayfair a fost arestat și acuzat în luna mai, cu mult înainte ca polițista Bailey să-l fi întâlnit pe pârât, așa că nu se putea ca ea să fie cea care a furat inelul, ceea ce restrânge mai degrabă cercul.

Dacă acuzatul ar fi vrut să apară în boxa martorilor și să jure că va spune adevărul, tot adevărul și numai adevărul, se putea să fiu tentat să-l întreb cum a intrat el în posesia celui mai recent model de televizor Sony, a unui recorder VHS serie nouă, a două ceasuri de colecție, ca să nu mai vorbim de Jaguar și de mobile care s-ar fi potrivit într-o casă din Mayfair mai degrabă decât într-un apartament mic din Romford.

Cu toate acestea, există un lucru cu care distinsul meu prieten și cu mine putem fi de acord. (Sir Julian s-a uitat spre Booth Watson, care stătea cu capul plecat, dând impresia că a ațipit.) Anume că numai o singură persoană ar fi putut fura toate aceste bunuri, inclusiv inelul. (Sir Julian s-a întors din nou cu fața spre jurați.) Și, cu siguranță, nu a fost vorba de o tânără naivă, impresionabilă, poate lipsită de înțelepciune, cea care s-a îndrăgostit de acuzat și a ajuns să poarte copilul acestuia. Un copil de care el nu a vrut să știe. De fapt, el a plecat în vacanță cu o altă femeie, în timp ce polițista Bailey era însărcinată și, când cei doi s-au întors din vacanță, cealaltă femeie avea pe deget inelul de logodnă. Domnilor juriați, vă puteți întreba cum poate un bărbat să decadă atât de mult încât să acuze de furt o femeie nevinovată, mama copilului lui, pentru a-și salva propria-i piele.

Înainte de a vă retrage pentru a hotărî verdictul, v-aș ruga să meditați la încă un aspect și mai important al acestui caz. Dacă i se permite sergentului Summers să încalce legea și să-și continue faptele reprobabile extraordinare, ce mesaj trimite lucrul acesta miilor de ofițeri decenți și dedicați din această țară, care își îndeplinesc misiunea fără a se gândi la ei înșiși și cu curaj, zi de zi, în serviciul public?

Sunt încrezător că, după ce veți cântări dovezile, nu puteți ajunge decât la o singură concluzie. Anume că sergentul detectiv Jerry Summers este un individ corupt și lipsit de scrupule, care, acum, trebuie să se confrunte cu consecințele acțiunilor lui, fie și numai pentru a reasigura populația că nimeni nu este deasupra legii. Sir Julian s-a întors pentru ultima oară cu fața spre jurați și a spus aproape în șoaptă: pentru a realiza acest lucru, trebuie ca verdictul dvs. să fie că Summers este vinovat.

Sir Julian s-a așezat într-o avalanșă de șușoteli care sugerau că cei mai mulți din cei din sala de judecată erau de acord cu el. Jurnaliștii continuau să ia notițe, părând convinși că verdictul fusese deja decis și că nu putea fi decât un titlu pe primele pagini ale ziarelor din dimineața următoare: VINOVAT.

Judecătorul a așteptat să se liniștească toată lumea, înainte de a se întoarce spre celălalt capăt al băncii avocaților, unde mierosul avocat al apărării era nu numai perfect treaz, ci și, în mod clar, nerăbdător să atace.

— Domnule Booth Watson, sunteți gata să prezentați cuvântarea de încheiere în apărarea clientului dvs.? a întrebat judecătorul.

— Mai mult decât pregătit, Onorată Instanță.

Booth Watson s-a ridicat de la locul său, nu s-a necăjit să-și netezească roba sau să-și aranjeze peruca. S-a uitat la cele șapte puncte scrise cu

majuscule pe dosul unui plic. Și el stătuse treaz toată noaptea.

BĂRBATUL

— Domnilor Jurați, a început el, uitându-se la ei, pentru prima oară. Nu credeți uneori că ați dori să auziți cealaltă parte a poveștii? Bărbatul supus astăzi procesului a servit în poliție, ca sergent, timp de șapte ani, ajungând la rangul de sergent detectiv, fără vreo pată în activitatea sa. (Ochii lui nu se dezlipeau de jurați.) În trei situații diferite a primit laude pentru munca remarcabilă pe care a făcut-o în folosul comunității locale. Se poate ca acest bărbat să fie același cu cel pe care tocmai l-a portretizat Coroana? Eu nu cred.

BUNURILE GĂSITE ÎN CASA LUI

— Coroana ne-a spus că locuința acuzatului era plină de echipamente electronice scumpe și obiecte de lux. Nu credeți că e ciudat că niciunul din aceste obiecte nu a fost prezentat ca probă în proces? Ni s-a spus că motivul este că toate au fost distruse de unul din ofițerii Scotland Yard-ului, polițista Bailey, înainte ca poliția să poată percheziționa locația. Și, puteți întreba dvs., ce au găsit polițiștii când au cercetat apartamentul. (Booth Watson a făcut o pauză.) Un suport de argint pentru scrisori, două ceasuri de colecție și un Jaguar plătit în rate? Cu greu „jaful cel mare al trenului”.

Unul dintre jurați și-a stăpânit un zâmbet.

DOUĂ AFACERI CU DROGURI

— Coroana a făcut o mare problemă din vizitele făcute de acuzat la șeful unei grupări de traficanți de droguri, la primele ore ale dimineții. Dar nu este parte din sarcina ofițerului de poliție să descindă la suspecții de trafic de droguri când aceștia se așteaptă cel mai puțin, în speranța de a găsi dovezi pe baza cărora să-i ducă în fața

justiției? Nu o treabă pe care ar vrea s-o facă mulți dintre noi, în mijlocul nopții, când am prefera să ne ghemuim liniștiți în patul nostru. Să-i fim recunoscători sergentului Summers că și-a asumat această responsabilitate solicitantă și periculoasă, în numele nostru.

Dacă ofițerul sub acoperire care-l supraveghea zi și noapte a fost așa de dornic să descopere ce era în sacoșa Sainsbury, în noaptea cu pricina, de ce nu l-a arestat pe sergentul Summers și nu s-a uitat în sacoșă? Poate că nu se afla la fața locului?

Grace s-a aplecat și i-a șoptit tatălui ei:

— Chestia e că știe cu siguranță, că agenții sub acoperire rămân sub acoperire.

— Bineînțeles că știe, a spus sir Julian. Totuși, cuvintele lui nu ni se adresează, ci se adresează juraților, care nu știu acest lucru.

CLUBUL PLAYBOY

— Stimați jurați, s-ar părea că acum, este o crimă să mergi la Clubul Playboy și să te simți bine, după o zi grea. Și o crimă încă și mai mare este să pleci de la club cu aproape aceeași sumă de bani cu care ai intrat. (Booth Watson a reușit să-l facă să zâmbească pe un alt jurat.) Inspectorul Warwick vrea ca noi să credem că acuzatul făcea ceva ilegal, jucând la ruletă. Dacă așa stau lucrurile, de ce, din nou, nu l-a arestat? Pentru că, încă o dată, știa că sergentul Summers nu avea nimic de ascuns. (Booth Watson s-a uitat la lista cu titluri).

INELUL

— Să ne întoarcem, acum, la inelul solitaire pe care se bazează toată această șaradă. Un inel cu diamant care a fost descoperit pe noptiera sergentului Summers. Dar cum a ajuns el acolo? vă puteți întreba. Dra Bailey ne-a spus că ea l-a lăsat pe noptieră, înainte de a pleca la casa ei. Dacă e să credem acest lucru, de ce nu l-a dat ea

superiorilor ei de la Scotland Yard, în dimineața următoare, când, în acest fel, se putea rezolva pe loc cazul și polițista Bailey putea, cu siguranță, primi laude pentru munca ei remarcabilă de detectiv, în loc să creeze suspiciunea că nu a fost pe de-a întregul cinstită cu privire la modul în care a intrat ea în posesia inelului. Ca să-l citez pe distinsul meu prieten, vă puteți întreba de ce? Este posibil ca dra Bailey să nu fie chiar așa de naivă și inocentă cum ar putea crede distinsul meu prieten?

La urma-urmelor, știm că ea a purtat inelul cel puțin timp de o lună, posibil mai mult, și, apoi, când lucrurile au început să iasă la suprafață, s-a întors în apartamentul pârâtului, când el nu era acolo, și a lăsat inelul pe noptieră, în speranța că va fi descoperit de percheziția celor de la Scotland Yard, care urmau să sosească în ziua următoare, în forță. Dar, din păcate, aceștia nu au găsit inelul. Așa că, suntem obligați să ne întrebăm cine a furat inelul, de fapt.

RELAȚII PERSONALE

— Coroana a făcut mare tărăboi de faptul că, atunci când dra Bailey a născut, sergentul Summers, cu mare nesimțire, nu a făcut nici măcar efortul de a-și vizita fiul. Încă o dată, dra Bailey v-a spus partea ei de poveste. Ceea ce nu a reușit să vă lase să știți stimați jurați, iar domnul judecător vă poate confirma lucrul acesta, este că indiferent de circumstanțe, pârâtul nu are voie nici măcar să încerce să o contacteze pe dra Bailey înainte de începerea procesului, altfel cauțiunea i-ar fi anulată. Clientul meu s-a ținut de litera legii și ea îl condamnă pentru aceasta, a protestat Booth Watson, nedezlipindu-și ochii de la jurați.

SINTEZA

— Stimați jurați, Coroana a continuat să sugereze că dacă nu va fi găsit vinovat și condamnat pentru o perioadă lungă de închisoare

clientul meu, va fi trimis un mesaj colegilor lui polițiști în care vor fi anunțați că pot să-și bată joc de lege, încălcând-o, fără să fie pedepsiți.

De fapt, adevărul este exact opusul. Dacă îl veți găsi nevinovat pe sergentul Summers, va fi trimis un mesaj colegilor săi care le va spune că un om nevinovat să nu se teamă de acuzații false și fără bază reală aduse de o femeie răzbunătoare, atâta timp cât apare în fața unor jurați care cred în lege. Booth Watson s-a oprit puțin din vorbit, înainte de a continua: La începutul acestui proces, ați auzit, de la nimeni altul decât distinsul meu prieten, că sergentul Summers este un ofițer cu multe distincții, cu o carieră în fața sa care promite. Dra Bailey a mers încă mai departe când a mărturisit că *recordul lui de arestări nu este depășit de nimeni,* ca să citez propriile-i cuvinte. Cu toate acestea, așa de dură a fost publicitatea adversă pe care a primit-o sergentul Summers ca rezultat al acestui proces încât, chiar dacă dvs. îl găsiți nevinovat, el nu va avea altă soluție decât să demisioneze din poliție, pentru că niciodată nu va putea să mai ajungă la cele mai înalte abilități ale sale în această meserie, așa cum și-a dorit întotdeauna, încă de când era copil. S-ar putea să simțiți că este prea mare pedeapsa pentru o așa mică abatere.

Și, în sfârșit, doamnelor și domnilor jurați, eu m-am întrebat dacă dvs. ați avut ocazia să citiți vreun ziar din dimineața aceasta. Dacă nu, permiteți-mi să vă arăt câte un exemplu de pe primele lor pagini.

Booth Watson a așteptat un moment înainte de a arăta, întâi, un exemplar din *The Times,* urmat de cel din *Telegrapf,* apoi din *Daily MaiI* și, la sfârșit, din *The Guardian.* Fiecare avea pe prima pagină titlul NEVINOVAT.

— Ieri, a continuat Booth Watson cu voce din ce în ce mai scăzută, a fost eliberat un prizonier de la Wormwood Scrubs, care a executat o sentință de paisprezece ani pentru o crimă pe care nu a comis-

o. Eu vreau ca dvs., chiar și numai pentru un moment, să vă amintiți ce făceați cu paisprezece ani în urmă și toate lucrurile care vi s-au întâmplat în acest interval de timp, a spus el, cu ochii trecând încontinuu de la judecător la jurați. Apoi, privirile i s-au mutat pe rândul ai doilea. Și, acum, imaginați-vă, doamnelor și domnilor jurați, cum ar fi dacă nu v-ați putea întoarce la familiile dvs., pentru că ați fi pe punctul să fiți trimiși la închisoare pentru paisprezece ani, pentru o crimă pe care nu ați comis-o. Sunt sigur că sunteți de acord că nici nu poți suporta să te gândești la așa ceva. Dar, mulțumită dvs., acum, am oportunitatea să vă asigur că un om nevinovat nu are de suportat o asemenea sentință dură pentru o crimă pe care nu a comis-o.

V-aș sugera ca, dacă există un dram de îndoială în mintea dvs. cu privire la vinovăția sergentului Summers, să cântăriți cu grijă verdictul. Pentru că, dacă faceți aceasta, va fi cu siguranță de partea justiției și nu veți avea altă posibilitate decât să ajungeți la verdictul de nevinovăție.

Încă o dată, Booth Watson a ridicat *The Times,* în așa fel încât ultima imagine pe care să o vadă jurații înainte de a se retrage pentru deliberare să fie cuvântul NEVINOVAT.

Booth Watson s-a prăbușit pe fotoliu, în mod clar, extenuat. Nu pentru prima oară, sir Julian a trebuit să înțeleagă că nu avea un rival mai formidabil, în tribunal.

Încă o dată, în sala de judecată au izbucnit șușoteli. Booth Watson a tras cu ochiul pe ascuns la jurați. Era încrezător că sădise sămânța îndoielii, pentru că toți arătau cum îi descrisese, cândva, Dickens pe jurați: între două stări.

— Sclipitor, i-a șoptit sir Julian lui Grace. Eu știu că e vinovat, tu știi că e vinovat și, cu siguranță, și Booth Watson știe că e vinovat. Dar, după asta, jurații pot să nu se mai simtă suficient

de convinși că au un verdict ce poate fi socotit ca dincolo de orice îndoială rezonabilă.

— Poate că ar fi timpul să luăm o pauză pentru prânz, a spus judecătorul. Dacă veți reveni la ora două, voi începe prezentarea concluziei.

Domnul Justice Ramsden și-a împins fotoliul înapoi, s-a ridicat, s-a înclinat în fața adunării și a părăsit sala de judecată. Imediat ce ușa s-a închis în urma lui, vorbăria a început din nou. Fiecare părea a avea o opinie în legătură cu vinovăția sau nevinovăția pârâtului.

Mă rog, fiecare, cu excepția lui sir Julian Warwick și a lui Booth Watson.

*

— Plăcintă cu carne și rinichi cu cartofi prăjiți, a cerut William.

Grace s-a încruntat.

— Sunt sigură că Beth n-ar fi de acord.

— Eu nu-i voi spune, dacă tu nu-i spui, a zâmbit William.

— Și eu la fel, a comandat sir Julian, dând înapoi meniul.

Grace nu a comentat.

— Sir Julian, știu că e o întrebare prostească, a spus Clare, dar dacă ar fi să faceți un pariu cu privire la verdict, care…

— Ai dreptate Clare, este o întrebare prostească. Noi nu avem decât să lăsăm această decizie juraților. Niciunul dintre noi nu poate să-și dea cu presupusul.

Alte opinii n-au mai fost exprimate până când nu a reapărut chelnerița cu o tavă plină cu mâncăruri.

— Salata verde este a mea, a spus Grace.

— Nu vă uitați, acum, a spus William, dar stimatul tău coleg…

Sir Julian, Grace și Clare și-au ridicat privirile și l-au văzut pe Booth Watson luând masa cu clientul

său.

— BW nu e colegul meu și, cu siguranță, nu este stimat, a ripostat sir Julian. S-a întâmplat numai să avem aceeași profesie.

— Asta poate fi foarte adevărat, a spus William, dar, chiar și așa, eu îmi doresc să fi fost o muscă pe tavan.

*

— Tu ce crezi? a întrebat Summers, în timp ce tăia friptura în două.

— Odată ce nu mai e nimic din ce pot eu face ca să influențez jurații, nici nu mă mai gândesc, a răspuns Booth Watson. E un joc prostesc. Dar aș fi interesat să aud ce are de zis judecătorul, pentru că de fapt totul rămâne la decizia lui.

— Două femei dintre jurați se uitau la mine, când te-ai așezat după încheierea pledoariei și tu ai fost de părere că e un semn bun.

— Probabil aceleași două femei care s-au uitat la Warwick, după depoziția lui.

— Nu puteai face nimic mai mult, a spus Summers, aruncându-și un cartof în gură.

Dar va fi suficient? nu putea să nu se gândească Booth Watson, în timp ce chelnerița debarasa.

*

— Cât timp crezi că va dura sinteza judecătorului? a întrebat William, uitându-se la ceas. Speram să mă întorc la Yard și să mă ocup de câteva dosare pe care începe să se așternă praful.

— Durează cât durează, a spus sir Julian, fiindu-i foarte de ajutor lui William.

— Tata, pot să-ți spun ceva despre Nicky Bailey? a întrebat Grace, schimbând subiectul.

— Ce-i cu ea?

— Indiferent care este verdictul, mă întrebam dacă i-am putea găsi un serviciu la tribunal. Nu-i

va fi ușor să se descurce, ca mamă singură.

— Essex Court nu e creșă, a răspuns sir Julian, punând jos ceașca cu cafea. Noi suntem un birou de profesioniști în drept.

— Eu aș fi fericită să o iau ca investigator, a intervenit Clare. Este sclipitoare și capabilă iar faptul că s-a îndrăgostit de cine nu trebuie nu înseamnă că nu are dreptul la o a doua șansă.

— De ce nu l-ai angaja pe Summers, dacă tot te ocupi de asta? a ripostat sir Julian. La urma-urmelor, s-ar putea ca și el să-și caute slujbă.

— Întotdeauna este tatăl tău așa de recalcitrant? i-a șoptit Clare partenerei sale.

— Numai după ce-și termină intervențiile și se gândește la întrebările pe care ar fi trebuit să le pună.

*

Chelnerița s-a întors la masa lor.

— Mai doriți ceva, sir?

Booth Watson s-a uitat la ceas.

— Nu, numai nota, a spus el, fără a face vreun gest că ar vrea să plătească.

Summers i-a zâmbit chelneriței, în timp ce aceasta îi dădea nota de plată. S-a uitat la cifră, 7,80 lire și i-a dat zece.

— Păstrează restul.

— Vă mulțumesc, sir.

— Abia aștept să ne vedem, mâine, a adăugat Summers cu un zâmbet.

Booth Watson nu a mai comentat nimic, doar a spus:

— E timpul să ne punem în mișcare. Mai bine ne-am întoarce înaintea judecătorului, altfel am putea ajunge amândoi în boxa acuzaților.

Au ieșit din restaurant și au pornit înapoi spre tribunalul numărul unu, unde Summers s-a întors în boxa acuzaților, iar Booth Watson și-a ocupat locul pe banca din față; amândoi s-au așezat și au

așteptat să se întoarcă și domnul Justice Ramsden și să-și înceapă cuvântarea de final.

Când a bătut ora două, judecătorul a intrat, cu un dosar mare și roșu sub brațul drept. Asemenea celor doi avocați principali, își petrecuse noaptea stilizându-și cuvântarea, care era printre cele mai grele pe care trebuise să le scrie, în lunga sa carieră.

S-a așezat în fotoliul cu spătar înalt, și-a rearanjat roba lungă și neagră, a zâmbit către adunare, dar zâmbetul i-a dispărut când a observat că avocatul principal al Coroanei nu era la locul său. Și nici asistenta lui. Și-a verificat ceasul și a văzut că era ora două și trei minute. La două și patru minute a început să bată nerăbdător cu degetele în dosarul deschis și, la două și cinci minute, a devenit incredibil de nervos. Nu știa ca sir Julian să mai fi întârziat vreodată la începutul sesiunii.

Booth Watson nu a făcut nicio încercare să-și disimuleze un zâmbet când ceasul a bătut două și șase minute și ușile sălii de judecată s-au deschis. Sir Julian, Grace și Clare au dat năvală înăuntru.

— Îmi cer scuze, Onorată Instanță, a spus avocatul Coroanei, încă în mers spre locul său.

Domnul Justice Ramsden a dat scurt din cap.

— Când sunteți gata, sir Julian, probabil aș putea să primesc permisiunea să-mi încep cuvântarea.

— Onorată Instanță, înainte de a chema înapoi jurații, a spus sir Julian, cam fără suflu, sper că-mi veți permite să fac o solicitare legală.

— Cum doriți, a spus judecătorul, închizându-și fără plăcere dosarul și lăsându-se pe spătarul fotoliului.

— Cu permisiunea dvs., Onorată Instanță, aș dori să rechem un martor, pentru că a apărut o nouă dovadă importantă.

— După cum bine știți, sir Julian, asta ar fi foarte neobișnuit, în stadiul actual al procedurilor.

— Accept, Onorată Instanță. Totuși, dacă această nouă probă nu este adusă la cunoștința juraților, ar fi compromis întregul scop al acestor proceduri. Sunt sigur că veți fi de acord cu mine că juraților trebuie să li se ofere toate probele relevante și administrative dacă e vorba să exercite o judecată corectă în acest caz.

— Aveți vreo obiecție la cererea lui sir Julian de a rechema un martor? a întrebat domnul Justice Ramsden, întorcându-și atenția spre celălalt capăt al băncii.

— Bineînțeles că am, a spus Booth Watson, ridicându-se de la locul său. Așa cum ați sugerat, asta ar fi deosebit de nereglementar, ținând cont că procesul aproape s-a încheiat și tot ce mai rămăsese de audiat, după retragerea juraților, a fost cuvântarea dvs. de încheiere.

— Vă înțeleg, domnule Booth Watson, și voi avea nevoie de câteva momente, pentru a analiza cererea lui sir Julian.

În clipa în care judecătorul a închis ușa în urma lui, au izbucnit conversații intense. Booth Watson avea o discuție urgentă, în șoaptă, cu asistentul său despre cine ar putea să fie martorul și, mai important, ce probă nouă găsise Coroana.

Ceasul a bătut două și treizeci și șase de minute, înainte ca ușa să se deschidă, din nou, și să reapară dl Justice Ramsden. Curtea a tăcut și toți au așteptat ca judecătorul să pronunțe decizia lui.

— Am acordat cererii dvs. toată atenția, sir Julian, a spus el, și am decis că vom audia noua mărturie a martorului, înainte ca eu să-mi prezint concluzia.

— Presupun că ai ascultat sfatul lordului cancelar, a mormăit Booth Watson către asistentul lui, așa că nu am de ce să mă obosesc să obiectez.

Judecătorul a așteptat întoarcerea juraților și să-și ocupe fiecare locul, apoi a spus:

— Pe cine doriți să rechemați, sir Julian?

— Pe inspectorul detectiv William Warwick, Onorată Instanță, a răspuns avocatul acuzării.

Judecătorul a aprobat dând din cap și aprodul tribunalului a strigat:

— Este chemat inspectorul detectiv William Warwick

William a intrat în sală, un moment mai târziu. În drum spre boxa martorului, i-a înmânat un plic lui Clare.

— Sunt sigur că nu trebuie să vă reamintesc, domnule inspector că sunteți încă sub jurământ, a spus judecătorul.

William a înclinat capul, în timp ce Clare îi dădea conținutul plicului șefului ei, care l-a verificat, înainte de a formula prima întrebare.

— Domnule inspector, vă rog să spuneți Curții exact la ce ați fost martor cu câteva minute în urmă, în timp ce luați prânzul, la restaurantul Silks.

— L-am văzut pe acuzat, care lua masa cu reprezentantul lui legal, dându-i două hârtii de cinci lire chelneriței, după ce aceasta i-a adus nota de plată.

— Ce ai făcut, atunci?

— Îndată ce ei au plecat din restaurant, am luat cele două bancnote de la chelneriță.

Booth Watson a fost instantaneu în picioare.

— Sunt obligat să întreb, Onorată Instanță, cum poate fi sigur inspectorul Warwick că erau aceleași bancnote?

— Nu pusese încă banii în sertar și eu am întrebat-o dacă ar putea să-l identifice pe clientul care i-a dat acele bancnote, a spus William. Ea și-a deschis carnetul. Cuvintele exacte au fost: oh, da, nu l-am putut uita, pentru că era chipeș și mi-a dat un bacșiș așa de substanțial.

— Onorată Instanță, a spus sir Julian, îl pot ruga pe aprod să ia bancnotele și să le dea martorului?

— Care este exact semnificația acestor bancnote? a întrebat dl Justice Ramsden.

— Ele fac parte din pachetul de zece mii de lire, cash, care i-a fost dat domnului Reg Payne, de către ofițerul de poliție sub acoperire, la scurt timp după ce sergentul Summers a intrat în casa acestuia, la ore mici, în noaptea de douăzeci și nouă mai, cum am raportat mai devreme, sub jurământ. Vă reamintiți, Onorată Instanță, că, atunci când Summers a ieșit din casă, douăzeci de minute mai târziu, el căra o sacoșă Sainsbury, care nu era, cum a sugerat domnul Booth Watson, plină cu alimente, ci plină cu zece mii de lire sterline cash, pe care ofițerul sub acoperire i le dăduse domnului Payne și primise o chitanță pentru ele.

— Ce vă face să fiți sigur că aceste bancnote de cinci lire vin din același pachet?

— Seriile bancnotelor date lui Payne au fost înregistrate la Scotland Yard de către comandantul Hawksby în prezența mea. Acestea erau, William s-a uitat din nou în carnetul său, AJ 142001 până la AJ 152000.

— Și ce numere au cele două bancnote pe care le-ai recuperat de la chelneriță, inspectare Warwick? a întrebat sir Julian.

— AJ 143018 până laAJ 143019.

— Nu mai am întrebări, Onorată Instanță, a spus sir Julian.

— Domnule Booth Watson, doriți să-l interogați pe martor?

Booth Watson a rămas nemișcat la locul lui și a mormăit:

— Dacă-aș fi plătit eu nota…

31

— ZECE ANI, a spus comandantul, pe baza a două bancnote și datorită faptului că inspectorul Warwick era pe jumătate treaz. Ideea despre compliment a lui Hawk. Și mulțumită restului echipei, inspectorul detectiv Castle s-a pensionat anticipat. Și, poate, la fel de important, alți 43 de ofițeri din Poliția Metropolitană au primit preaviz. Felicitări pentru o treabă bine făcută.

— Dar Lamont a scăpat curat, a spus Paul.

— Dați-mi numai timpul necesar, a spus William, aproape aruncând cuvintele.

— Mă tem că nu, William. Tu va trebui să lași asta succesorului tău, deoarece comisarul, în înțelepciunea sa, a decretat că orice unitate care îi investighează pe ofițerii corupți nu poate fi formată din membri ai aceleiași echipe pentru mai mult de o investigație majoră, de teamă că se separă de restul colegilor lor și au dificultăți să se întoarcă la sarcinile de serviciu normale. Și eu sunt de acord cu el.

— Poate că ar trebui să cerem cu toții pensionare anticipată? a sugerat William.

— Nicio speranță, domnule inspector-șef, a spus Hawk, lăsându-se pe spătar și așteptând să vadă cine va reacționa primul.

Paul a început să bată cu palma în masă și Jackie și Rebecca l-au urmat imediat.

— Felicitări, domnule inspector-șef, a spus Hawk, după ce s-au potolit aclamațiile. Cum William nu răspundea, el a adăugat: După câte știu, te vei bucura să auzi că restul echipei ți se va alătura în noua ta misiune.

— Să îndrăznesc să întreb ce aveți în minte pentru noi, sir? a întrebat inspectorul-șef detectiv Warwick.

— Omorul, a spus comandantul și, apoi, a lăsat ideea să se depună, câteva minute, ca să vadă cum

reacționează ei.

— Cred că eu aș prefera Artă și Antichități, a spus Jackie.

— Oh, memorie binecuvântată, a spus Hawk.

— Ori chiar droguri, a spus Paul.

— Este cum poate fi, a spus comandantul. Dar, dacă sunteți cei mai buni, ajungi să primești cea mai grea misiune, pentru că prima voastră sarcină va fi să investigați cinci persoane care, literal, au scos-o la capăt cu crima. Cu toate acestea, vă voi permite să vă răsfățați câteva zile, înainte de a vă întoarce pentru o nouă misiune, luni dimineața. La ora opt fix.

— Asta înseamnă că suntem liberi, restul săptămânii? a întrebat Paul.

— Sergent Adaja, sunt uluit că ai nevoie de lamă, dimineața, când ești atât de ascuțit… Da, sunteți liberi o perioadă, ați câștigat asta. Dacă decideți să ieșiți împreună să sărbătoriți, primul rând îl dau eu.

— V-am auzit corect, sir? a insistat Paul.

— Da. Și nu uita, eu am autoritatea să anulez, la fel cum am dreptul să promovez. Cât te privește pe tine, sergent Adaja, ori te întorci la patrulare ori mergi la omoruri. Tu alegi. Dar, pentru moment, nu vreau să vă mai văd pe niciunui dintre voi prin birou, până lunea viitoare. Cu excepția polițistului Pankhurst, toți o puteți șterge.

William și-a strâns dosarele și s-a alăturat celorlalți, chiar când aceștia ieșeau din încăpere. Nu a spus că el, pentru prima dată, nu-și va lua liber pentru restul săptămânii, pentru că avea încă de rezolvat o problemă personală.

Hawk a așteptat până când a plecat restul echipei, apoi a început să-i vorbească Rebeccăi.

— Polițist Pankhurst, în ciuda triumfului echipei, în care ai jucat un rol crucial, eu cred că există o persoană care nu poate sărbători. Deși nu pretind că înțeleg, o suspectez pe polițist Bailey că încă ține la Summers. Cu toate acestea, am nevoie

să-i spui că, atâta cât mă privește pe mine, cazul este închis și nu există niciun plan de a lua alte măsuri împotriva ei.

— Și se va simți așa de ușurată. Vă mulțumesc, sir, a spus Rebecca.

— Să sperăm că-și va putea găsi o altă slujbă.

— I s-a oferit deja o poziție de investigator în biroul lui Clare.

— Pentru care este perfect calificată, a spus Hawksby. Dar, pentru moment, aș vrea să o inviți tu la un pahar în oraș și să încerci să o convingi că are toate motivele să sărbătorească. Tu te-ai dovedit o prietenă loială și ea a fost norocoasă să te aibă de partea ei, sergent Pankhurst.

Rebecca s-a întors la birou și și-a găsit colegii bine-dispuși deja.

— Mergi cu noi la cârciumă, Rebecca? a întrebat Jackie.

— Mulțumesc, dar trebuie să merg acasă, a spus ea, fără alte explicații.

William i-a zâmbit cu căldură, conștient de sarcina cu care se confrunta ea.

Rebecca a decis să meargă înapoi la Pimlico pe jos, pentru că voia să aibă puțin timp să-și adune gândurile. Trebuia s-o convingă pe Nicky că făcuse ce trebuie când se gândise să depună mărturie împotriva fostului iubit și că era, acum, timpul să meargă mai departe.

Când a ajuns la ușa casei, Rebecca era pregătită să se lupte cu lacrimile, incriminările și spera la ușurare. A pus cheia în ușă și a zâmbit când ușa s-a deschis și a auzit copilul plângând. Era mândră că Nicky o invitase să fie una din nașele lui Jake.

În timp ce urca scările spre primul etaj, plânsul a devenit mai tare. A bătut la ușa lui Nicky. Nu a așteptat răspuns, a intrat pentru a-și găsi prietena ghemuită pe podea, cu două tuburi de barbiturice lângă ea. Jake continua să plângă.

*

— Zece ani pentru furtul unui inel în valoare de trei mii? a întrebat Miles. Nu-mi vine să cred.

— Mai mult de-atât, a spus Booth Watson, un inel care fusese deja furat de un hoț care a primit numai doi ani.

— Cum e posibil așa ceva?

— Summers era ofițer de poliție, în acea perioadă. Dacă aș fi plătit eu prânzul…

— Asta ar fi fost un început, a spus Miles. Ori de câte ori am mâncat împreună cu tine, nu numai că eu am plătit masa, ci, după aceea, mi-ai trimis și o factură pentru *consultație.* Micul dejun o oră, prânzul două ore, cina trei ore. BW, tu ai dat un sens nou cuvântului *reîmprospătare.*

— Nu e greșeala mea că tu nu poți veni la biroul meu de la tribunal, a contraatacat Booth Watson. În orice caz, tu ai întotdeauna un motiv pentru care vrei să te întâlnești cu mine. Care este motivul, de această dată? a întrebat el, înainte de a-și pune încă un cubuleț de zahăr în cafea.

— Vreau să știu dacă ai rezolvat cu Christina.

— La mai multe niveluri, a replicat Booth Watson. De unde vrei să încep?

— A reușit să o convingă pe prietena ei Beth Warwick să liciteze pentru *Madonna di Cesare,* în numele muzeului?

— I-a dat chiar un cec de un million de lire, care nu va fi niciodată transformat în cash, pentru că eu voi face oferta finală pentru pictură, în numele tău. Nu aș vrea ca pariorii să creadă că ar putea să fie un fals.

— Atunci, de ce s-o implicăm pe Christina, când ea ar putea încă să treacă de partea cealaltă și să-i spună prietenei ei Beth ce punem noi la cale?

— *Implicăm* este cuvântul relevant, a spus Booth Watson. În Legea din 1967, el apare la articolul privitor la *complicitatea cu un răufăcător cunoscut,* cum îi voi explica eu Christinei, când mă voi întâlni cu ea, data următoare. Sentința maximă

pe care o poate da un judecător pentru această faptă este de șase ani, ceea ce ar trebui să fie mai mult decât suficient de stimulativ pentru a o face să-și țină gura.

— Punct ochit, punct lovit! a spus Miles. Trebuie să recunosc că ți-ai câștigat cinstit fiecare bănuț dat de mine pentru reîmprospătare. Dar tot nu văd de ce trebuie să mă căsătoresc cu blestemata asta de femeie?

— Gândește-te la asta ca la o poliță de asigurare, a spus Booth Watson. Când Christina își va da seama că s-ar putea confrunta cu o a doua acuzație – *adăpostirea unei persoane cunoscute ca fugind din fața legii* – eu o voi avertiza că, pentru această faptă, maximum de pedeapsă este la discreția judecătorului.

— Însă asta tot nu înseamnă că eu scap de obligația de a da mălaiul – peste un million de lire – pentru un fals.

— Ori asta, ori următorii zece ani în închisoare. Alegerea îți aparține.

— M-ai convins, BW. Așa cum accept că nu îmi pot permite să fiu văzut pe Alden. Cu toate acestea, tot am nevoie să-mi salvez restul colecției din apartamentul de la New York.

— Atunci, va trebui să zbori.

— Îmi dau seama, dar tot nu sunt pe de-a întregul sigur de ce a trebuit să o pun pe Christina să-i dea lui Beth Warwick biletele noastre pentru Alden.

— Îi vreau pe Warwick-i cât mai departe posibil când are loc nunta și tu plănuiești să te muți în casa cea nouă.

— Christina nu știe despre Barcelona…?

— Nu știe nimeni altcineva în afară de mine și de tine.

— Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Dar tot va trebui să faci un contract pre-nupțial, a spus Miles, care să o facă pe Christina să nu aibă nicio

îndoială asupra consecințelor trecerii de partea cealaltă.

— Am făcut deja o primă variantă, a spus Booth Watson. Atâta timp cât nu te aștepți să-ți fiu cavalerul de onoare la căsătorie, treaba mea s-a încheiat.

— Amuzant să menționezi asta, BW…

*

— Moartea este întotdeauna o mare tristețe, a spus preotul pe un ton sumbru. Mai ales când se întâmplă cu o tânără cu așa de mult potențial nefructificat. Polițista Nicola Bailey, Nicky, a fost o asemenea persoană. A fost destinată unei cariere sclipitoare în profesia aleasă, dar, din păcate, asta nu se va împlini niciodată. Cu toate acestea, ne putem inspira cu toții din amintirea neîndoielnicului ei talent, inepuizabilului ei spirit și cu entuziasmul ei de nestins. Cei rămași își vor aminti de ea cu afecțiune și respect, tot restul vieților lor.

Mica adunare care înconjura mormântul a rămas tăcută, în suferință, în timp ce sicriul cu Nicola Anne Bailey era coborât în pământ. Rebecca a plâns fără jenă când preotul a dat ultima binecuvântare și a făcut semnul crucii, în fața persoanelor îndoliate. William i s-a alăturat când plecau din cimitir, dar nu i-a tulburat gândurile. Grace și Clare au însoțit-o pe mama lui Nicky înapoi la căsuța ei, unde au luat împreună un ceai.

Doamna Bailey a fost impresionată când comandantul Hawksby li s-a alăturat și, mai mult de-atât, i-a spus ce rol important a jucat Nicky în echipa ei. Nu a putut să-și ascundă mândria, în ciuda durerii și suferinței.

Grace și Clare au rămas ultimele și, după plecarea celorlalți, doamna Bailey le-a întrebat dacă ele ar putea să mai rămână câteva minute,

pentru că dorea să discute ceva cu ele, în particular.

— Bineînțeles, a spus Clare.

Doamna Bailey a tăcut câteva minute, dar, când a început să vorbească, a fost clar că se gândise mult la ceea ce urma să spună.

— Nicky v-a admirat mult pe amândouă, și sunt recunoscătoare pentru tot ce ați făcut pentru ea, mai ales pentru că i-ați găsit o slujbă, după toate problemele ei din ultima vreme.

— Niciodată nu ne-am îndoit că era o persoană specială, a spus Clare. De aceea am vrut ca ea să lucreze la firma noastră.

— După cum știți, Nicky a sperat că voi două veți fi de acord să fiți nașele lui Jake, alături de Paul Adaja, a spus ea.

— Am fost onorate și încântate amândouă, când ne-a propus asta, a declarat Clare.

— Dar eu m-am întrebat, dragele mele, dacă v-aș putea încărca cu o responsabilitate încă și mai mare.

— Cu orice, a spus Grace.

— Ce deosebit este ca un jurist să consimtă, înainte de a asculta detaliile și de a avea măcar o lună la dispoziție, pentru a analiza implicațiile.

Grace și Clare au râs, pentru prima oară, în ziua aceea.

Doamna Bailey a tăcut un moment, apoi a spus:

— Aș vrea să scot cuvântul Dumnezeu din noul vostru titlu pentru ca voi să deveniți părinți adoptivi ai lui Jake. La vârsta mea, nu sunt capabilă să cresc un copil și nu am nicio îndoială că voi ați fi niște părinți minunați.

Grace a rămas fără grai, dar nu și Clare, care, imediat a spus:

— Nimic nu ne-ar face o mai mare plăcere.

*

— Ai ascultat ceva din ce ți-am relatat? a întrebat Beth.

— Fiecare cuvânt, a spus William, în timp ce se urca în pat.

— Atunci, poți să reproduci?

— Mâine-seară, va fi pus în vânzare tabloul *Madonna di Cesare* a lui Raphael la casa de licitații Christie's. Este lotul numărul douăzeci și cinci.

— Unu din zece. Mai încearcă.

— Christina te-a autorizat să licitezi până la un million de lire, în numele ei, și, dacă ai succes, pictura va fi donată galeriei Fitzmolean.

— E bine, om al cavernelor. Dar tot nu ai scăpat.

— Ți-a dat un cec pentru întreaga sumă, dar, dacă cineva licitează mai mult, trebuie să te retragi și să nu spui nimănui pe cine ai reprezentat.

— Impresionant, a spus Beth. William și-a pus o mână pe interiorul uneia dintre coapsele ei, dar ea i-a îndepărtat-o, de parcă ar fi fost la prima lor întâlnire.

— Și cum voi licita?

— Prin telefon, din biroul tău de la Fitzmolean.

— Îți datorez scuze, om al cavernelor, a spus ea, luându-l în brațe. Deci, tot ce ai acum de făcut este să-mi urezi noroc.

— Înainte de asta a spus William, neluându-i în seamă avansurile, am nevoie să încetezi să te gândești ce înseamnă asta pentru galerie și să începi să te gândești la ce înseamnă asta pentru Christina.

— De ce-aș face asta?

— Draga mea, eu sunt conștient că tu ai călca în picioare fericită peste o mie de cadavre pentru a pune mâna pe o pictură minoră a unui pictor olandez minor, pentru Fitzmolean, așa că Dumnezeu știe ce ai fi în stare să faci pentru a achiziționa un Raphael.

— Ai uitat că asta face parte din sarcinile mele de serviciu? Am obținut deja un Rembrandt și un Rubens pentru muzeu, din aceeași sursă, în caz că nu ai observat.

— Chiar am observat, dar în ambele cazuri a fost amestecată Christina. Așa că ce vreau eu să știu este pentru ce ar călca ea în picioare peste o mie de cadavre?

— Niciodată nu ai plăcut-o pe Christina, nu-i așa?

— De fapt, o plac destul de mult. Numai că nu am încredere în ea.

— Știu că nu este o sfântă, a spus Beth, dar a fost foarte generoasă în decursul anilor. De ce nu-i acorzi tu prezumția de nevinovăție, pentru o dată măcar.

— Nu, atâta vreme cât deține câteva alte lucrări majore și singurul ei interes în legătură cu ele, în trecut, a fost să afle cât valorează. Așa că trebuie să mă întreb de ce nu oferă ea, pur și simplu, muzeului Fitzmolean o pictură din colecția defunctul ei soț, mai degrabă decât să se despartă de un million de lire din propriii ei bani.

— Și-a spus că vrea să dea *Madona* muzeului Fitzmolean, în amintirea lui Miles.

— Singurul lucru pe care ar fi fericită să-l dea Christina muzeului, în amintirea lui Miles, ar fi cenușa lui. Așa că sunt obligat să întreb, care este adevăratul motiv pentru care vrea ea să aibă înapoi pictura?

— Nu știu, domnule inspector-șef Warwick. Dar de ce ești întotdeauna așa de suspicios cu privire ia motivele altor oameni, în special cu ale Christinei?

— Mă tem că asta face parte din sarcinile mele de serviciu. Dar permite-mi să-ți pun o altă întrebare. De ce are nevoie Christina să licitezi tu în numele ei, când ar putea foarte ușor să facă lucrul acesta chiar ea?

— E ușor de răspuns. Ea va fi în Monte Carlo, în seara licitației.

— Și, în Monte Carlo, nu există telefoane?

— Nu vrea să știe nimeni altcineva că ea licitează.

— Cine anume?

— Tim Knox, de exemplu.

— Asta nu are niciun sens. El este directorul galeriei și cu siguranță ar trebui să-i spui ce ți-a cerut Christina să faci. Dacă merge ceva prost, niciodată el nu va mai avea încredere în tine și s-ar putea chiar să-ți pierzi slujba.

— Dar Christina nu mă va ierta niciodată, dacă îmi încalc cuvântul.

— Atunci, poate că ar trebui să te întrebi de ce te-a ales pe tine și, chiar mai important, cine este vânzătorul?

— Oratoriul din Brompton, a spus Beth. Au nevoie de bani pentru un acoperiș nou.

— Asta e ceva ce chiar cred. Dar, în primul rând, cine le-a dat pictura lor? Pentru că, cu siguranță, nu Miles Faulkner este cel care s-a rugat la Mammon, nu la Dumnezeu.

— În catalog scrie că este „proprietatea unei doamne”, ceea ce, de obicei, înseamnă că proprietarul nu vrea să-și spună numele.

— Dacă poți afla cine este misterioasa doamnă, eu bănuiesc că vei descoperi, de asemenea, de ce Christina vrea ca tu să fii văzută cumpărând pictura.

— Ce te face să fii așa de convins de lucrul acesta? a întrebat Beth.

— Oratoriul Brompton se întâmplă să fie biserica unde s-a rugat defuncta doamnă Rashidi, când locuia în The Boltons.

— Asta poate fi numai o coincidență, a spus Beth, încercând să-i distragă atenția.

Era rândul lui William să ridice o mână.

— Tot coincidență este și că defunctul Assem Rashidi a fost în Pentonville în același timp cu Miles Faulkner, proprietarul anterior al tabloului lui Raphael?

— Ce dovedește asta?

— Nu știu, dar ar putea explica de ce Christina nu vrea pe nimeni altcineva în afară de tine să știe că ea este cumpărătorul.

— Dar, dacă eu chiar obțin pictura pentru un million sau mai puțin, teoria ta se face praf, și tu odată cu ea.

— De acord.

— Caz în care, Christina este o sfântă și tu ești numai un cinic bătrân plictisitor.

— Christina nu e o sfântă și există numai o cale de a afla dacă eu sunt un cinic bătrân plictisitor.

— Luminează-mă, a spus Beth, imitându-l pe Hawk.

— Când tu vei fi la galerie licitând la telefon în numele Christinei, eu voi fi la Christie's și, te asigur, că nu mă voi uita la adjudecător.

William a stins lumina și a început să-și strecoare mâna între coapsele lui Beth.

— Interesant ce te excită, om al cavernelor.

32

— Cu cât să încep? a întrebat William, dându-se jos din pat, în dimineața următoare și pornind spre baie.

— Dacă iau Raphael-ul cu mai puțin de un million, nici nu-mi pasă, pentru că un cinic bătrân mă va duce la Elena's, să sărbătorim triumful meu.

— Și dacă e vândut altcuiva pentru mai mult de un million, ce faci?

— Plăcinta umilinței va fi servită în bucătărie, domnule inspector-șef.

— Eu prefer Elena's, a spus William, închizând ușa băii.

Nu pentru prima oară, s-a gândit că, pentru Beth, toate paharele sunt pe jumătate pline, ceea ce era unul din numeroasele motive pentru care el o adora. Spera să se dovedească faptul că el greșea, dar se temea că acest pahar special era pe jumătate gol.

A dat drumul la apa caldă și s-a uitat la sine în oglindă. Îi lipsise, ocazional, acel timp, când lucrase sub acoperire și nu trebuia să se radă în fiecare zi. Și atunci și-a reamintit că astăzi va fi sub acoperire.

*

— Cât de mult crezi că va trebui să liciteze Booth Watson? a întrebat Christina, în timp ce așteptau la coadă la poarta Plecări.

— Un million o sută, un million două sute, cel mult.

— Sunt mulți bani, pentru un fals, a spus Christina.

— N-am prea avut de ales, a răspuns Miles. Dacă pune mâna pe pictură un alt licitant și, după aceea, descoperă că este un fals, nu numai că va trebui să predai originalul, ci istețul inspector

Warwick ar putea chiar pune împreună doi cu doi și, apoi, noi amândoi vom sfârși la pârnaie.

Miles i-a dat cartea de îmbarcare și pașaportul ofițerului de la birou, acesta a deschis la ultima filă a pașaportului, a verificat fotografia și i-a dat pașaportul înapoi.

— Să aveți un zbor plăcut, căpitane Neville! a spus el

*

Directorul a ascultat cu mare interes ce avea Beth de spus, înainte de a-i oferi opinia lui.

— Spui că doamna Faulkner ți-a dat un cec de un million de lire ca să licitezi pentru tabloul lui Raphael, în numele ei?

Beth i-a dat cecul.

Tim a citit cifrele și a zâmbit. Apoi a început să bată cu degetele în masă, ceea ce era, întotdeauna, un semn că gândea profund.

— În prezent, avem un million de lire în fondul nostru de achiziții, a spus el, în cele din urmă, așa că îți voi acorda autoritatea să licitezi până la două milioane, ceea ce ar fi mai mult decât suficient pentru a obține pictura.

— Îi pot spune Christinei decizia ta?

— Bineînțeles, iar eu vorbesc cu președintele Consiliului de Administrație ca să am aprobarea lui.

— De ce zâmbești?

— Gândul că galeria va deține un Raphael.

*

Christina a ridicat telefonul și, când a auzit vocea de la celălalt capăt al firului, a fost ușurată că Miles ieșise să-și facă alergarea de dimineață.

A ascultat în liniște ce avea de spus prietena ei, dar nu a răspuns imediat. Beth începea să se întrebe dacă nu cumva Christina pusese telefonul

în furcă pentru că își încălcase promisiunea de a nu-i spune lui Tim despre aranjamentul lor, dar tăcerea s-a sfârșit, după un timp.

— Nu văd niciun motiv pentru care să nu poți licita până la două milioane, a spus Christina. Îți urez noroc!

Christina a zâmbit la gândul că Miles va trebui să plătească dublul sumei pe care o pregătise pentru a-și cumpăra propriul fals. A auzit ușa trântindu-se și a pus telefonul în furcă, fără să spună la revedere.

*

Lui William i-a fost greu să se concentreze când l-a informat pe inspectorul Cole cu privire la responsabilitățile lui ca nou șef al unității anticorupție.

— Nu sunt prea încântat de ideea de a-mi spiona colegii, a recunoscut Cole, peste halba de bere și bucata de plăcintă cu carne de porc.

— Eu am constatat că e de ajutor, dacă te gândești la ei ca la niște corupți, mai degrabă decât ca la niște colegi, și la fel de răi ca oricare alt răufăcător.

Cole s-a dus la bar și a mai adus o a doua rundă de băuturi, dar când a revenit la masa lor, tot nu arăta convins.

— Așa, deci, tu abia aștepți să conduci o echipă pentru omoruri, ca ofițer superior de investigații?

— Depinde cât de mult merge, a spus William. Inspectorul Cole arăta uluit.

— Scuze, a spus William, care a revenit în prezent. Eram cu mintea în altă parte.

*

Booth Watson a comandat un pahar de Courvoisier VSOP.

S-a uitat la ceasul de la mână: 6:37. La ora șapte, urma să vină primul lot, la bătaia cu ciocanul. Știa exact cât va dura drumul de la Ritz la Christie's și, cum Raphael era lotul numărul douăzeci și cinci, nu avea nicio grabă.

— Coniacul dvs., sir.

*

Beth a început să se plimbe în jurul biroului, ca un tigru în cușcă. La ora șapte a încuiat ușa, pentru a fi sigură că nu o va deranja nimeni.

Tim Knox trecuse pe acolo, după-amiază mai devreme, pentru a-i confirma acordul Consiliului de administrație că ea poate să liciteze până la două milioane de lire pentru Raphael. Cu toate acestea, ei sperau că-l va obține pentru o sumă mai mică, și nu va fi nevoie de milionul instituției lor. Beth și-a verificat ceasul și și-a mai turnat încă o cafea neagră, în timp ce aștepta să sune telefonul.

Omul de la Christie's o sunase chiar la prânz, pentru a o informa cu privire la procedură.

— Vă voi apela pe numărul acesta când se va ajunge la lotul douăzeci, a spus el. Aceasta vă va oferi mai mult decât suficient timp să vă pregătiți. Domnul Pylkkänen mi-a spus că va deschide licitația cu suma de 500.000 de lire. Eu vă voi informa încontinuu cum evoluează vânzarea și dvs. îmi puteți spune când vreți să începeți să licitați. Dar, mai important, nu neglijați să-mi spuneți când vă atingeți limita maximă până la care vreți să licitați. Dacă veți câștiga lucrarea, aveți paisprezece zile să încheiați achiziția, și după ce faceți acest lucru, noi vă vom aduce lucrarea la muzeu.

— La ce oră să aștept apelul dvs.?

— La puțin după ora șapte și treizeci de minute. Ar fi înțelept să mă puneți pe speaker. Cunosc clienți care au pus jos telefonul în timpul licitării și cineva l-a închis accidental și nu a mai putut

reveni în timp util pentru a face licitarea finală. Nu mă pot gândi la o casă mai bună pentru *Madonna di Cesare* decât muzeul Fitzmolean. Vă urez noroc! a spus el.

Beth și-a amintit de ultima persoană care spusese aceste cuvinte.

*

Booth Watson și-a golit ultima picătură de coniac de colecție din pahar, a vrut să mai comande unul, dar s-a răzgândit și a cerut nota. A scris un cec și a adăugat un bacșiș frumos în numele clientului său.

Parcursese distanța scurtă dintre Ritz și Christie's – nouă minute de mers –, cu câteva zile înainte și participase la o licitație de stampe rare condusă de același personaj care era pe podium și în seara aceasta.

A intrat în sala de licitație la 7:42 și și-a ocupat locul rezervat, pe care-l alesese, după ce se gândise serios unde era mai bine. Trei rânduri de la fundul sălii, pe partea stângă. Repetase chiar gestul de ridicare a paletei la o înălțime potrivită pentru ca cel care conducea licitația să o vadă, fără ca cineva așezat în fața lui să aibă vreo idee despre cine era licitatorul.

*

Când a sunat telefonul de pe birou, Beth l-a apucat, de parcă era un colac de salvare.

— Am ajuns la lotul douăzeci, doamnă Warwick, a spus reprezentantul Christie's. Mă puteți auzi bine?

— Da, a răspuns Beth, înainte de a apăsa butonul hands-free și a pune receptorul la loc. Auzea o voce în fundal spunând: Vândut pentru suma de patruzeci și două de mii de lire, urmată de o bătaie de ciocan.

Beth a trecut la următoarea filă a catalogului și a căutat lotul numărul douăzeci și unu, exact când William a intrat în sala de licitație.

Nu diferit de noaptea de deschidere a West End Show, a fost primul gând al lui William. Toate locurile fuseseră ocupate înainte de ridicarea cortinei. S-a înghesuit în grupul de vorbăreți, de unde avea vedere direct spre conducătorul licitației, continuând să rămână dificil de remarcat. A scanat cu privirile sala, dar nu a văzut niciun cunoscut. Nu l-a ajutat faptul că vedea mai mult spatele capetelor și nu-i putea vedea pe unii dintre cei așezați pe locurile din fundul sălii.

— Lotul numărul douăzeci și unu.

Booth a studiat catalogul. O natură moartă de Oieter Claesz nu a reușit să atingă prețul previzionat și conducătorul licitației a bătut cu ciocănelul și a spus *Pass,* pentru a confirma că nu a fost o licitare de succes. Nu părea că Raphael va avea aceeași soartă, pe a cărui lucrare presa o declarase atracția principală a licitației de toamnă.

— Lotul numărul douăzeci și doi, a anunțat conducătorul licitației, pe un ton mai optimist. Un desen al Catedralei din Anvers, de Peter Paul Rubens. Suma de deschidere este douăzeci de mii de lire. Oferă cineva douăzeci și două?

Da, și desenul s-a vândut cu 33.000 de lire, cu puțin sub prețul estimat.

Beth nu avea nevoie să-și verifice pulsul pentru a ști că de fiecare dată când aude lovitura de ciocănel, pulsul ei crește cu alte câteva bătăi.

— Lotul numărul douăzeci și trei. Un autoportret de Frantz Hals, ulei pe lemn. Preț de pornire cincizeci de mii de lire.

William a continuat să se concentreze asupra licitatorilor. O femeie din rândul trei a ridicat paleta. Oferta ei a fost urmată de un licitator la telefon, al cărui reprezentant stătea în spatele mesei lungi de pe o platformă din partea dreaptă a

sălii. Mâna lui a acoperit receptorul, în așa fel încât numai clientul lui să audă ce spune ei.

William s-a uitat cu atenție la duzina sau cam așa ceva de asistenți care așteptau la telefoane să vină rândul loturilor care li se încredințaseră de clienții lor anonimi. S-a întrebat care dintre ei era pe linia cu Beth.

— O sută douăzeci și cinci de mii, a spus conducătorul licitației, în timp ce un alt licitator și-a ridicat paleta.

— Adjudecat!

*

— Nu mai poate dura mult, a spus Christina, când pisica a sărit la ea în poală și s-a ghemuit acolo.

— Booth Watson va suna în momentul în care s-a vândut pictura, a spus Miles.

— Nu pari deloc nervos, a spus ea, privind spre un soț de care nu-și permitea să divorțeze.

— De ce-aș fi? BW va pune mâna pe ea, indiferent de suma finală licitată.

— Chiar dacă merge mai sus de un million?

— Nu există niciun motiv pentru care să se vândă pentru mai mult decât estimarea maximă, a spus Miles, cu indiferență.

Christina a continuat să mângâie pisica, care a început să toarcă mulțumită.

*

— Conducătorul licitației tocmai a deschis licitația pentru lotul douăzeci și patru, a spus vocea la telefon. Nu ar trebui să dureze mult. Sunteți gata, doamnă?

Mai mult decât gata, a vrut să-i răspundă Beth, dar mulțumită de ea, a spus numai:

— Da, vă mulțumesc.

— Adjudecat pentru nouăzeci de mii de lire, a auzit ea în fundal.

A urmat ceva ce părea o pauză interminabilă, apoi a auzit, în sfârșit cuvintele:

— Lotul douăzeci și cinci, *Madonna di Cesare* de Raphael.

S-au auzit voci emoționate în sala de licitație când capodopera a fost așezată pe un șevalet în fața podiumului, ca să o vadă toți participanții. Conducătorul a așteptat până când s-a făcut liniște totală, ceea ce a făcut-o pe Beth și mai nervoasă.

— Suma de deschidere: cinci sute de mii de lire sterline. Oferă cineva șase sute de mii?

— Doriți să licitați, doamnă? a întrebat vocea din telefon.

— Da, a răspuns Beth, cu hotărâre.

— Se oferă șase sute de mii, prin telefon, a spus conducătorul licitației, întorcându-se spre stânga.

Booth Watson s-a uitat la șirul de asistenți care așteptau răbdători pe latura dreaptă a sălii. Numai unul dintre ei acoperise receptorul telefonului și șușotea cu clientul său. Știa exact cine se afla la celălalt capăt al firului.

— Cine licitează pentru șapte sute de mii de lire, a spus directorul licitației. Nu a trebuit să aștepte mult, pentru că Booth Watson și-a ridicat paleta.

— Șapte sute de mii a fost oferit de un gentleman așezat spre spatele sălii, a spus vocea în telefon. Oferiți opt sute de mii, doamnă?

— Da, a spus Beth, fără ezitare.

William știa cine se afla la celălalt capăt al firului, dar nu era în stare să vadă cine licita împotriva ei. Nu putea risca să facă un pas în față, de teamă să nu fie descoperit.

800.000 lire, 900.000 lire, 1 milion de lire, s-au succedat cu repeziciune.

— Cine oferă un million o sută de mii, a întrebat directorul licitației.

Booth Watson a ridicat paleta.

Atunci l-a identificat William.

*

Miles a început să se plimbe prin salon, așteptând cu nerăbdare să sune telefonul, în timp ce Christina rămăsese pe sofa, mângâind pisica.

— Cu siguranță au ajuns deja la lotul douăzeci și cinci, a spus Miles, uitându-se la ceas.

— Așa crezi tu, a spus Christina, dar eu simt că domnul Booth Watson va suna în clipa în care aude ciocănelul bătând. Este un om de încredere, a adăugat ea, continuând să mângâie pisica.

Torceau amândouă.

*

— Un million opt sute de mii, a spus directorul licitației, în timp ce continua să-și mute atenția între licitatorul de la telefon și gentlemanul așezat în spatele sălii, care părea să fie singura persoană rămasă în cursă.

Booth Watson începea să se întrebe cine putea fi la celălalt capăt al telefonului, pentru că nu putea fi doamna Warwick. Numai dacă…

A ridicat din nou paleta.

— Domnul din spatele sălii oferă un million nouă sute, doamnă, a șoptit asistentul la telefon. Oferiți două milioane?

— Da, a spus Beth, pentru ultima oară. A închis ochii și s-a rugat ca oricine ar fi cel care licitase împotriva ei să fi ajuns la limita sa și să nu mai ridice paleta.

— Am o ofertă de două milioane, la telefon, a spus directorul licitației. Veți oferi două milioane două sute de lire, sir? a întrebat el plin de speranță, cu privirile fixate pe singurul licitator rămas în sală.

După ce lui Beth i s-a părut că, preț de câteva secunde, a atins victoria vieții ei, în sală, a fost ridicată o paletă.

Directorul licitației și-a îndreptat atenția spre licitatorul de la telefon:

— S-a oferit suma de două milioane două sute de mii, a spus el, zâmbind cu bunăvoință.

— Doamnă, oferiți două milioane patru sute de mii, a întrebat o voce care suna acum îndepărtat.

— Nu, a răspuns Beth, Mi-am atins limita maximă.

— Vă mulțumim, doamnă, a spus reprezentantul Christie's, înainte de a pune telefonul în furcă. S-a uitat spre directorul licitației și a scuturat din cap. Nu i-a spus clientului său cât de recunoscător era, pentru că, întotdeauna cel care decide prețul adjudecat este licitatorul care renunță.

— Mai există oferte? Privirile directorului licitației au măturat sala, dar fără niciun folos. În cele din urmă, a lovit puternic cu ciocănelul, apoi a declarat: Vândut domnului din spatele sălii pentru două milioane două sute de mii de lire sterline.

O rundă de aplauze spontane a izbucnit în sală, după un nou record de preț pentru un Raphael. Booth Watson nu s-a alăturat entuziasmului.

William încă nu putea fi sigur de cine închisese licitația, pentru că nu văzuse decât spatele capului câștigătorului, dar tot nu avea de gând să riște să mai rămână pe-acolo, de teamă să nu fie recunoscut. Era momentul acela în care vânătorul devine pradă.

A părăsit rapid sala de licitație, a coborât pe scara largă acoperită cu covoare și a ieșit pe ușa din față. Nu s-a uitat înapoi până când nu a traversat strada și a ajuns pe o alee îngustă pe care o descoperise cu o noapte în urmă, de unde avea vedere direct asupra intrării în clădirea licitației. William tremura de frig, așteptând să se confirme cea mai rea din temerile sale.

*

Telefonul din salon a început să sune. Miles l-a smuls din furcă și a ascultat în tăcere câteva momente. Sângele i s-a scurs din față, când a repetat:

— Două milioane două sute de mii?

— Corect, a spus Booth Watson. Sunt pe punctul să depun cei zece la sută – depozit obligatoriu. Diferența trebuie plătită în paisprezece zile.

— Cine este cel care a pierdut? a întrebat Miles.

— Asta-i ciudățenia. A mai fost numai un singur licitator serios, dar la telefon. Pot numai să presupun că a fost doamna Warwick, care a licitat în numele muzeului Fitzmolean.

— Cum să fie posibil așa ceva, când Christina i-a dat un cec de numai un milion?

— Habar n-am, a recunoscut Booth Watson. Poate o întrebi pe soția ta.

— O voi întreba, a spus Miles și a trântit telefonul, ceea ce a făcut-o pe pisică să sară din poala Christinei și a zbughit-o din cameră.

— Ai reușit? a întrebat Christina cu inocență.

— Da, a spus Miles, dar am de plătit două milioane două sute. S-a întors și a văzut o adiere de zâmbet trecând peste fața Christinei. Se poate să fie posibil așa ceva?

*

După ce îi telefonase lui Tim Knox ca să-i spună veștile dezamăgitoare, Beth și-a pus haina și a descuiat ușa biroului. Se hotărâse să se ducă direct acasă și să-și plângă tristețea împreună cu gemenii. Cel puțin ei nu vor jubila. Apoi va pregăti o plăcintă obișnuită pe care o va împărți cu soțul ei atotștiutor. Se întreba numai ce altceva mai știa ei.

Aveau măcar excursia la New York cu *Alden,* ca perspectivă și, odată ce vor fi la bord, îi va interzice să deschidă, din nou, acest subiect.

*

Mulțimea care participase la licitație se revărsa acum afară din clădire și apoi pe stradă. Unii căutau un taxi, alții se îndreptau spre cluburile lor sau restaurantele la modă.

William a cercetat fiecare față, dar niciuna nu l-a făcut să se uite a doua oară. Nu a recunoscut pe nimeni. Începea chiar să se întrebe dacă cele 2,2 milioane n-ar putea veni de la licitatorul adevărat și-și lăsa imaginația să zboare în această direcție. Dar nu avea nicio intenție să plece acasă, până când nu se stingea ultima lumină din clădire. A acceptat că putea să fie o așteptare lungă.

*

Booth Watson a pus jos telefonul din hol și s-a întors să-l găsească pe asistentul care-l aștepta.

— Felicitări, sir, i-a spus acesta.

Licitatorul câștigător nu a simțit că felicitările erau în ordine, dar nu a spus nimic.

— După cum știți, sir, vă vom cere două sute douăzeci de mii de lire depozit pentru a vă rezerva Raphael-ul, urmând ca restul banilor să fie plătiți în interval de paisprezece zile.

Booth Watson a scos un cec din buzunarul de la piept care fusese deja semnat și datat, dar pe care nu era menționată suma. A scris el 220.000 lire, întâi în litere, apoi cu numere, înainte de a i-l înmâna tânărului asistent.

— Vă mulțumesc, sir. Îndată ce primim suma întreagă, puteți fie să veniți personal să luați lucrarea, fie noi vom fi fericiți să facem aranjamentele pentru a v-o livra acasă.

Încă o dată, Booth Watson nu a comentat. L-a lăsat pe asistentul galeriei acolo și s-a îndreptat spre ieșirea principală.

William era pe punctul să accepte că poate greșise, când din clădirea licitației, a apărut o

siluetă corpolentă familiară, care nu părea deloc bucuroasă. Aceasta a chemat un taxi și a dispărut în direcția St James.

William a pornit pe jos spre cea mai apropiată stație de metrou, dar s-a oprit când a observat cabina telefonică din colțul Piccadilly Circus. A intrat înăuntru, a ridicat receptorul, a format un număr care nu era în nicio carte de telefon. Când o voce familiară a răspuns, el a pus o monedă de zece penny în fanta telefonului.

— Bună seara, sir. M-am gândit că ați vrea să știți că Booth Watson a fost la licitație și, în ciuda faptului că soția mea a licitat două milioane pentru Raphael, nu ea a fost câștigătoarea.

— Ei, un lucru e sigur, a spus Hawk. Booth Watson nu a licitat în numele doamnei Christina Faulkner, pentru că aceasta este vânzătoarea, nu cumpărătoarea.

— Ceea ce mai degrabă ne restrânge aria de cercetare, a spus William. De fapt, încep să mă întreb, dacă nu e posibil ca Miles Faulkner să fie viu.

— Eu nu am crezut niciodată că este mort, a spus comandantul.

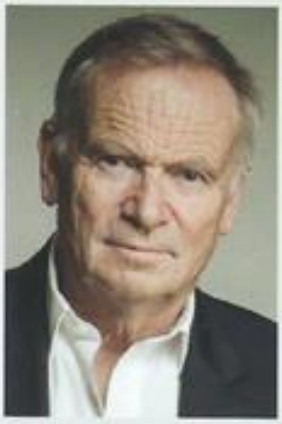

JEFFREY ARCHER

SERIA WILLIAM WARWICK
POVESTEA VIETII UNUI DETECTIV
3

Seria captivantă despre viața unui detectiv, scrisă de maestrul povestitor Jeffrey Archer continuă cu al treilea roman FĂ-TE CĂ NU VEZI. William Warwick, acum inspector detectiv, este însărcinat cu o nouă misiune periculoasă, sub acoperire, cu scopul de a da în vileag corupția din interiorul Poliției Metropolitane.

Echipa sa se concentrează pe urmărirea detectivului Jerry Summers, un tânăr ofițer al cărui stil de viață pare să-i depășească veniturile. Relația personală a acestuia cu o membră a echipei lui William, amenință să compromită întreaga acțiune. Pe parcursul investigațiilor, William își dă seama de adâncimea fenomenului corupției, și de faptul că, mai mulți colegi de-ai săi erau dispuși să închidă ochii la nereguli.

Personajele sunt bine alese, răsturnările de situații caracteristice romanelor lui JEFFREY ARCHER sunt perfect plasate iar finalul te conduce la următoarea carte.

Editura Vivaldi

ISBN 978-973-150-157-4

6 422570 002705

{1} UCO (în poliție) *Under Cover Officer*: un ofițer care lucrează sub acoperire.

{2} City of London (City sau Square Mile, pentru că are o suprafață de 1,12 mile pătrate) este principalul centru financiar al Regatului Unit.

{3} Gamma-hydroxybutync acid - drog din Clasa B în Marea Britanie,

{4} Shandy - bere cu aromă de lămâie.

Table of Contents

Mulțumiri	4
1	6
2	12
3	20
4	32
5	41
6	50
7	60
8	70
9	76
10	88
11	96
12	109
13	120
14	130
15	141
16	154
17	161
18	177
19	192
20	199
21	207
22	215
23	226
24	239
25	246
26	251

27	265
28	282
29	294
30	309
31	328
32	339